

کنهکار

مقتصد ستري

Ketabton.com

د کتاب پښندنه:

د کتاب نوم	::	گنهگار
ليکوال	::	مقتصد ستري
کمپوزوونکی	::	خپله ليکوال
د چاپ شمېر	::	(۵۰۰) ټوکه
کال	::	۲۰۱۷ م
د چاپ ځای	::	لاهور

ټون

د درد د باچا
د کندهاری پیغلي
او د وطن د عسکر په نوم

مقتصد ستري او کنهگار

د شلمې پيړۍ وروستۍ دوې او د يوويشتمې پيړۍ په لومړۍ لسيزه کې د نړۍ خونړۍ پېښه افغان جنگ دی چې ټوله نړۍ يې ولېږوله، د روس ماتيدل امريکا ته دا موقع په لاس ورکړه چې هغه دي د نړۍ واحد واکمن او بدمعاش هيواد وگرځي، په دې موده کې چې پر افغانانو او افغان وطن کوم قيامت تېر سو هغه ډېرو ليکوالو د خپل بحث موضوع وگرځوله خو دا هرڅه پخپله ليدل، سهل او زغمل که يو ليکوال پخپله کړي وي او بيا يې هغه ته د قلم ژبه ورکړي وي نو په هغه ليک کې به څومره زور وي ؟

مقتصد ستري د ژوند په هغه پړاو کې دی چې مور ورتنه د مستي ځوانۍ پيل ويلاى سو، که څه هم ما دی د مخ په سترگو ليدلى نه دی يوازي مي ږغ اوريدلى او عکس ليدلى دی خو دومره پوهيرم چې د اتلسو کالو څخه به زيات نه وي د ټولنيزي رسنيو له لاري د ده شاعري يو جهان د ځان کړی دی په دومره کم عمر او مهاجرت کې د يوشمې ادراک کول او پر هغه ليک کول که مور په نظر کې ونيسو او بيا د ده کيسې ته ځيرسو نوهر لوستونکى بايد پوه وي چې هغه د کوم معيار ليکوال کيدلى سي ؟

د دې کيسې د هنري ژانر په هکله به خبره وروسته وکړو خو په دې مرحله دا ويل به بې ځايه نه وي چې رښتيا ليدل، زغمل او ليکل د نن سبا په مطلبې نړۍ کې تر ټولو مشکل کار دی ځکه د رښتيا ويلو انجام ښه نه وي.

تر ډېره وخته دا خبره کېدله چې افغان جنگ د اسلام او کفر جنگ دی، چا به دې جنگ ته يوه پيماننه ايښوله چا به بله په اصل کې دا جنگ د دوو

مستو غوایانو جنگ وو، چې یوازنی او یوازنی موخه یې پر نړۍ خپل سیاسي، پوځي او اقتصادي واک تر لاسه کول وو، د مستو غوایانو سره د دوی څو نورو وړي مطلبی سخوندران هم گډه سول او پر افغان خاوره یې داسي غوبل جوړ کړی چې د څلورو ملینو څخه زیات افغانانو ژوند له لاسه ورکړی، پدغومره شمېر افغانان ټیپان او په هم دغومره شمېر له کوره بې کوره سو.

په دې ټول غوبل کي د هر افغان د ژوند کیسه ځان له بیلابیل مضمون او لیک غواړي خو خپلي کیسې ته د قلم او جرات ژبه ورکول که د ټولو لپاره ناممکن نه وي نو مشکل ضرور دی.

د مقتصد سترې دا کیسه څه ده؟ د ژوند د تلخو حقایقو څخه پرده پورته کول، د خپلي خاوري خاینان په گوته کول، پردي گوډاگیان غندل، د افغانانو د قربانیو او بې وزلیو داستان لیکل او تر ټولو مهم هغه افغاني هیت، مړانه او جرات نړۍ ته ښکاره کول دي چې د دې ټول غوبل وروسته هم افغانانو خپل افغاني او ملي هوډ بایلی نه دی هم دا د دې کیسې ټوله خلاصه ده، خود دې کیسې کمال دا دی چې لوستونکي له مړي مخ څخه نیولې تر پایه له ځان سره داسي لاس تړلي بیایي چې بلي خوا ته یې نظر او فکر او بنسټی نسي هغه ځکه چې دا ټوله کیسه رښتوني ده، بل د لیکوال دا کمال دی چې هغه دومره سوچه، مهینه او خوره ژبه کارولې ده چې سپی یې په څکلو نه مریږي ښه جمله بندي، مکالمه نگاري، زور وړ پلانت او تلوسه د دې کیسې هغه ځانگړني دي چې لږ تر لږه په پښتو ادب کي د دې عمر په بل لیکوال کي موندل که ناممکن وي نو مشکل به ضرور وي خوزه چې کوم شي زیات و ځورولم هغه، هغه درد ونه څړیکي، او ښکي او غمونه دي چې پر دې تنکي ځوان تپرسوي او مور ته یې په هغومره هنر د قلم په ژبه وړاندي کړي دي لکه دا هرڅه چې

لوستونکي پخپله ليدلي او سهيلي دي هم دغه کريدت د دې ځوان په برخه دی او په راتلونکي کي له ده څخه نور زياته طمع کېدی سي .
د دې کيسې د ژانر په هکله به دومره ووايم چي دا د يو ژوندي ليکوال خپله کيسه ده ، دې ته ژوند ليک ويل کېدی سي لاکن ژوند ليک د يو چا د ټول ژوند احاطه کوي ، دلته تر اوسه د ژوند ډېر پړاونه تر سره سوي نه دي ځکه دا بشپړه ژوند ليک نسي کېدی .

دويم داستاني او چرک دی ، او چرک د هغه انسان کيسې ته ويل کېږي ، چي کار او جنگ کوي او له نورو ژانرو څخه يې يوازينی توپير دا دی چي په جگړه ، وطن دوستي او حماسه پنځونه کي گرم زړونه او تودې مينې زيږوي خو تر اوسه په پښتو ادب کي په بشپړه توگه د اوچرک د ځانگړنو ټاکنه سوې نه ده ، يوازي دومره چي ليکوال به په هغه کيسه کي پخپله موجود وي او د داستان په ډول به وي او د جنگ سره تړلي خبري به پکي تکرارېږي ځکه تر اوسه مور په پښتو کي په بشپړه توگه د اوچرک داسي مثال نلرو ، يوازي د پښتو د دوو کيسو په اړه ويل کېږي چي دا اوچرک ته ورته دی .

خو زما په اند د مقتصد سترې دا کيسه د ناولت په ژانر بشپړه پوره خيژي ځکه خپله کيسه په دومره مقدار په افسانويي انداز د بشپړه پلاټ ، کردارونو ، مکالمه نگاري ، جمله بندي او تلوسې سره بيانول د ناولت تعريف کېدلی سي خو دا هم هيرول نه دي په کار چي د يو ژانر هنري توکي هلته ارزښت لري چي په کيسه کي نور څه نه وي نو لوستونکی د ژانرو ځانگړنو ته به ځير وي خو يوه کيسه چي د لوستونکي په ذهن او زړه دومره اغيز وکړي چي گوتي يې د کيسې د پاڼو په اړولو بوختي ، سترگي يې د کيسې له زوره پرنمي د زړه درزا يې د کيسې د تلوسې او فکريي د هغه جرات او پېغام سره څنگ په څنگ روان وي نو بيا د ژانر

دې ضمني توکو ته د چا پام نه اوږي ، هم دغه ټول توکي د مقتصد په
گنهگار ناولت کي موجود دي ...
راسی تاسو يې پخپله ولولی چي دې گنهگار خپلي کيسې ته کوم
اندامونه ايښي دي .

په درنښت

ډاکټر لياقت تابان

۱۶ می ۲۰۱۷ء کيلاني روغتون کوټه

گهنگار باندي به زړه د آسمان چوي

درد چي ترحد سپوا سي نو دردمن او پرهر، پرهر زړه خو به د درد له خړپكو يو خو گهنگاري چيغي باسي، يو حساس او وينن ليكوال، يو سپېڅلی شاعر او سالم ضمير لرونکی د شعور څښتن چي د تيارو مخالفت ونکړي، د ټولنيزو ناخوالو او ستونځو په خلاف احتجاج ونکړي او د درد چيغه ټپه نکړي نو به نور څه کوي...

"گهنگار" ډېرې تاندي هيلي زندي کوي، د خپلو ارمانونو په مری پښه ېږدي او په ډېر وړوکوالي د سترې ژوند په مبارزه ځان ورگډوي، دردونه په اوبنکو مينځي او ژوند ته په ډېر اعتماد سره دا باور ورکوي چي زه ستا د سترېا قابل یم خو گوره چي ته راڅخه سترې نسې.

د "گهنگار" په هر رنگ کي د درد رنگ جوت دی د لوستونکي په روح کي وڅڅيري، لوستونکي د تلوسې سره مخامخ کول، يو ښه گړی يې د ماضي نندارې ته په کتلو اړ باسي ځکه چي "گهنگار" په خپل ماضي هيڅ شرمندگي نلري نه ورپسي ساړه اسويلي کوي ځکه چي د هيلو ډک زړه يې په برخه دی او يوروشان مستقبل ته غوړيدلي تاندي هيلي غږېږي، غږېږي گرځوي ژوند سره په بدترينو، ستونځمنو سترې حالاتو کي هم مينه کوي او ژوند خوښوي...

"گهنگار" منافقتونه برينډوي او د واقعيتونو د روښانولو په پلمه د ژوند ازغن بارت ته لوڅه شاه ورکوي، دا رنگ "گهنگار" د ژوند د تېرولو دا گهنگاري په گهنگارو چيغو ورسره قبلوي د ژوند پر پل، پل ورسره ايږدي ارمان قتلوي او د هيلو پر ايرود درد څلي دروي د اوبنکو په دعاوو د هر گنهگار روښان سباوون ويادوي، په تڼاکو پښو د شپې د

يوازيتوب په قبرونو کي د هيلو شمعي ولگوي تر ازغن دېوال وډر

سي...

"گهنگار" باندي به زړه د اسمان چوي

ژوند مشال دی ، بنه به شه کړم ، اور دي واخلم

په درنښت

عصمت الله زهير پښين

۲۰۱۷-۵-۱۶

خپلي خبري

کېدای سي ددې کتاب (گنهگار) په لیکلو قلم رنگ راتمام کړي او مرور غوندي د کتابچې څنډې ته ورغړي، فکر نه کوم دا کتاب هم د لیکلو ارزښت لري یا به یې څوک په آرام زړه ولولي، داسي کوم څه دي چې په لیکلو یې قلم تمام او مرور یې، داسي کوم څه دي چې زه یې په لیکلو کښي زړه نا زړه یم او نشم کولای ستاسو تر غوږونو پوري یې در ورسوم؟

یه رښتیا کولای سم ووايم ژوند د یو وحشتناک ځنگل مزل دی گام په گام د داپونکي ځناورو، د اوبو په نیستی، د تیارو په غېږ کښي د څو رنگه خوځندو سره یو ځای سرې شپې تېرول دي، لاکن زه څرنگه دا خبر کولای سم د هغو خلکو په مخ کښي چې د ژوند خوندونه یې څکلي دي، اصلي خبره به هم دا وي چې زه په ښه وسترگو قضاوت کوم هغه کسان چې په رڼو سترگو د ژوند مزل کوي زما منفي خبري نه راسره مني له هم دې وجي مي قلم مرور یې او نه غواړي زما د گنهگار ژوند کیسه ولیکي، که چیرته زه ووايم ژوند ښکلی دی لوړي او ژوري لري، خوږې، ترخې، ورځي او شپې لري، ژوند خوندونه او څومره ډېر رنگونه لري ناممکن څوک به یې نه ولولي، ممکن په لیکلو به یې قلم رنگ راتمام کړي او د کتابچې څنډې ته به ورغړي.

وخت تر ټولو ښه کره کتونکی دی هغه کولای شي ښه او بد سره بېل او راتلونکي زمانې ته یې د اصلاح لپاره وړاندي کړي.

ددې کتاب تر لیکلو وروسته آرام سوم او د ماضي د درد کیسه مي له زړه او روح څخه پاکه وځنډل سوه، ما نه غوښتل دا کیسه دي له ما پرته بل څوک هم ولولي کله چې مي دا کیسه د درد د باچا مخي ته کېښوده،

اوبنڪي ٻي ٻي راوبهيد ٻي، زما د درد اختيار ٻي واخيست او هغه ڪتابچہ ٻي
له خانہ سره يووڙه چي زما د ماضي كيسه ورباندي ليڪل سو ٻي وه او هم
داده نني ٻي ستاسو ترلاسونو هم در ورسوله .

مقتصد سٽري

لاهور

۹/۵/۲۰۱۷ سه شنبه

د خپل ژوند د کيسې ليکلو تلوسه راسره پيدا سوه، ادي ته ورغلم هغې
دا مهال په خونه کبني بالبنټونه گنډل زه هم د کړکۍ سره نږدې يوې
خواته کبپناستم او پوښتنه مي وکړه:

_ ادي غواړم پوه سوم زه څومره بدبخته وم کله چې دې نړۍ ته راغلم؟
هغې وويل:

_ خدای مه کړه چې ته بدبخته سې، خوله کومي ورغ چې ته پيدا سوي
يې زه ناروغه يم، ډاکترانو ته ځم او راځم، آن تردې چې ستا د پيدا ايښت
په لومړي کال دومره ناروغه سوم چې پلار دي د پاکستان هيواد ته
درملني لپاره يوړم.

ومي ويل:

_ ولي دلته ډاکتران نه وو؟

ستن يې په بالبنټ کبني وټومبله، تاريخي مزي کړ غږند يې وويل:

_ نه وو ډاکتران چيرته وو، په ټول کلي همدا يو بې سواده ډاکتر وو،
چې هر وړ ناروغ ته به يې يو وړ گولي ورکولې.

له شنه چای څخه يې پيال را ډکه کړه، بالبنټ ته يې سوربخن پوښ ور
واچاوه، ما را څنگ ته کړ تکیه سوم او ومي ويل:

_ انا به ويل زه کوچی يم داربنتيا ده؟ که داربنتيا وي نو ولي کوچی
يم؟

يو سوړ اسويلی يې وکينس، ولاړه سوه، او بالبنټونه يې په نيالی کتار
کړل څه يې نه وويل ما بيا پوښتنه وکړه:

_ ادي! انا مي ولي کوچی بولي؟

وي ويل:

_ مشر ماما دي په يوه لري پرته سيمه کښي له کوچيانو سره او سپده، د
دوئ کره تللي وم، ناروغه سوم او له هغه سره ډاکتر ته ولاړم ته مي په
کيردي کې پريښودې.

ومي ويل:

_ بيا څه وشول؟

_ زه چي راتلمه را وينس سوي وي ژرلي دي وو، يوې کوچي ميرمني
خپلي شيدې درکړي وي.
يو دوه غورپه تريخ او گرم چای مي تر ستوني تېر کړ بيا مي پوښتنه
وکړه:

_ ادې! اوس مي هم هغه مور ژوندي ده، که زه وغواړم ليدلی يې سم؟
ادې د نخودو څو دانې خولې ته واچولې او وي ويل:

_ هم هغه مور دي لا پخوا د کورنۍ تاوتریخوالي له امله ځان په ټوپک
ووښت او مړه سوه.

ويش خوارکۍ...

ادې مي مخامخ راته کښېناسته ټيکري ته يې ورپام سو په خټو ککړ دی،
لږ يې سره وسروبو، ورپوه يې کړل خوري يې باد سوې.

ومي ويل:

_ مقصد زما دوهمه (رضايي) مور کوچي وه او په هم دې ډول زه
کوچي هم يم، که کوچي يم نو بيا ولي په کيردي کې نه اوسم، ميږي او
اوبان نه ساتم؟

ادې وخنډل او پيال له يې ځان ته ور ډکه کړه، بالښتو ته يې کتل لکه چي
سم نه وو، زه د کيسې په ليکلو بوخت سوم، پيالې ته مي ورپام نه و سره
سوه.

★★★

زه د اڏي تر ٿولو گران زوي وم او په ما هم ډېره گرانه وه، ما نه غوښتل له كوره دباندې و وځم، او هغه وخت چي د ورځي په اوږدو كي يې ترلاسه كوم، تل يې بايد د اڏي ترڅنگ تېر كړم، مشر ورور به د ځان سره لوبو ته بيولم كه كومه ورځ به نه ورسره تلم وهلم به يې، يوه ورځ چي مشر ورور او ترما كشر ورور راسره وو د تره له ځامنو سره ماځيگر مهال مو تر مابنم قضا پوري دهغوئ د كور سره نژدې كاغذ پړانونه الوزول، مابنم ناوخته مي وروڼو ته وويل:

راځئ نور به كور ته لاړ شو پلار به راته غصه وي!

زما په خبرو كښي چا چرت هم نه واهه، خپله مخ مي ونيوه او كور ته ولاړم، دوي هلته پاتي شول، اڏي ته مي ډېري گيلې وكړې، هغي زما د زړه لپاره دا خبر بيا، بيا تڪراروله چي "بلا دي ورباندې وگرځه" ماخستن ناوخته كله چي پلار مي له جومات څخه راغي پوښتنه يې وكړه، زما چي زړه ښه ډك وو، گيلې مي پيل كړې، پلار مي پر وروڼو سخت غصه شو او زه يې په نيمه شپه د هغوئ په راوستلو پسې وليږلم. د تره كور مو دومره لري هم نه دي متل دي چي "په توره شپه كښي هر سپي ډارېږي څوك حال وايي څوك يې نه وايي" زه هم تر هغه ځايه په داسي حال كي چي د خپلو خپلكو له خرپا به هم ډاريدم ورغلم هغوئ مي راوستل، ټوله لاري يې سوړتک واهه او له ځانه سره غږ مبيدل چي ولي يې په دا نيمه شپه راوستل، سترگي يې له خوبه وې، پښې يې كښولي.

ڪله چي ڪور ته راغلم پلار مي ورونو ته د يوڀ شيبڀي په نيت ور ځنځير
 ڪړي تر څو د خپل عمل سزا وويني، زه هم د باندي ورسره پاتي شوم هر
 څومره چي مي وژړل چا زما غږ نه اوریده، خدايه څومره زور غواړي چي
 يو څوک دي بې گناه ځوروي، له لږ ځنډ وروسته مي خور را ووته سترگي
 يې را باندي ولگيدې، په خوا پوري يې ونيوم په خپل خيران او شينبخون
 پروني يې زما اوبنکي را پاڪي ڪړې، زما په حق کسبي يې له مور او پلار
 څخه گيلې کولې:

تاسي له خدايه نه ډار پرئ! ها؟

_ ددې خوارکي څه گناه وه چي بېچاره مو په نيمه شپه د دوي په راوستلو
 پسې وليږو اوس بيا سزا هم ورکوي.

پلار مي پر سر خپل تناکي او ځيږ لاس راتېر کړ، مور مي په نرمو
 شونډوسره په ټنډه باندي بنکل کړم، په خوا پوري يې ونيوم بيا يې په
 خپل کناويز کميس کسبي له ځان سره نيژدې ځملولم.
 خورکي دواړه وروڼه په دسترخوان کسبنول، لاسونه يې ورومينځل،
 ډوډوي يې ورکړه، که څه هم د تره کره يې خوړلې وه، بيا يې هم غټي،
 غټي گولې له الوگانو څخه پورته کولې، فکر کوم په هم دې چي ولي يې
 ما ځيگر زما خبري نه منلې، او د تره کره پاتي شول پنبيمانه وو، يوه شيبه
 لانه وه وتلې چي د مور په مينه او غږه کسبي ارام خوب وړي وم.

★★★

د طالبانو حڪومت او د پسرلي موسم دي، ښوونځي پيل شوي، د تره
 ڄامن، د گاونڊيانو کوچنيان، ليري او نڙدي ٽول ماشومان ښوونځي ته
 روان وو، ماڻنام چي پلار مي له جوماته راغي، ڊوڊي مولانه وه
 راخيستي چي ادي ته يي زما په اڙه ورياده ڪڙه:

— نور بايد مقتصد ښوونځي ته ولاڙ سي، اوسهار، سهار به يي ور
 واچوم!

ادي څه نه وويل، خوركي ووته د دي لپاره چي ڊوڊي را واخلي، مشر
 ورور راپسي وخنڊل او زه يي وڌار ڪرم چي تر دپوال به دي ښوونځي ته
 ور واچوي او په ما باندي يي ٽوڪي وهلي، دا وخت زما مشر ورور په
 دريم ٽولگي ڪڻي وو.

سهار چي ښوونځي ته تلم پلار مو تر موڙ وختي تللي وو ڇڪه هغه د
 ڪلي په جومات ڪڻي امام وو او په ښوونځي ڪڻي ښوونڪي، له لمانڇه
 وروسته به يي د ڪوم ڪليوال په ميلستيا د هغوي په ڪور ڪڻي سهارني
 خوڙله او بيا به ښوونځي ته راته.

ښوونځي ته په لاره ڪڻي مشر ورور ڀڙه ڀڙه ڀڙه ڀڙه ڀڙه ڀڙه ڀڙه ڀڙه
 وڙڙل، ده بس هم دا يوه خبره ڪڙه چي ښوونځي ته به دي تر دپوال ور
 اچوي، زه ڪوچني وم، په هره خبره مي باور ڪاوه او ڏاريدم، ڪه تر دپوال
 مي ښوونځي ته ور واچوي زه به خوڙ سم، عموماً په ماشومانو ڄان ڪران
 وي.

بنوونڻي ته له رسيدلو سره سم مي په خپل پلار سترگي ولگيدې، هغه هم زما په ليدو خوشحالي احساس كړه په شونډو كښي يې وخنډل او تر لاس يې ونيولم، ټولگي ته ننوتل ما وليدل چې يو بنوونكي زده كوونكو ته په درس وركولو بوخت دى، پلار مي په دوى سلام ووايه، ماشومان په خپلو ځايونو كښي نيغ ودريدل، بنوونكي هغوى ته په قهرجنه لهجه وويل:

چي يو بنوونكي په ټولگي كښي ولاړ وي بل بنوونكي ته مه دريږئ. زه پوه سوم چي ټولگي ته د بنوونكي په راتگ سره بايد ټول زده كوونكي پخپل ځاى كښي د احترام لپاره ودريږي او دا كړنه يې د بنوونځي له ځانگړو اصولو څخه ده.

بنوونكي تردې وړاندي زه پېژنم، چي زمونږ د كلي د يو بل ملا امام زوى او اوريدلي مي وو چي په ولسوالۍ كښي د طالبانو قومندان هم دى، زما د سر په وينتانو يې لاس راتېر كړ او په مخامخ لومړنۍ څوكۍ يې كښنولم، پلار مي په شونډو كې وخنډل او له ټولگي څخه ووت.

بنوونكي درس پيل كړ په ښه او بد يې نه پوهيدم، پټه خوله ناست وم كله چي بنوونكي درس تمام كړ، زه يې په مخ باند مي مچ كړم، او ماته يې وويل چي سبا به كتابونه، كتابچې او قلمونه هم دركړل شي، د دې خبرو په اوريدلو سره خوشحاله سوم بنوونكي ووت، د تره زوى مي چي د ټولگي د پاى په څوكۍ ناست و، زما خواته راغى، د ځان او ټولگيوالو صفت يې راته كاوه، ترڅو زه ډاډه ووسم او زړه مي تنگ نه سي.

د تفريح ترنگۍ ووهل شوه، ټول زده كوونكي د بنوونځي انگړ ته راووتل، له مشر ورور او د تره ځامنو سره مي پتيره مړۍ او شپو مېې وخورلې لوبي مو پيل كړې، د تفريح وخت ډېر ژر تمام سو، بنوونكو زده كوونكي د لښتو په زور ټولگيو ته دننه كړل، او يو ځل بيا درسونه پيل شول.

بيا اُڄل ڇي ٽولگي ته ننوتل، هم هغه بنوونڪي راغي په راتگ سره يي موبڙ په خپل ځايونو کبني نېغ ودرېدل، سلام او مونږ ته يي د کبښناستلو وويل، بنوونڪي په ځانگړي څوڪۍ ڇي د توري تختي خواته نږدې اينسودل سوې وه کبښناست، لږ ځنډ يي د کتابچي پانيي اړولې را اړولې، او توري تختي ته ودريد، زده کوونکو ته يي وويل:

د رسم کتابچي راوکاري! ټولو زده کوونکو کتابچي را ويستلي، بنوونڪي په رسم ليکلو بوخت سو، يوه گلداني يي رسم کړه په څو رنگه تباشيري رنگ کړه او بيا يي زده کوونکو ته د ليکلو امر وکړ، بنوونڪي له ٽولگي ووت، د بنوونڪي په نشتون کي د زده کوونکو شور ماشور تر حوصلې پورته سو، چا رسم ليکلی وو چا ته نيم پاتي دی ڇي يو شوخ زده کوونکی د توري تختي مخي ته راغي، تخته يي پاکه کړه او له هم دې سره د زده کوونکو تر منځ جگړه پيل سوه نه پوهيږم کوم يو به وو ڇي د ٽولگي له پای څخه يي يوه درنه خپلۍ راخطا کړه په څټ کبني يي وويستم، ما وژړل، زده کوونکي ټول پخپلو ځايونو کبښناستل دوی ډاږيدل که بنوونکی راشي موبڙ به ټول ووهي ڇي ولي يي هم دا نوی زده کوونکی وهلی.

د چا مخ نوکاري او د چا په تباشيرو سپره سوی، ترنگۍ ووهل سوه، نارې سوې، زده کوونکي له ٽولگيو راووتل او کورونو ته رخصت شول، زه هم په داسي حال کي ڇي سلگۍ مي وهلې مشرور ورتلاس ونيولم او د تره له ځامنو سره په گډه د کور په لور وځوځيدلو.

★★★★★

ڪور ته له رسيدو سره سم ادې په دواږه مخ بڼڪل ڪړم، د ژړا علت يې وپوښتو، ما هم په ژړغوني حالت کښي ادې ته د ښوونځي لومړنۍ ورځ ټوله کيسه وکړه، په خپل ټيکري باندي يې اوبښکي راوچي کړې، دا وخت مي پلار هم راغی، زما او نورو وروڼو په سريې لاس راتېر کړ، خور چي توده ډوډۍ يې په لاس کي د دالان په وره کي ولاړه وه او خندل يې، زموږ خور چي تر ټولو مشره ده، له پلار سره يې سترې مشې وکړه، لاسونه يې راووينځل، دسترخوان يې را وپر کړ او ډوډۍ مو وخورله، له غرمۍ خورلو وروسته د نور کله سره سم ټول ويده شول ماته به خوب نه راته کله چي به دوی ټول ويده شول را پورته کيدم زمونږ کور د غره په لمن کښي دی، د پسرلي په موسم کښي به د کوچيانو گاونډيان وو، د پسونو او اوبنانو رمې به تېریدلې غره ته به وختم نندارې به مي تر سترگو تېرولې، تر ټولو په زړه پوري ننداره يې هغه وه کله چي به ما کوچيانۍ پېغلي او انجونې په کاڼو ويشتلې، دوی به خپل خوروي سپي "چې لکۍ او غوږونه يې غوڅ کړل سوي وو" راپسې بڼکارل، که څه هم زه به ورڅخه ډاريدم خوله دې نندارې مي ځانگړی خوند اخيست.

ما سپښين مهال چي پلار به مي د لمانځه لپاره جومات ته راووت زه به ژر خوني ته ننوتم، ځان به مي د خوب په پلمه واچوی، بيا چي کله به د کورنۍ غړي ،، ادې، خور او وروڼه ،، راوښښ شول، وروڼو له ما څخه شکايت کاوه چي نن بيا نه يم ويده سوی او ټوله غرمه لمر ته گرځيدلی يم ، د ادې تر ټولو ډېره اوسخته سزا دا وه چي زه بايد پرش سيوري ته ژر

اوار او ګيلاسونه تيار کړم، دا کار بايد ما کړی وای ځکه له يو مشر ورور پرته نور څلور وروڼه تر ما کشران وو، کېدای سي ګيلاسونه مات کړي، خور به مي د ماسپښين د لمانځه تر ادا کولو وروسته سمدستي په چای پخولو پسې دالان ته ننوته .

ما ځيگر مهال چي د لمر سترګه به غره ته ورټيټېده د کوچيانو نندارې ته ورتلم يو لوبښی به هم راسره وو، چي له ميړو او وزو څخه تازه لوشل شوي شيدې له کوچيانو څخه راوړم، ، رمې به کيږدی ته راغلې، وري به يې د غره په بله لمن واړول کله چي به ټولي ميړي او وزې ولوشل سوې، بيا به يې وري او سپرلي ورته را پرېښودل، بغاري به سوې هر وري او سپرلي به خپله مور پسې غوښته ،، دا وخت يوازي زه نه اکثر کليوال راتلل او له هم دې نندارې يې خوند اخيست.

شپي او ورڃي تپريدي لڳ، په ٻنډونځي کښي يې کتابونه را کږل درسونه پيل شول، په ټولگي کښي د اکثر همزولو تر پام بد ورتلم ځکه چي زه په نگران ټوونکي گران وم او نازولم يې .

يوه ورځ ټوونکي ټولو زده کوونکو ته وويل چي کتابونه په يو پوښ کي وگنډي تر څو څيري نشي، کور ته له راتگ سره مي ادې ته د ټوونکي خبره وکړه، ادې ډاډه کړم چي کتابونه به خامخا په يو پوښ کي راته گنډي، نه پوهيږم څه وجه به وه يو علت يې دا هم وو چي زمونږ آنا (د ادې مور) ناروغه وه، تمامه ورځ به يې د هغې په خدمت کښي تېره کړه، سبا ورځ مي بيا ادې ته ور ياده کړه چي کتابونه راته وگنډي خو تر څه پوري سره پاتي شول، بله ورځ چي ټوونځي ته ولاړم، ټوونکي د زده کوونکو کتابونه وکتل ټولو گنډلي وو، زه او يو بل زده کوونکی چي کتابونه مو نه وو گنډلي د توري تختې مخي ته يې را وغوښتل، په لښته پسي يې وليږل، دواړه را ووتل دوري، دوري وگرځېدل کومه خاص لښته مو پيدا نه کړه بيرته ټولگي ته ورغلو او ټوونکي ته مو وويل :

— لښته مو پيدا نه کړه !

ټوونکی په غصه سو او د ماتي څوکی ډږه يې را کش کړه دومره يې ووهلو چي په دواړو يې پښې او لاسونه تک شنه کړل .

کور ته چي راغلم ادې ته مي ښه ډېر وژړل، سبا ته يې کتابونه په يو پوښ کي راته وگنډل، دا چي وهل مي تر مخ وخورل له ادې زښته گيلمن وم، په سبا چي ټوونځي ته ولاړم ټوونکی د کتابونو په ليدلو خوشحاله سو له

نيکمرغه هغه بل همزولي هم ګڼډلي وو، مونږ دواړو ته يې ښه ډېر نصيحت وکړ او د کتابونو په ارزښت يې خبر کړو . هغه وويل:

_ کتاب د انسان شخصيت جوړوي او د يو ښه فکر درلودونکی انسان د ټولني لپاره ګټه ور شخص ګرځيدلی سي، د انساني ټولني د تکامل او لوړتيا لپاره اسماني دينونه او د بشر د تاريخ شخصيتونه د کتاب له لاري تلپاتي شوي دي، د بشري ټولني اړيکي هم د کتاب له پوښ سره پياوړي او تړل شوي دي .

د نور کله په څېر نن هم په خپل وخت باندي کور ته راغلم او له معمول سره سم مي کورنۍ دنده وليکله، لوبو ته ووتم، ماخستن چي کله موږ ټول ډوډۍ خوړلو ته راټول شو ادي مي پلار ته له مشر وروره شکايت وکړ او ورته وويل:

_ حکيم مي هيڅکله په اسانۍ سره خبره نه مني ! پلار مي يوه ګوله وچه مړۍ ورپورته کړه او د شرومبو غرپ يې پسي وکړ په ډکه خوله يې وويل:

_ ماشوم ته تعليم په ښوونځي کښي او تربيه يې بايد په کور کي ورکړل شي دا ځکه چي ماشومان په کور کښي لويانو ته ګوري او دهغوئ کړني له ځانه سره تکراروي .

يو بل غرپ يې وکړ ګوله يې زووله خبري يې اوږدې کړې: _ تر تعليم تربيه ته ډېره اړتيا ده ډېر تعليم يوازي د کار وسيله ګرځېدلی شي، په ټولنه کښي بهتريني تربيه ته اړتيا ده، زه به يې پوه کړم، ته هم په خوږه لهجه ورسره خبري کوه او خوشحاله يې ساته .

ادي په ما باندي ږغ کړ، او د خوب کولو يې راته وويل ځکه چي سهار به بيا په وخت نسيم پورته کېدلی، زما پام سو چي مشر ورور مي لا وختي تللی ویده دی .

★★★ .

پسرلی او شوخي دواړه سره گډ وو، مستي مي کړه، د ژوند له هري شيبې مي خوند اخیست، خوشحاله وم، لمر خپلي نيمکښي وړانگې تازه په غرونو غوړولي وې، پروني باران ونو او بوټو ته لاسمورتيا وربښله، لري پرتو هندارو پرېق واهه، زه او پلار مي دښوونځي په لور و خوځېدل، خادري يې ورټول کړد رڼو او بوټو تر ويا لې يې ټوپ کړ، شاته يې راوکتل او ماته يې څو ډبري د او بو په منځ کښي کتار کښېښودې، ورو، ورو مي الويزاند گامونه اخیستل زړه نازړه تر او بو راتېر سوم، تر لاس يې ونيوم زما په تگ دواړه په ورو، ورو قدم رهي شو.

پلار مي وپوښتل:

— کورنۍ دنده دي ليکلې ده؟

فکر مي وکړ پرون ورځ مي چي کورنۍ دنده نه وه ليکلې حتماً استاد ورته شکايت کړی دی بيا مي په اوچت ښځه چي پرونی پل پټه کړم وويل:

— ليکلې مي ده خو پانې د حساب مضمون دنده يې راکړې وه ماخستن مي ستا تر راتگ مخکي بشپړه کړه او ويده سوم.

رښتيا مي هم ليکلې وه، پرون مي استاد په نه ليکلو وهلی وم، تابه ويل استاد مي تر شاه څارنه کوي ماخستن مي تر ټولو لومړی خپله کورنۍ دنده وليکله.

يوه شيبه مو د يو بل د بوټونو په خرپا کښي غلي، غلي گامونه واخیستل، د باسيکل ترنگۍ مي تر غوړ سو، د پروني باران د خړو او بو په ډنډه کښي يو سړی د سلام په ويلو زمونږ تر څنگ تېر سو.

پلار مي خپل لاسي ساعت ته وکتل ځامونه يې ځړندي ځړل لکه چي ناوخته وه، زما په ماشوم ذهن کښي را پيل کېدونکې خبري په زړه کښي د ساتلو نه وې ومي ويل:

— پلاره تا به هم ځان ته يو بايسکل اخيستی وای ښوونځي ته به دواړه ژر رسېدلی له کوره به هم دومره په وختي نه راوتل .
غلی شو لکه چي زما خبري ته يې ځواب نه درلود، بيا يې هغه دوکان ته اشاره وکړه کوم چي ما کله هم په خلاص وره نه دی ليدلی .
وويل:

— هغه زمونږ دوکان دی دا ځل چي د ښوونکو تنخوا راشي لږ سودا به پکښي واچوو، د ښوونځي له ځانگړي وخت وروسته به پکښي ناسته کوم ته به هم راسره لگيا يې .
نوی نوم مي تر غوږ شو، ماشومان په ژوند کښي هره ورځ له نويو نومونو او تجربو سره ځير، ځيرار اشنا کيږي او د هغوی په اړه پوښتني کوي .
ومي پوښتل:

— تنخوا! هغه څه شی وي؟

په داسي حال چي ځړندي ځامونه يې اخيستل، ځمکي ته تپت سو، دلاري په منع کښي پرته ډبره را پورته او يو څنگ ته يې غوڅاره کړه ويې ويل:
— زوی جانه! روپۍ در يادوم، هغه چي ماته يې په ښوونځي کښي د ښوونکي په توگه د دندې ترسره کولو په بدل کښي را کوي .

په چورتونو کښي تر ښوونځي ورسېدم، درس پيل شو، زمونږ د دريم ټولگي نگران استاد په خټو ککر کالي ټولگي ته راغی، ما فکر کاوه چيرته به د باران اوبو ته لويديلی وي .

د تنخوا ليدلو چرت راسره وو، کړکۍ وټکيده پلار مي دی، هره ورځ چې به د درس وخت خلاص شو پلار به مي ماته راتله او زه به يې له ځان سره کورته راوستم، د ښوونځي له دروازي را ووتلو، جيب ته يې لاس کړ څو

شنه او سره لوٽونه يي وشمپرل بيرته يي په جيب ڪنبي واچول ، زما په خوله ڪنبي خبره نه تم ڪپده ومي ويل:

_ پلاره تنخوا دي واخيسته؟

تر ڊڀره يي ڇه نه ويل لکه چي زما ڇخه يي دا خبره پٽوله، بيا مي وپوئتل:

_ پلاره اوس به ڇپل دوکان ته سودا راوڀري ڪنه؟

اول يي ڇه نه ويل ڪله چي پوه شو ڇواب ته يي داسي غلي يم لکه پيشو، ويي ويل:

_ ڪمي يي راڪڙي، ڇو گوني اوڀه او غوڀري به اوس ڪورته يوسو، راتلونڪي تنخوا چي واخلم که خير او ژوند وو، دوکان ته به سودا راوڀرم .

د پلار بي وسي ورڃي مي ماشوم زڙه ته لاره وڪڙه په ذهن ڪنبي مي ڊول، ڊول خبري را وگرڇيڏي، زڙه نا زڙه مي پلار ته له خولي ور ووتل:

_ پلاره زه چي دولسم ٽولگي خلاص ڪرم بنوونڪي به سم ته دي په خپله تنخوا ڪورته اوڀه را اوڀه او زه به پخپله تنخوا دوکان ته سودا .

★★★

د امریکایانو د راتګ اوازې سوې، او په ډېر لږ وخت کېني دا اواز په حقیقت بدله سوه، د طالبانو په امر ټول ښوونکي او زده کوونکي یې د ولسوالۍ بازار ته وبلل او د طالبانو په حمایت یوه لویه غونډه وشوه، زه نه پوهیدم څوک ښه دي او څوک بد خو پلار به مې ویل که دا حکومت ږنگ سي کیدای سي حالت بدل سي څنگه بدل سي دا یې هم نه راته ویل. پلار مې یو ماخستن چي راډیو ته یې غوږ نیولی، کرار ناست وو، زه له کړکۍ سره نژدې په خط لیکلو بوخت وم، ادې ته یې وویل:

__ حکومت بدل سو، امریکایان به واک "کرزي" ته وسپاري؛ ما ولیدل ادې توبې ایستلې او ډاریده چي کفار راباندي مسلط شول اوس به څه ډول حالت سي څه به کیږي یو خدای خبر.

د اوسني خبرونو په بنیاد د طالبانو حکومت د ۲۰۰۱ میلادي کال په پای کېني ږنگ سو، واک د امریکایانو لخوا حامد کرزي ته ور وسپارل سو او درې کاله یې دوام وکړ.

د بیا ځلي ټاکنو لپاره کمپاین روان وو، که څه هم طالبانو ویره او ډار د خلکو په زړونو کېني ور اچولی وو، جوماتونو ته یې داسې پرچۍ رالیرلې وې چي که چا رایه واچوله گوتي به یې غوڅي کړل شي، بیا هم لږ او ډېرو خلکو د رایې اچوني کارتونه واخیستل او د خپل هیواد مستقبل ته یې رایه ورکړه په دوه زره او څلورم میلادي کال کي د خلکو په رایه حامد کرزي واک ته ورسید.

يوه ورځ ڇڻي د هم د ډي ولايت محترم والي صاحب له خپل پلاوي سره سيمي ته راغلي وو، مونږ د بنوونځي ټول زده کوونکي د مدير او سر بنوونکي په امر د بنوونځي مخي ته د سرک دواړو غاړو څي لاسونه مو سره ورکړي وو کتار ودرول، د والي استقبال مو وکړ، خو د عسکرو او خو نور تور موټرونه په بېره، بېره تېر شول زما په شمول هيڅ يو زده کوونکی نه پوهيده چي والي به څرنگه بنکار پېږي او څه دنده لري. زما سره د خپل پلار د کړي ژمني غم وو، تل به مي هغه دوکان ته دوه سترگي نيولي وې کوم چي پلار راته ويلې وو، دا زموږ دوکان دی يو وخت به سودا ورته راوړو، دا هغه دوکان دی چي د طالبانو په وخت کي زما د پلار په شمول ټولو بنوونکو ته ورکړل شوی وو، او بلا اخره يوه ورځ داسي هم راغله چي پلار مي د سويډن کميټي معاش اخيستی وو او دوکان ته يې سودا راوړه.

دا زما لپاره د خوښۍ ځای وو چي دوکان لرو، خو دا چي ادې به دوکان ته نه پرېښودم زور به يې راکاوه، موږ به کور ته اوبه له کاريښ څخه راوړې، چي زموږ له کور سره يې تر منځ دوه غونډۍ وې، کله ناکله يا که ووايم هره ورځ، تر لمانځه وروسته اوبه به مي راوړې، بيا تر سهارنۍ وروسته به چي اوبو ته ولاړم لاسي رپړۍ به مي د غونډۍ په سر پرېښوده او زه به دوکان ته وتښتېدم.

په کور کي په مور او پلار گران وم همدارنگه په بنوونځي کښي هم په ټولو بنوونکو گران وم، يوه ورځ چي بنوونځي ته د سويډن کميټي غړي راغلي وو، د زده کوونکو تر منځ يې درسي سيالۍ ترسره کولې، زموږ له ټولگي يو تن زه او يو بل زده کوونکی، بل ټولگي ته د سيالۍ لپاره وغوښتل شول زه او ملگري دواړه تکړه وو، ملگري مي د ټولگي اول نمبره او زه دوهم نمبره وم دا چي ولي دوهم نمبره وم او ولي اول نمبره نه

يم له دي ملگري مي ڪرڪه ڪيده او ما نه غوبنتل مخ يي ووينم؛ سيالي
خو د رياضي سوالونه وو او بس ڪله چي سيالي زمونڙ. په گتبه پاي ته
ورسيده، د سويڊن ڪميٽي غرو ماته په ڊالي ڪنبي يو قلم، ڪتابچه او
مجله راڪرل، خو زما ملگري ته يي يوازي قلم او ڪتابچه ورڪرل.
له ٽولگيوالو سره مي مينه لرله او راته گران وو، خو دا هيڻڪله راته د
زغم نه وه چي يوزده ڪوونڪي دي په درسونو ڪنبي ترما مخڪي او ٽڪره
وڻودل سي.

پينءُ ٽولگي ڪنبي وم، د څلور نيمو مياشتنيو ازموينو ورڃي وڃي نن مي د عقايد او رياضي د مضمون ازموينه وه، پلار مي په بنوونڃي ڪنبي د عقايد مضمون استاد دي، د رياضي مطالعه مي وڪڙه ڏاڏه وم په ازموينه ڪنبي به ڪومه ستونزه ونلرم، دا وخت مي پلار په دوکان ڪنبي پيتاوي ته ناست اوزمونڙ ٽولگي ته د سوالونو په ترتيبولو بوخت دي، سوالونو يي چمتو ڪرڻ تر څرڪ مي ورڪتل، د سوالونو پاڻه يي د خپلي يوڀ ڪتابچي په پاڻو ڪنبي ڪڀنوده او مسجد ته ولاڙ...

له ڄاڻه پاڇيدم هم هغه د سوالونو پاڻه مي را واخيسته له ڄان سره مي ٽول سوالونو وليڪل، له ڪتاب څخه مي ڄواب ڪرڻ، پاڻه مي د خپلو ڪتابونو سره يو ڄاڻ ڪڀنڀنوده، اوس مي زڙه بنه ارام وو، لوبو ته ووتم ٽوله ورڃ مي په لوبو تڀره ڪڙه...

بنوونڃي ته لاڙم لومڙي د رياضي ازموينه وه، ازموينه مي ورڪڙه فڪر ڪوم ٽول سوالونو مي سم وو، د عقايد مضمون ازموينه پڀل شوه، پلار مي زما په شمول ٽولو ته سڀيني پاڻي ورڪڙي، سوالونو يي وويل د ڄوابولو لڀاره يي وخت راڪڙ هر زده ڪوونڪي په خپله پارچه ڪنبي سترگي ڇنبي ڪڙي وڃي، د سوالونو په ڄوابونو يي فڪر ڪاوه، ما هم ڄان غلي ڪڙ له جيب څخه مي د حل شوي سوالونو پاڻه را ويسته لاندي مي په ميز ڪي تر نظر لاندي ڪڀنڀنوده، د سوالونو په ڄوابولو بوخت سوم، دا به څنگه ووايم چي څومره ويره راسره ده اوس به مي پلار وويني اوس به ...

درېم سوال مي حل کړ، څلورم هم ځواب شو، ټولي نهه پوښتني دي دا دی د پينځمې پوښتني په ځوابولو بوخت وم .
د تياري ځواب شوي پارچې څخه د سوالونو ځوابول څومره آسانه دي
واه... .

پلار مي څنگ ته راغی لکه چي ليدلی يې يم زړه مي ټکان پيل کړل،
وجود مي پرک واخيست او دا دی ليدلی يې وم، تر غوږ يې کش کړم،
پارچه يې راڅخه واخيسته د ټولگيوالو ترمخ يې څيري، څيري کړه، نيم
تمام شوم داسي چي په خپل کميس کي له خپل ځانه پتيدمه، ټولگيوالو
به دا خبر تر غوږ را تېروله، خپل پلار په نقل ونيو بيا به يې هم نمبرې پوره
وي، دې خبرو به لا زور غوښت، په کور کښي به هم د پلار تر راتگ
مخکي ویده کېدم دې لړۍ خوشې دوام ونيو .

ازمويني خلاصي شوې، رخصتۍ شوې، کله چي بيا ځلي ښوونځي ته
راغلم، هر شاگرد سترگي د نتايجو ورځي ته نيولي وې، د څلور نيم
مياشتني ازمويني نتايج له څو شپو ځنډ وروسته زمونږ د ټولگي د
نگران لخوا اعلان شوې، پلانکي کامياب، پلانکي ناکام، د ټولگي
دوهم نمبره او د پلار نازولی زوی په ټولو مضمونو کښي ښې نمبرې
وړي، خو په عقايد مضمون کښي مشروط دی .

له زده کړو سره مينه که زمونږ وه، تادو يې بيا زمونږ پلار ايښی وو او هر
وخت به يې راته د درس ويلو وصيت کاوه، ښوونځي ته به د "معلم"
مجله راتله، هر کله چي به دا مجله راغله پلار به مو کور ته هم راوړه، يوه
ورځ مي ورته وويل چي دا کوم معلم دی پلاره چي ته يې مونږ ته مجله
راوړې؟

وې ويل:

_ زويهه دا دهر معلم مجله ده كه زه ژوندي وم ته به درس و وايي او ستا
مجله به نور معلمان ڪور ته وڙي، ڪوشش و ڪڙه چي درس و وايي تر ڏو
ژوندي يم.

ما وپوئتل :

_ نوت به چيرته ڇي؟

را غبرگه يي ڪڙه:

_ مرگ حق دي او حقيقت نه پٽيري، دا چي تاسو به ولي زما تر شتون
پوري زده ڪري ڪولاي شئ په دي زه هم نه پوهيم.

★★★

يو سهار چي ٻنئونجي ته روان وٺو، نور هلڪان ددي پرڄاڻي چي ٻنئونجي ته ولاڙ سي بيٺو ته ڪورونو ته روان وٺو، زه دڀي منظر حيران ڪرڻ ڏهڪانو په دڀي خبره مي باور نه ڪاوه چي ،، ٻنئونجي ٽرل سوي ،، ڄاڻ مي تر ٻنئونجي پوري ورساوه، ڪه گورم په ٻنئونجي ڪي ڊپر ڪم ٻنئونڪي او زده ڪوونڪي دي، په حيراني سره مي له خپل همزولي وپوڻبتل:

_ ڇه ڪيسه ده آيا دا رڻبتيا ده چي ٻنئونجي ٽرل سوي ڪه دا رڻبتيا وي نو ولي ٽرل سوي؟

زما همزولي چي سترگي يي له اوبنڪو ڏڪي وڃي ،، او زه پوه سوم چي د اوبنڪو او ٽرلا مل يي هم دا د ٻنئونجي ٽرل دي ،، راته ووييل:

_ مونڙ نه پوهيو ٻنئونجي ولي ٽرل سوي خو دا چي سرنئونڪي صاحب مونڙ ته پخپله وينا ڪي پرته له دڀي چي ڇه ووايي وڙڙل د ٽولو زده ڪوونڪو اوبنڪي يي و بهولي.

زه د ٻنئونجي اداري ته ننوتم، ما وليدل چي په مخامخ ڇوڪي مي پلار هم ناست دي، زه ڪوم بل ٻنئونڪي وترتلم او له اداري يي را وشرلم، ڪله چي زه بيٺو ته ناهيلي را ووتتم، همزولو راپسي وڃندل چي ماته يي ڊپر زور راکڙ...

د اداري وره ته ناهيلي ولاڙ وٺو، چي تحويلدار راغي او زه يي وپوڻبتلم چي ولي دلته ولاڙ يم؟

ما هيڻ نه ووييل، هغه ترلاس ونيوم او له ڄاڻ سره يي اداري ته دننه ڪرڻ، دا ڄل چي اداري ته ننوتم سرنئونڪي چي وليدم ٽرلي مي دي او سلگي.

وهم خپل څنگ ته کښېنولم، يو بسکټ او نيم گيلاس چای يې راواچول،
زه د پيالي تر سرېدو پوري په تمه وم چې يو تن ښوونکي پخپلو خبرو کي
وويل:

_ طالبان څه غواړي چې ښوونځي يې وتړل؟

له هم دې خبري سره زما هغه پوښتنه هم ځواب سوه چې ښوونځی ولی
تړل سوی، ښوونکي خپلو خبرو ته دوام ورکړ:

_ ښوونځی د ماشومانو راتلونکی روښانه کوي، له تيارو څخه مو رڼا
ته راباسي که ښوونځی وتړل سي دا ماشومان چې زمونږ د هيواد
راتلونکی دی رانده او کاڼه به لوی سي .

هيچا څه نه ويل لکه ټول ښوونکي چې ملامت وي کله چې ښوونکي
خبري پای ته ورسولي، ټولو ښوونکو او سرښوونکي په دې موافقه
وکړه چې سبا به د ولايت تر مقام پوري يو لوی لاريون کوي ترڅو د
طالبانو له لوري تړل شوي ښوونځي ژر، تر ژره پرانيستل سي .

لاريون ته د ښوونځي په انگرې کي ښوونکي او زده کوونکي راټول شول،
د لاريون له اجندا سره سم لومړی يې د ولسوالي بازار ټول دوکانونه
وتړل او بيا ورپسې د ولايت په لور وځوځيدل، د لاري په اوږدو کي ټول
دوکانونه وتړل شول، ولايت ته له رسېدو سره سم د ولايت امنيتي کسانو
د لاريون منځه ونيوه او دې ته يې نه پرېښودل چې لاريون کوونکي د
مرکز بازار ته ننوځي له ډېر مقاومت سره، سره لاريون کوونکي ولايت
مقام ته په رسېدو بريالي نه شول او نه يې هم کوم چارڅرغ ته غوږ وگراوه .

تر ماڅيگر وړاندي لکه سکروټي چې سرې سي کراره، کراري سوه،
لاريون کوونکي ټول خپلو کورونو ته ستانه شول، په دوهمه ورځ بيا
لاريون د ښوونځي له انگرې څخه پيل سو دا ځل يې د ولسوالي بازار تر
تړلو وروسته د لاريون منځ ولسوالۍ ته وگرځيد، کله چې لاريون
کوونکي د ولسوالۍ دروازې ته نژدې شول، د ولسوالۍ عسکرو په

لاريون ڪوونڪو ڏزي وڪڙي ڇي په پايه ڪنبي پينءَ تنه خوان زده ڪوونڪي ٽپيان شول، دا چيغه موهم په مري ڪنبي بنده پاتي سوه. له هغه وروسته چي د حڪومت په وړاندي د خلڪو چيغو ڪومه گٽه و نه مونده، قومي مشران د طالبانو له ډلي سره ڪنبناسٽل، بنوونءِ يي پرائيسٽل او درسونه پيل شول، د طالبانو له غوښتني سره سم د ليسپ او متوسطي دورې زده ڪوونڪو او ٽولو بنوونڪو به بنوونءِ ته پٽڪي (لونگي) په سر ڪول كه د چا به خولي وه، وهل ٽڪول به وو او له بنوونءِ څخه شپل.

د حامد ڪرزي له راتگ سره په هيواد ڪنبي د بيار غوني ڪارونه پيل سوي وو، زمور د بنوونځي په وداني، په بازار کي په روغتون او هم دا رنگه د عمومي سڀڪ په جوړولو هم ڪار روان وو، د بنوونځي تر پرانيستلو شو ورځي وروسته په درسي ساعت کي د بنوونځي انگړ عسڪرو واخيست، او په منډه، منډه يي څلور واړه کونجونه او هغه ځای چي ماتي څوکی او ميزونه به پراته وو وکتل، د امنيتي ڪسانو له خولي په بنوونځي کي د بارډو پټنځای دی او وسله پکښي ساتله کيږي، خو پيدا يي نه ڪړه او نه هم داسي څه وو، څنگه چي دوی فکر کاوه.

نه پوهيږم ولي چي بنوونځی له تړلو وروسته پرانيستل سو، زړه به مي نه ورته بنيابي بنوونځی لکه دجنگ ميدان يا د مورچي غوندي گرځيدلی وو.

يو ماڅيگر باران پيل وکړ، جومات ته هم نه ولاړم، ماښام مي ډوډی وخورله، کتابچه مي راوخيسته د کورنۍ دندي په ليکلو بوخت وم، په کتابچه مي پرله پسې څاڅکي ولگيدل، له پاسه خونه راباندي څڅېده، کتابچه او کتابونه مي په بکسه کي کېښودل، په خپل ځای ڪنبي پرېوتم، مورکی څڅوبي ته يو لوبښی کېښود، ټک، ټک يي خوب ته نه پرېښودم، کورنۍ دنده مي هم پوره نه وليکله زړه مي ښه دی سبا به هم ټوله ورځ باران اوري بنوونځي ته به نه ځم، کله، کله دا فکر هم کوم که باران تيز شي خونه به را رنگه شي مونږ ټول به مړه شو، بيا مي ويل که مورکی، پلار، وروڼه ټول مړه شي زه پاته شم چيرته به ځم؟

خان ته به مي ڏاڍ ورڪي د ماما ڪره به يم د ماشومتوب او خام عقل پاخه فڪرونو به له خانه سره واخيستم، خوب وږي وم لږ ځنڊ لانه وو وتلي باران تيز شي، تالنده او توپان ورسره وي زمونڊ غوا ڪوڊله ڀنگه شي، پلار مي ور وڃي، باد او باران دومره تيز وي چي يو قدم لار نه ليدل ڪيري، توره تياره جوڙه وه، د بريڻنا له رڻا سره به د ڪوڊلي ڀنگ ديوال بنڪاره شو، د غوا رڻباري به مي تر غوڙ سوڀ، باد په انگڙ ڪڻبي د ولاڙي وني له بناخونو سره شپيلي ته زور ورڪر قيامت شو، زمونڊ خونه هم راباندي ڀنگه سوه چيغي مي ڪڙي په خپلو چيغو راوينس سوم، د باران شاخڪو ٽوله شپه ڪڙي را ٽڪوله، سهار چي د بنوونڃي وخت رانڙڏي شو باران ڪرار، ڪرار ودريد، زڙه نازڙه بنوونڃي ته روان سوم.

ڪله چي بازار ته ورسيدم د ڏڙو ڀڳونه مي تر غوڙ شول چي ور نڙڏي سوم ما وليدل هغه عسڪر چي د عمومي سرڪ د جوڙولو له ڪمپني سره د ساتونڪو دنده لري په ڏڪ بازار ڪي ڏڙي ڪوي، په غوڙونو ڪي مي گوتي ونيوي او دخيل دوکان پر لور مي منڊه ڪڙه، مشر ورور مي چي تر ميز لاندي سرتيٽ نيولي ناست وو، زه يي هم له خانه سره ڪڻڀنولم، لڙ شيبه وروسته ڏڙي ڪراري سوڀ را ووتل، په ٽول بازار ڪي چوپه چوپتيا جوڙه وه، يوازي هم دا عسڪر يوه بله خوا گرڇيدل، ما غونبتل بنوونڃي ته ولاڙ سم، تر څلور لاري لانه وم رسبدلي چي څلور پينڇه تنه دوکانداران په مخه راغلل يو تن چي مخ او جامي يي په وينو لڙلي وي تر لاس يي نيولي وو، زه يي منع ڪرم اوله نيمي لاري بيرته راوگرڇيدم، په بازار ڪي د وحشت ننداره وه، په ڊپر لڙ ځنڊ ڪي ٽول دوکانونه وٽل شول، خلڪ ڪورونو ته ولاڙل.

ماخستن مي پلار په هم ڊي اڙه له اڊي سره خبري ڪولي چي اوس نوزمورڊ خور چي تر ٽولو مشره ده پڙغله سوڀ پلار مو غونبتل چي هغې ته بايد پخپل ژوند د ژوند ملگري پيدا ڪري.

زه ٻه خبروڪي ورو لويدم اوڊ بازار ڊ جگرڀي ٻه اڙه مي ورياده ڪڙه، پلار مي وويل:

_ زوى نه پوهيڙم ڇه ڪيسه به وه، ٻه جومات ڪي خبر سوم چي دري، خلور ڊو ڪانداران ٽپيان شوي ڊي او هم ڊارنگه ڊ ڊڀرو ڊو ڪانونو شيشي هم ماتي ڊي .

هره ورغ به جرگي تلپي او راتلپي ڊ قسمت برخي ڊي، زمور خوري ٽڙڊي خپل ڊ اڪا زوى گلاب ته ورڪڙه .

دلته چي ڇومره شپي او ورخي ٽپريڊلپي ڊ پلار ناروغي ورغ تر بلي لا پسپي زياتيدله، ڊاڪٽرانو به شل ڪيسپي ترپي جوڙولپي، حقيقت ڇه وو ٻه ڊي هيڃ نه پوهيدل يا يپي هم مونڙ ته نه ويل، ڇو مياشتي پرلپسي ٽيري شوي ڇو ڊ پلار ناروغي هم هغسي پسپي زياتيده، له خبرو ڪولو هم ولويد، ڊ ولايت ٻه روغتون ڪنبي مو بستر ڪڙي، ڪوم مثبت بدلون يپي ٻه ڙوند ڪنبي نه راغي .

ڪومه شپه چي پلار مو ڊ سختي ناروغي له املهه ٻه روغتون ڪي بستروو، اڊي هم ورسره وه، مونڙ ٻه ڪور ڪنبي يوازي پاتي وو، ٻه ولسوالى ڊ وسله والو طالبانو لخواه برید وشو او ترسپيدو يپي دوام وڪڙي .

سهار ناوخته چي زه روغتون ته ورعلم اڊي رات ٽڙل او ويل يپي زما ڊ ڪور انڊيننه ده، پرلپسي يپي ڊ ڪور او ماشومانو پوڻتنه ڪوله، چي هرڇومره مي ڊاڊ ورڪاوه زڙه يپي نه منل .

ما چي ڪله ڊ عسڪرو ٻه وينو لڙلي جسدونه وليدل، حالت مي خراب سو ٻه زڙه مي او به را اوڻتپي، ڊا وخت يو بل نظامي موٽر ڊ روغتون مخڪي ودريده او يو عسڪر چي جامي يپي ٻه وينو لڙلي وڃي رانڪته ڪڙي، ٻه سخت ٽپي حالت ڪي يپي روغتون ته دننه راوڙي، اڊي مي ترلاس ونيوه، ٻه مڙاوو قدمونو ڊ پلار بستر خوني ته ننوتلو .

د خو ډاکټرانو ټیم بستر خونې ته راغی او ژر، ژر یې د ناروغانو درملنه وکړه، هغه ناروغان چې صحت یې تر پخوا ښه وو زما د پلار په شمول ټول رخصت کړل، تر څو د ټیپیانو لپاره بسترونه خالي شي، پلار ته یې په یوه پرچۍ باندې درمل ولیکل او د صحت ډاډ یې ورکړ، د روغتون خدمتګاري سیروم له پایې ایسته کړ او هغه پایه چې سیروم ورباندې ځوړند وو، په بیړه، بیړه له ځانه سره یووړه.

زه د خدمتګاري عطرو واخیستم چې د سینځلي بوی یې راته، په بستر خونې کښې د درملو بوی ورک سو، فضا د سینځلي خوشبویي ونيوه. له روغتون څخه کور ته راغلل، د پلار صحت کوم مثبت بدلون نه راوړ، د خدای په تمه مو شپې تېرولې، د علاج لپاره یې چې څومره پیسې ډاکټرانو غوښتې زمونږ په وس پوره نه وې، مګر مونږ بیا هم هڅه وکړه دورې، دورې مو ډاکټرانو ته ووړ او راوړ.

له هم دې سره، سره پلار به مې په ناروغۍ کښې هم جومات ته ورته او لمونځ به یې په جمع ادا کاوه، یوه شپه ناوخته د موټر هارن وو هل سو کله چې مونږ ور ووتل زموږ د پلار د مقتدیانو موټر وو، په داسې حالت کښې یې پلار جان له موټر څخه راښکته کړ چې په دوو کسانو یې نیولی وو مونږ چیغې کړې.

چې رانژدې شول مقتدیانو یې مونږ ته ډاډ راکاوه او ویل یې:

— ستاسو پلار بیخي ښه دی، اندیښنه مه کوئ.

زه ژر تر دوې مخکې سوم، وروڼه مې ورته خلاص کړل، پلار جان یې خونې ته دننه راوړ او په کټ باندې یې ځملاوه، مقتدیان یې پرته له دې چې یوه شیبه د ساه اخیستلو لپاره کښېني یا څه و خوري بیرته خپل کور ته روان شول، دا وخت زه ویده سوی وم نه پوهیږم چې پلار جان به مې داشپه څنگه تېره کړې وي.

★★★

خو ورځي وروسته مو پلار د هغه د مقتديانو په مرسته او همکاري باندي د پاکستان لاهور ښار ته په درملنه پسې ولېږو، مشر ورور مي او کشر تره ورسره ملګري شول، زه ادې، خور او څلور واړه وروڼه په کور کي د خدای تمعي ته لکه يتيمان پاتي شول، د پلار بيرته راتګ او روغ صحت ته مو دعاګاني کولې، دلته په سيمه کښي د نا امنۍ پيښي هم زياتي شوي وې، د پروڼۍ ورځ د ماین چاودني پېښه چي د ولسوالي بازار ته نژدې د سرک له غاړي سره په امنيتي کسانو ورچاودلې د سيمي ټول خلک نا ارامه کړي وو، که به يوه شيبه چيرته ناوخته سوم د ادې د زړه به توره ټکا وه، ځمکي به ارام ته نه پرېښوده، تر هغه وخت پوري به په خپل ځای کښي ګرده ګرځيدله چي زه به کور ته را ورسيدم، زړه به يې تسل سو، چي په ما به يې زړه تسل سو بيا به يې په مشر زوی او خاوند پسې زړه وخت، هغوئ به کله راځي، چيرته به وي او څه وړ به وي هيڅ يې له حاله خبر نه وو.

شپې او ورځي تېرېدلې يوه ورځ مي د تره تليفون راغی او دا خبره يې وکړه چي مونږ درځو او پلار جان به دي خپله خور هم چي په لاهور ښار کي واده ده له ځانه سره د څو شپو په مخه وطن ته راوړي.

روژې ته يو څو شپې او ورځي پاتي وې چي د نن ورځي په اوږدو کښي بايد پلار او ... مي را ورسېږي ځکه راته ويلې يې وو چي در روانېږو، تر ما ځيګر ناوخته پوري ورته انتظار وو هيڅ حال يې نه راغی، انتظار لکه خرابه ګړۍ شيبه تر شيبې نه تېرېږي، ما بنام ناوخته د پلار، ورور او

تره په شمول دواړه تروري دوي هم راغلي، له يوې ترور خو وار له مخه خبر وم چي راځي به، دا چي په وانه کښي واده شوې ترور هم راغله خوشحالي. مويوه په دوه سوې، پلار مي ترپخوا ډېر ښه سوې، رنگ يې تازه وو، دومره هم ښه نه وو څومره چي بايد وای، د ناوختي علت يې د غزني او مرکز ښرني په لويه لاره هغه نښته وه چي د امنيتي کسانو سره د دولت او خلکو دمخالفينو لخوا رامنځ ته شوې وه، تروري به تل د هغو عسکرو ميرانه ستايله چي دوي يې د نښتي له ډگره روغ رمت را ايستلي وو.

د روژې هر ماښام اختر وي دا يوه عامه خبره ده، رښتيا هم د دې ټولو په راتگ سره زمونږ د روژې هر ماښام اختر، اختر سو. خو يو ماښام دا اختر په ماتم بدل سو، داسي يو ماتم چي نژدې ټول کلي له خفگانه پټه خوله سو، هيچا څه نه وويل چوپه، چوپتيا سو.

ماځيگر مهال چي په بازار کي گڼه گڼه جوړه وه، هرچا غوښتل تر بل هر سړي ژر د روژه مات لپاره توکي راو نيسي او ځانونه کورونو ته ورسوي، يو پاکټ خرماوي مي واخيستي که گورم تر شاه مي مشر ماما ولاړ دی، زما په ليدو يې وخنډل، نه پوهيږم څه به يې په زړه کي ور گرځېدلي وي، لېروان سو او شاته يې راوکتل ويې ويل:

_ خوري جانه ! راځه زما سره په موټر کي ولاړ سه درباندي ناوخته کيږي.

ورته ومي ويل:

_ زما سره بايسکل دی او زه غواړم پخپله ولاړ سم.

بايسکل ته مي پام سو، هوا يې کمه کړې وه، نژدې د مستري دوکان ته ور وگرځيدم، ترڅو سايکل ته هوا ورکړم، ماما پرته له دې چي نور څه ووايي موټر ته پورته او د کور په لور روان سو.

زه چي کور ته رسيدم، اذان په لاره کي راباندي وشو روڙه مي په خوله وه کور ته لانه وم رسېدلی، د ماما کورته له نژدې کېدو سره سم مي ژړا تر غور سوهدا ديو تن ژړانه وه ډليزه ژړا وه، پښه نيولی سوم ددې لپاره چي پوه سم څوک او ولي ژاړي خو له چا څخه مي د پوښتنې کولو جرئت نه درلود، کرار، کرار د کور په لور وخوئيدم، په کور کي هيڅوک نه وو يوازي پلار او خور مي د چوترې په ژي ناست دي ادې او تروري دوي نه وې، پلار مي وپوښتل:

_ ماما دي؟ او تر دې زيات يې هيڅ نه وويل

د بيا، بيا په پوښتنې سره د خور له خولې خبر سوم چي ماما مي وسلوالو ويشتلی، په هم دې وخت کښي مي مشر ورور هم راغی، پرته له دې چي مونږ څه ووايو هغه وويل:

_ ماما زخمي دی او يوازي يوه پښه يې لگېدلې ده، ژر به ښه سي او کور ته به يې راوړي.

مشر ماما زمونږ د پلار ستره هيله وه دهغه باور و و که چيرته زه پومبي سم په کورنۍ او ځامنو به مي اول خداي بيا دی پام کوي، د ماما د نوي واده لسمه شپه وه او دا يې دوهم واده وو، ما کله هم د خپل پلار په سترگو کې اوبښکي نه وې ليدلي، هغه به همپشه زمونږ حوصله لوړه ساتله، له ژوند سره د مبارزې درس به يې راکاوه، ځني وخت انسان دومره مايوسه سي چي د اميدونو ټول تارونه يې وشليږي، دا به کوم وخت وي دا هر څوک تجربه کولای شي او داسي وخت په انسان له ډېر سخت توپان وروسته راځي، داسي توپان چي د زړه ښار ټول په يو وحشتناک منظر بدل کړي، ناهيلي که څه هم پکار نه ده خو د کوم درد څرپکي چي د زغم له دايرې ووځي نارينه هم ژاړي.

د پلار په سترگو کي مي اوبښکې ډنډه وليدې، نور يې ما سترگو ته کتلی نه شول، اوس مي هم ياد ته نه راځي هغه ما ښام به زمونږ په کور کي کوم

چاروڙه ماته ڪري وي او ڪه نه، ڪه يي ماته ڪري هم وي نو پڇيلو او بنڪو به يي ماته ڪري وي .

د شپي تر ناوخته پوري زمونڊ خوني خراغ بليده، زه، پلار او خور مي د چوترپي په هغه ڙي ناست وو چي د ماما دوي کور رابنڪاريده، ڪله، ڪله به شوڪ را ووتل او د بتي رها به يي گرځوله، فکر کوم لاره يي خارله، شپه د وير په تور خادر کي نغبنتي تپره سوه، سهار وختي له جومات څخه د ماما د مړيني اعلان خپور سو او زمونڊ ٽولو د هيلو مراندي يي وشکولي.

جنازه وشوه، ځوانيمرگ شهيد خاورو ته ورو سپارل سو، د خلکو له خبرو پوهيدم چي ماما مي طالبانو دولت ته د جاسوسي په تور وڙلي، هر څه خفه او مرور بنڪاريدل، زمونڊ په کور کي پروني ما بنام ته جوش سوي چاي په ڪرکي کي لا اوس هم ايښي وو، ڪرکي مي په درز رابنده ڪړه، وره ته مي قلف واچول، د کور سڀي په خپل غار کي ڪرار پروت وو نن يي نه غپل فکر کوم خبر سوي او زمونڊ غم يي احساس ڪري وو، ميږو ته مي اوبه او وابنه واچول، نن په کور کي له ما پرته بل هيڅوک نه وو، خورکي هم د ماما ڪره تللي وه، چوپه چوپتيا جوړه وه، شمال له ونو او بوٽو سره ساږه اسويلي ايستل، نن يي د ميني او خوبني په ځوږ سره شپلي نه غږوله، ورو، ورو په مړ او قدمونو د جومات په لور روان سوم چيرته چي د ماما فاتحه اخیستل کيده.

ڪله چي جومات ته ورسيدم و مي ليدل ډپر خپل او نا بلده خلک ناست دي، ملا صاحب د قران اياتونه په جهر لوستل، له وره سره نڙدي کښناستم، مخامخ مي سترگي پڇپل پلار ولگيدي په خرڅون خادر کښي نغبنتي او د پټکي ول يي په تندي رابنويدي ناست دي.

د قرات له لوستلو وروسته دعا وسوه، هغه کسان تر وره لا نه وو وتلي چي څو نور کسان هم فاتحې ته راغلل زه د باندي راووتم، د جومات له دېوال سره غلی ودریدم، د هغه دوو کسانو خبري مي اوريدلې چي د جومات په چوتره کبني يې لمر ته پښې غځولي وې دوی په پروني پښه کې له يوبل سره رغيدل، د کا کا زوی خپل ملگري ته کيسه کړه:

_ د ماځيگر او ماښام تر منځ دوه وسلوال کسان چي مخونه يې پټ وو د جومات مخي ته راغلل او تر ډېره پوري يې هلته انتظار کاوه، د جومات مخي ته ډېر کليوال را ټول شوي وو، ماښام اذان ته لا لږ وخت پاتي وو چي "محمد شاه" د بازار له خوا په خپل موټر کبني راغی، وسلوال ور مخي ته شول او نوموړی يې له موټر څخه رابښکته کړ، هغه چي څومره هم مزاحمت وکړ د وسلې مزاحمت يې نه شو کولای، کليوال يې نندارې ته ولاړ وو هيچا وسلوالو ته مزاحمت و نه کړ، له موقعې په استفادې سره يې په محمد شاه ډزې وکړې او هغه يې وويشت، وسلوال و تښتېدل له ډزو وروسته کليوال د پښې ځای ته ورغلل او نوموړی يې پخپل موټر کي واچاوه، او د بڼرني مرکزي روغتون ته يې يووړ، دوی فکر کاوه گوندي بچ سي لا ژوندي وي په لاره کبني په موټر باندي يوځل بيا ډزي شوې، دا چي موټر په تيز رفتار کبني وو اوښتی، د ملا صاحب زوم، ملگري يې په خبره کبني ور ولويده وويل:

_ کوم ملا صاحب!؟

د کا کا زوی مي ماته گوته ونيوه او ويې ويل:

_ د هغه اخښی يادوم گلاب! هغه هم زخمي دی ځکه چي روغتون ته د تگ په وخت موټر کي ورسره وو .

زما پر زړه لکه د ستنو وار چي وشو، وار خطا سوم او د کا کا له زويه مي پوښتنه وکړه:

_ کوم گلاب! ته رښتيا وايي؟

ويپ ويل:

_ ستاسي زوم گلاب ...

نور ما هيڃ نه وويل پٽه خوله له جو ماته ڪور ته راروان سوم .

★★★

نن ماخستن له لمانځه وروسته په کور کښي د چای څښلو پر وخت پلار ناهيلي ښکاریده ځکه چي دی هم د گلاب له ټپي کېدو خبر سوی وو، دا وخت ما د خورکۍ سترگو ته کتل، په سترگو کښي يې بې وسي ښکاریده، چوپټيا يې د درد احساس راکاوه.

پلار مي د تراويح لمانځه ته نور د تگ نه وو، او نه يې هم په وجود کي دومره طاقت پاتي وو چي شل رکعته تراويح په جمع سره ادا کړي، د امامت دغه دروند مسؤليت چي نور زما د پلار په وس پوره نه و له مقتديانو سره يې د صلاح او مشوري وروسته په دې موافقه وکړه چي هغوی بايد کوم بل امام ونيسي ترڅو د روژې په بختوره مياشت کي د تراويح لمونځ په جمع سره ادا کړي؛ زمونږ د اکا زوی چي ملا هم دی او په هم دې ورځو کښي يې کوم چيرته امامت نه کاوه خوزمور د پلار سره د همکاري په پار يې د نوموړي جومات مسؤليت پخپله غاړه واخيست.

زه به سهار وختي ديني مدرسې ته تلم او له هغه وروسته به بيا دوکان ته راتلم دا چي ښوونځي رخصت وو ټوله ورځ به په دوکان کي وم، څه چي به مي په قسمت وي خدای را رسولې، د دوکان الماری خالي، خالي ښکاريدلې، څو د صابون او شيمپو پاکټونه، د گوتو په شمار بيسکوټونه، کتابچې او قلمونه، د بورې او چايو بوجۍ هم دوه برخې خالي وې، له دوکانه شی تمامېدل، کمېدل، مونږ ټولو کشرانو وروڼو اختر ته جامې وگڼدلې، د مشر ورور مي اختر ته جامې نه وې د اختر په ورځ يې وينځل شوي جامې اغوستي وې، د تيرو اخرونو په څېر يې نوي

بوټونه او واسکت هم نه وو اخیستي، ځکه څومره پیسې چې وې هغه ټولي د پلار په درملنه ولاړې، دا لږ او ډېر دوکان ښه وو، چې د کور خرڅ یې تر یوې اندازې پورې نیولی وو.

د اکا زوی ته چې زموږ د پلار د امامت مسؤلیت یې په غاړه اخیستی وو، مقتدیانو ده ته اختر مبارکی او زموږ د پلار لپاره یې د سرسایې روپۍ ورکړې وې ټولي له ځانه سره کېښودلې؛ زموږ پلار که څه هم هیڅ نه ویل خو مقتدیان یې ددې پیسو په طلب پسي څو واړه ورغلل، او زموږ بې وسي یې ورته بیانوله، خو هغه دهیچا عذر او زاری و نه منلې او دا یې خپل حق ګاڼه.

ګلاب لومړی په مرکز ښرنه او بیا د کابل په کوم روغتون کې بستر سو، د اکا ځامن یې د روژې په ورستیو کې کور ته راغلل او هغه یې په روغتون کې پرېښود، د ګلاب اخبني چې خبر سو له هم دې ځایه په منډه ورغی، ډاکترانو د ګلاب لاس ته چې د موټر او بنټو په وخت کې ټپي سوی وو، کومه خاص توجه نه ورکوله ځکه د نورو خلکو په څېر یې واسطې او پیسې نه درلودې چې د ډاکترانو ضمیر یې اخیستی وای، بلاآخړه یې ځواب ورکړ او له روغتون یې رخصت کړ، اخبني یې په پېښور کې د ګلاب له ماماګانو سره اړیکه ونيوه او نوموړی یې د پېښور تر روغتون پورې ورساوه؛ یوه میاشت په کابل او بیا څلرویشتمه ساعته وروسته کله چې یې د ګلاب لاس معاینه کړ د جوړېدو نه وو، ځکه چې د ډېر ځنډ له تېردو سره یې د هلوکي کینسر پیدا کړی او له څنګل یې مټي ته رسېدلی.

ډاکترانو کومه بله لاره نه لرله او هم دا یوه خبره یې کړه:

باید لاس یې غوڅ شي، که لاس یې غوڅ نشي میکروب به یې ټول وجود ونیسي، چې بیا یې د ښه کېدو هیڅ تمه نشي کېدای.

بلاخره همداسي وشول په هم هغه ماخستن يې د بې هونسي شو سٽني ورکړې او د گلاب لاس يې غوڅ کړ .

د گلاب لاس پرې کېدل او د دې درد زغمل زما د پلار تر وسه تېره خبره وه، مگر دا چې صبر او حوصله يې لرله، دا درد يې د خدای ج له لوري په ژوند کېني يوه ډېره سخته ازموینه بلله، ما له خپل پلار څخه اورېدلي وو چې خلکو ته به يې ويل:

زما دواړه لوني ، چې يوه يې زمونږ ناسکه خور وه ،، خواري سوې که څه هم دغه اوسنۍ لور مي خاوند لري او لا ژوندي دی خو د ټولو عمر به محتاجه وي .

زمونږ د پلار پخوانۍ ميرمنه چې زما نه په ياد کېږي او يوازي همدا لور يې ده چې د ځوانيمرگ ماما بنځه وه پېژنم او ليدلې مي ده .

يو ماڅيگر چې له دوکانه کورته تلم تر پرون مي گامونه گړندي وو په ځان نه پوهيدم خو لکه چې څه ته مي انديبننه وي کورته په رسېدو مي خپلۍ له پښو ويستې مور مي په وره کي ولاړه وه خراغ او بخار ديگ يې لاس کېني نيولی الويزانده وويل:

_ پلار دي ويل نن شپه به په هديره کي تېره وو .

سترگو ته مي مړي نېغ ، نېغ کېدل کله کله به په دې خپل سوچ کي مړ شوم په قبر کي به ماران را باندي را غونډ وو، ځکه هر د جمعې ما بنام له لمانځه وروسته به د جومات ملا امام د قبر اوله شپه بيانوله، زما په ذهن کي هم هغه صحنې گرځېدلې ، تش هلو وکی به پاتي سوم، بيا مي پر زړه پښې کېنودې او ادي ته مي وويل:

_ کومې هديرې ته؟

_ حائي بابا ته څو بنه دي ليدلی! هغه چې پلار دي ويل زمونږ نيکه دی، مور او تاسي يې د کرامات اوريدلي .

په هم ڊي شپه زمونڙ ڪورني هلته د هم ڊي زيارت په دالان ڪي تپره ڪڙه د بابا په مخ ڪي مورب تعلی ج له دربار څخه دعا غوښته ترڅو مي پلار د روغ صحت څښتن شي ، مونږ هغه شپه نه هم شمعي روښانه ڪڙي او نه مو ڪوم ميخ د زيارت په لڙگو وهلی پلار مي ويل دا ڪار ناروا او ښه نه دی له ڊي ڪاره پرهيز و ڪڙي ڪه څه هم هلته ڊپري شمعي د روښانه ڪولو لپاره ايسودل سوي وي ، په ژوند د هديرې شپه درنه وي ما هيڅ ڊار احساس نه ڪڙ په بي غمه خوب ويده شوی وم ، په هم ڊي شپه مي يو سپري په خوب وليد چي د هديرې په منع ڪي پر مصله ولاڙ دی لمونځ ڪوي ، سهار چي ڪورته راغلو پلار ته مي د خوب نښي وښودي هغه ووي چي دا به دي حتماً حاڻي بابا په خوب ليدلی وي گوندي خدای ج مي روغ ڪڙي ، ښه ووڅو مياشتي ، شپي او ورځي يي تر پخوا صحت ښه سو خو هغه چي مري د گور شپه په ڪور نه تپروي .

★★★

د ماما تر مڙني وروسته زمونڙ پلار هم د يو ڊول انديبنني ٻنڪار سو، له ماما سره مو د پلار ناسته ولاڙه د يوڀ ٻني ملگرتيا په بنياد وه، په حقيقت کي دوي يو بل ته ډپر گران وو؛ تل به يي رازونه سره شريڪول، د يو بل له ستونزو سره، سره به يي د هيواد او خلکو د ستونزو په اږه هم خبري کولي، د هغه له تگ وروسته مو د پلار ناروغي ورځ تر بلي لا پسي زياتيدله، جسمي او ذهني قوت يي بايللي وو، يوه ورځ چي ادي د لږ ځنډ لپاره زمونڙ د انا تر کوره تللي وه، او مونږ هم پخپلو کارونو پسي بازار او بنوونځي ته وتلي وو هيڅوک په کور نه وو کله چې ما بنام کور ته راغلم دا وخت ادي هم په ډبره تلوار سره کور ته راغله ترڅو د خپل خاوند (زمونڙ د پلار) احوال واخلي، که گورم پلار مي ژړل او په ژړا کښي هم د لنډي تکراروله...

په اوداسه لمونځ مي قضاء کړ

نوی مين وم په ديدن نه مږيدمه

نه پوهيږم ولي يي د ما ځيگر لمونځ قضاء کړی وو، يوازي دو مږه پوه سوم چې ادي ته يي ويل د ما ځيگر لمونځ مي په اوداسه راڅخه قضاء سو. زما تبه وه کور ته له رارسېدو سره سم په خپل ځای کښي وغځيدم، بدن مي لږزیده، يخ، يخ مي کېده، سرې تبي نيولي وم، ادي راته گولي راکړې په کمپل کښي پټ کړم په ډپر لږ ځنډ کي آرام ويده سوی وم، کله چي راوينس سوم شپه نيمي ته رسيدلې وه، ما وليدل په خونه کي لا هم څراغ بليده، کشر ماما هم راغلی، ادي، خور او مشر ورور مي چي قران

ڪريم يي مخي ته نيولي وو، د پلار ڪٽ ته نڙدي ناست دي، زه هم را پور ته سوم او د پلار ڪٽ ته ورغلم دا وخت مي پلار زما لاس پخپل لاس ڪنبي ونيو او راته وويل يي :

_ زوى اوس دي هم تبه ده، ويده سه زه بنه يم.

زما لاس يي پر بنود او د ادي لاس يي ونيو، بل لاس يي غور ته يوور، ورو غوندي يي وويل :

_ لمونخ ڪرم !

ادي ڙپه ڪٽ برسره د پلار مخي ته يو بالنبت ڪنود، په بالنبت باندي يي مصله ور هواره ڪه، تر خو په اشاره لمونخ ادا ڪري، ڪله چي هغه دوا ره لاسونه غورونو ته ورسول يوه شيبه يي هم داسي نيولي وو، چي ماما مورغ ڪي :

_ پنيي او لاسونه يي درسم ڪري.

پلار مي په هم دي ڏول د خپل خالق پور وراڌا ڪي، روح يي ورو سپار له. مونر ٿولو د اسلام دوهمه ڪلمه شهادت په زوره، زوره ويله :

،، اَشْهَدُ اَنْ لَا اِلَهَ اِلَّا اللهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَاَشْهَدُ اَنْ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ ،، خو ادي ڙپل، زمور مشر ورو يي لومري مولوي صاحب ته چي زمور گاونڊي دي، ورپسي يي غاغا (زمور د ادي تره ڪيري) او جومات ته د ڪٽ او غسل تختي لپاره وليزه، ڪله چي د غسل، ڪفن انتظام وسو، او زما پلار يي د غسل لپاره د باندي را ويست، نرمه، نرمه پرخه اوريده او دا د هم هغه ڪال د ڙمي لومرني. واوره وه چي را ووريده، زما اوس هم تبه وه او تر ڏهره پخپلو پينو د دريدلو توان مي نه درلود خوني ته راغلم ڪله چي مي د پلار خالي ڪٽ او د ادي ڙپا وليده، حوصله مي وبايلله، د ادي غيري ته ور ولويدم، ما او ادي تر سهاره پوري وڙپل، اوس مي هم ياد ته نه راخي چي خورڪي. به چيرته وه، په څه اخته وه او

چيرته به يي ٿرل هيڻوڪ مي نه په ياد ڪيري، خو تر لمر خاتاه پوري زمونڊ ٿوله خونه ڊ خپلو او پردو بنڄو ونيوه، چيغي او ناري وي. ڊ جنازي تر ادا ڪولو وروسته ڊ اسقات پيسي چي ڄه يي زمونڊ او ڄو يي ڊ خپلو او پردو لخوا را ٿولي سوي وي، بيرته مونڊ ته راوسپارلڀ، او هم ڊا يي ويل چي يتيمان ڊي، اڙتيا ورته لري.

زما په دوه لس ڪلني ڪنبي پلار وفات سو، او مونڊ يي له سيوري بي برخي شول مشرورورمي ترما دوه ڪاله مشر ڊي، مونڊ ڊواره لاتر اوسه په عقل خام وو، چي ڊ بي پلاره ٿوند دروند پيٽي ته مو اوڙه ورڪڙه؛ ڄومره چي شپي او ورڄي تيريدلڀ همدومره ڊ پلار ڊ نشتون احساس راسره پيدا ڪڀده، ڊ هغه ڊ ناستي ڄاي چيرته چي به هغه ناست وو، تر سترگو، سترگو به مي ڪڀده او ڊ هغه خبري به مي په ذهن ڪي راگر ڄڀڊي، ڪله، ڪله چي په ڊي به پوه سوم ڄوڪ نسته او يوازي يم بنه ڊپر به مي وٿرل.

ڊ پلار تر مڙني ڄو مياشتي وروسته په دوڪان ڪي شته سامان ورو، ورو په تماميدو سو، او بلاخره يوه ورڄ داسي هم راغله چي ڊ دوڪان هغه شيان چي مورڊ ورته اڙتيا لرله ڪورته راوڙل، دوڪان مو ڊيو ڪال ڊ مودڀ لپاره په ڪرايه ورڪڙ، ڊ خور واده هم په هم دغو شپو ورڄو ڪي چمتو سو او په پٽه خوله تڙ سو، هيڻ چا ڊ نورو وادونو په ڄڙ اتن او سندري نه وويلڀ، ڊ ماما شهادت، ڊ اخنبي ٽپي ڪڀدل او ورپسي زمورڊ ڊ پلار مڙني ٿوله ڪورني او خپلوان ڄورولي وو.

ڊ ڙمي له رانڙڊي ڪڀدو سره سم ڊ هغڀ مدرسي پرڄاي چي ليري وه، يوڀ بل نڙڊي ديني مدرسي ته ورغلم، او درسونه مي پيل ڪڙل ڊا چي ڊ ڙمي توند يخ وو، داسي يخ چي ڊ بدن په پوستو ڪي به لکه ڊ سٽني نوت، ڊ اڊي په خوبه به ڊ شپي مهال هم په مدرسه ڪنبي پاتي ڪڀدم.

په هم دې مدرسه کښي څو يې زما همزولي او نور ټول ترما کشران او سيدل، د مدرسې د زده کوونکو ترمنځ يو ډول مينه او گرانست وو، د يو بل په درد به درديدل او د ډېرو، ډېرو خبرو د زغملو حوصله يې لرله، په تېره بيا زه د هغه رانده چني حوصلې ته حيران وم چې د څومره ډېرو چنيانو خبري او ظلم يې په ځان تيراوه، نه پوهيږم ده څه مجبوري وه چې دومره وهل او ټکول يې خوړل، بنايي ځکه يې زغمل چې د دوی په وړاندي ځان ورته کمزوري ښکاريده.

رانده چني چې غوښتل يې د قرانکریم حافظ شي، ډېره ښه برخه يې درلود او د قرانکریم تلاوت به يې په يو ځانگړي انداز سره کاوه، زه به اکثر په يوه نه بله پلمه ورته کښيناستم او د ده تلاوت ته به مي غوږ نيوه، ما قرانکریم تردې وړاندي له خپل پلار څخه زده کړی وو، وخت نا وخته به مي د نوموړي رانده غلطي هم ور په گوته کوله، په هم دې خاطر يې زما خاطر کاوه، کله چې به يې قاري صاحب ته قرات تکرارولو، تر سام به لاندې سو او په هر دوهم آيات کښي به دريده، د سام علت يې هم دا و چې قاري صاحب به ددې پرځای چې غلطي يې ور اصلاح کړي، واهه به يې او دومره به يې وواهه چې د ده له چيغو به ټول چنيان په تکليف شول او له قاري صاحب څخه به يې ډار پيدا کاوه، د ډار له وجي به ټول چنيان غلطيدل او وهل، ټکول به يې خوړل، زه د قاري صاحب له دې حرکت ډېر ناخوښ وم خود ده په وړاندي مي د څه ويلو جرئت نه شوی کولای.

دا ښه وه چې ما له مولوي صاحب څخه د عقايدو کتابونه لوستل، قاري صاحب ته مي کومه اړتيا نه لرله، قران کریم مي له مخي ښه زده وو، له ما پرته نور ټول چنيان به قاري صاحب ته د قرانکریم زده کولو لپاره کښيناستل او له يو ټکي غلط ويلو سره به يې ښه خوندور وهل، ټکول خوړل.

د مدرسي خواره ،، لوييا، مي او دال،، وو کله نا کله که کوم څوک به مهربان سو غوښه به يې راوړه يا چيرته به چا خيرات کړي وو، وچه مړي به مو له کورونو راټولوله او هر چنې ته به يې په حساب څو کورونه ورکړي وو، که به کوم چا تر حساب کمه مړي راوړه وهل، ټکول او د مړي نه خوړولو سزايې ورته ټاکلې وه.

يوه ورځ چي د کوم چنې ملگري سره د وچي مړي راټولولو ته ووتم، زما ملگري چنې به په نيمکښه دروازه کې ودرید او د ،، وظيفه راوړئ ! ،، نارې به يې وروهلې، څو کورونو ته تر ورتگ وروسته زه هم راضي سوم چي کوم کور ته يو ښور وکړم؛ کله چي ما د يو کور په دروازه کښي د ،، وظيفه راوړئ ! ،، ناره کړه، سپي وغپل ما ژر دروازه ورپوري کړه، ملگري راپسي وخنډل، يو ځل بيا مي جرئت وکړ دروازه مي نيمکښه کړه او ورښور مي کړ، که گورم يوه وړه نجلۍ چي توده مړي يې په لاس کښي وه راغله، دروازي ته په راټږدي کېدلو سره يې را خطا کړه او منډه يې واخيسته، مړي زما پښو ته ولويده، په بسم الله سره مي راپورته کړه، زما ملگري چنې څه نه وويل لکه چي ورسره عادت سوی وو.

يو بل کور ته ورغلم کله چي مي ښور کړ يو ځوان هلک راووت زما سره يې ستړي مشې وکړه، موږ ته يې د انتظار وويل او بيرته لاړ، له لږ ځنډ وروسته کله چي راستون سو په يو پلاستيکي بوتل کې شرومبي او په بل لاس کښي يې توده مړي راوړه، زما په ليدو خوشحاله سو او چنې ته يې وويل:

_ دى زه پېژنم زموږ د ښوونکي زوى دى دده پلار دى خداى وبخښي او جنتونه يې ځاى شه.

کله چي موږ را روانيدل، د خداى پاماني په وخت يې زه په غېږه کي ونيولم.

مدرسي ته دلاري په اوږدو کي زما ملگري چني خپل خادر هوار کړ او بشپړي مړۍ يې په خو برخو وويشلې ترڅو دهغه کورونو حساب پوره سي چي مړۍ يې رانکړه او مونږ له سزا خلاص سو.

مولوی صاحب د مړۍ په راټولولو وترتلم نه پوهيږم چيرته يې ليدلی وم که چا ورته وييلي وو؛ او زه يې د مړۍ له بيا راټولولو منع کړم دا حکه چي ترما ډېر کشران سته چي وچه مړۍ يې راټوله کړې وای.

له دې وروسته يې ماته د پخلي دنده را وسپارله او هر ماخستن به مي پخلي کاوه، زه په هم دې مدرسه کښي ډېر وخت پاتي سوم، يوه ورځ چي په بنوونځي کښي د نتايجو د اعلان ورځ وه مولوی صاحب اجازه رانکړه چي ورسم او خپله اطلاعيانه واخلم، زما اطلاعيانه زما مشر وروراخيستي وه زه يو ځل بيا په دوهمه درجه اتم ټولگي ته بريالی سوی وم، ټول ژمی په هم دې مدرسه کښي ووسيدم؛ د پسرلي له راتگ او د بنوونځي له پيل سره سم بنوونځي ته ورغلم او درسونه مي پيل کړل.

زه او مولوی صاحب په دې خبره سره راضي شو چي د ماسپښين مهال به بنوونځي ته ځم او له هغه وروسته به د شپې لخوا بيرته مدرسي ته راځم؛ د معمول په څېر مي دواړه ځايه خپل درسونه ويل؛ زما په شمول ټول زده کوونکو ډېر په خوند سره درسونه ويل او دا زمور لپاره يو بريالی کال وو، حکه چي د بنوونځي نوې ودانۍ هم جوړه وه، د نوي نصاب کتابونه، قرطاسيه او د بلجيم هيواد په مرسته زده کوونکو ته د بيسکوپونو مرسته هم رارسېدلې وه، چي د تفريح په وخت به يې شاگردانو ته ورکول.

★★★

يوه ورځ بيا د رڼاگانو په کور کي شمعي مړې سوې، او د طالبانو لخوا د ټولي سيمي بنوونځي وتړل شول، ما هم له هغه وروسته د مدرسې له قاري صاحب سره مي د ديني زده کړو لپاره د لوگر ولايت ته د تگ نيت وکړ ځکه دلته نژدې شا او خوا ټول بنوونځي تړل سوي وو او هيچا بنوونځي ته زړه نه بڼه کاوه .

کله چې ادې اجازه راکړه او له قاري صاحب سره د لوگر ولايت ته روان سوم دلاري په اوږدو کي مي ځای، ځای ټوټې، ټوټې سپرک او پلچکونه وليدل چې د بمونو په زور ويجاړ سوي وو؛ له غزني ښاره د کابل په لور ووتلو د سپرک له غاړي سره د تيلو ټانکرونه او اکمالاتي موټرونه سوځول سوي وو، ځينې يې داسي هم وو چې زمونږ تر راتلو لږ موده وړاندي اور وراچول سوی او لاهم لوگی ترې پورته کېده؛ موټروان له دې حالت سخته ځوریده، خو په موټر کي ناستو کسانو يې خبرو ته چندان اهميت نه ورکاوه او زمونږ په شمول ټول کرار، کرار پخپلو ځايونو ناست وو . د کابل ښار عمومي دروازي ته له رسېدو سره سم امنيتي کسانو موټر د تلاشي لپاره ودراره، داسي يې تلاشي کړلکه بيخي چې يې تلاشي کړی نه وي، عسکرو يوازي د خلکو څېرې ته کتل، تر دې وړاندي ما د مرکز ښرني امنيتي کسان ليدلي وو چې په ډېره سختي سره يې تلاشي کوله ان تر دې چې د خلکو جیبونه به يې هم پلټل؛ موټروان هم د عسکرو په بې غوري نيوکه وکړه او ويې ويل:

ټولې امنیتي ادارې باید خپل وظایف په سمه توګه سرته ورسوي؛ تلاشي وکا، څارنه وکړي او پلټنه وکړي؛ ښار ته پر راغلیو لارویانو زیات پام وکړي، د دوی دا لږې غوري د ډېري لوی وړانګاری سبب ګرځېدلی سي.

قاري صاحب وویل:

د کابل ښار ډېر بدل سوی ښکلي دنگي ماڼۍ او ودانۍ لري، څو کاله وړاندې چې زه راغلی وم دا ښار داسې نه وو اوس یې ډېر پرمختګ کړی او دا دیمکراسۍ زور دی چې ځواني ښځې او پېغلي په خلاصو وینستو ګرځي.

غرمه مهال مو د کابل ښار په یو ریستورانټ کښي کابلي پلاو، او د پسه قورمه سوې غوښه له تودې وچي مړۍ سره وخوره، ټیکسي ته وختلو او د لوګر ولایت په لور مو حرکت وکړ، د یوې، یوه نیمې بجې شاوخوا د محمداغي ولسوالۍ سرخ آباد کلي ته ورسیدلو.

سرخ اباد کي د عمومي سړک سره نژدې د یو پترول پمپ تر څنګ له ټیکسي موټر څخه ښکته سو، لږها خوا مو مخ او لاسونه د روانو او بو په ویاله کښي ووینځل او به مو وڅښلې، قاري صاحب تر مخ او زه ورپسې په نابلدۀ قدمونو روان سوم.

دا سیمه له طبعي اړخه ډېره ښکلي وه، ښایسته باغونه او د اوبو کاریزونه یې لرل، د لاري دواړه غاړي په دنگو، دنگو چنارونو پوښل سوي وې، پریمانه د منډو باغونه یې لرل، د شمال له څوږ سره د تازه منډو وږم راته، او هري خوا ته د مرغانو بیلا بیل او اوزونه اوریدل کېدل د طبیعت دا نندارې په ما ډېري ښې لګیدې او د خوشحالی احساس مي کاوه، تر ډېره پوري مي سترګي په هغې بوډۍ کښي څښي وې چې د سړک له غاړي سره یې پسونه څرول.

قاري صاحب په قدم، قدم زما احوال اخیست، چي زړه مي تنگ نه سي، مونږ ترڅو باغونو او نهرونو تېر شو، بيا هغه جومات ته ورسېدلو چي تر مخ يې د رڼو اوبو وياله بهيده، ما تر وياله ټوپ کړ څپلی. مي اوبو ته ولويده، قاري صاحب په خدا سو او ژريې څپلی. را ونيوه، په خټو ککړه پښه مي ووينځله، څپلی. مي په پښو کړه، دواړه د جومات انگړ ته ننوتلو، په انگړ کښي څو نوري خوني هم وې چي د مدرسې چينيان پکښي اوسېدل، که گورم زموږ يو بل کليوال چنی هم هلته دی چي تردې وړاندي يې زموږ سره دکلي په مدرسه کښي د قرانکريم حفظ کاوه.

دوی زمونږ په ليدو خوشحاله شول، خولې يې له خدا نه سره ورتلې، ټولو سترې مشې راسره وکړه، سرې اوبه يې راکړې دا چي مونږ ډېر سترې شوي وو، ساه مو بنده، بنده او سترگي مو پټي، پټي کېدې نو د خوب غېږي ته مو ځانونه وروسپارل، آرام ويده شو.

کله چي راوينس سوم يوازي پروت وم، قاري صاحب نه وو، دباندې راووتم که گورم په جومات کښي د ماسپښين جمع ادا کيږي، ژر، ژر مي اودس وکړ او جومات ته ننوتم، په اخيري رکعات کي مي له امام سره لمونځ ونيو، څو چي ما لمونځ پای ته رساوه ټول کليوال له جومات ووتل، يوازي قاري صاحب له مولوی صاحب سره د محراب خواته په خبرو بوخت وو؛ قاري صاحب ماته اشاره وکړه او زه يې دځان خواته ور وللم له مولوی صاحب سره يې معرفي کړم، دوی زما او زما د درس په اړه ډېري خبري وکړې، چي زما ستاينه به يې کړه شرميدم، غوږ به مي کون و اچاوه، ځکه زه پوهيدم دومره ځيرک نه يم څومره چي دوی وايي.

مولوی صاحب زما کتابونه بدل کړل، هغه کتابونه چي نيمی مي ويلی وو په نيمی کښي پريښودل او ماته يې د علم صرف د کتابونو وويل چي بايد سهار يې پيل کړم.

له جومات څخه مدرسې ته راغلم کليوال ملگري مي شين چای چمتو کړی وو، يوه، يوه توده، توده پيال له موندنو سره او دباندې راووتلو .
 ما د دې سيمي له طبعي هوا څخه خوند اخيست، گام په گام د منو وني، باغونه، دنگ، دنگ چنارونه او د کاريزونو او به بهيدې، زړه او روح دواړه به مي تل تر و تازه وو، تر مائينگر پوري د مدرسې په ځانگړي د منو باغ کي وگرځيدلو او منې مو وخورلې، د مائينگر لمانځه ته جومات ته راغلو، دا چي مولوی صاحب نه وو، د يو طالب په امامت مو لمونځ ادا کړ، تر ما بنامه په جومات کښي پاتي شو ټولو د مدرسې طالبانو د قرانکريم تلاوت کاوه او کتابونه يې مطالعه کول، د ما بنام تر لمانځه وروسته د يو کوچي طالب په ميلمستيا د هغوی کيږدی ته لاړو .

★★★

کوچيانو په ازاده فضا کښي د کيږدي مخي ته پرش هوار کړي وو،
بالښتونه ورباندي کتار وو، مونږ کښېناستلو د تيز شمال له وجي
خراغونه مړه کېدل، يوه شيبه يې تراکتور چالان کړ، چي بيټري يې ډکه
سوه نو د تراکتور د بريښنا رڼا ته دسترخوان ويړ سو، شوروا او توده
مړي يې راته کښېسوده ورپسې يې خوندوره د وري غوښه چي تازه يې
حلال کړي وو راوړه، ټولو په ښه خوند سره خواړه وخورل گوتي مو
وختلې د خير او برکت دعا يې وکړه، شين چای مود ساړه شمال په خوږ
کښي نوش کړ، د ماخستن د لمانځه وخت په رانژدې کېدو سو، مور هم
کرار، کرار بيرته خپلي مدرسې ته راستانه شو.

ماخستن خوب نه راته، په ځای کښي مي د مړي اتامونه پراته وو، خو،
خو واره راپورته سوم په نيالۍ مي دسمال تېر کړ، ميړان راباندي
گرځيدل، چيچلم يې تر نيمي شپې پوري وينس وم، يو ناخپه لوی درب
سو، يو ځل بيا درب سو، تر ډېره مي غوږونه څک وو ما ويل لکه چي
جنگ سو، ذهن ته مي کور راغی او هغه په ولسوالۍ د شپې لخوا د
طالبانو بريد، سوچ واخيستم، ډار راسره وو، ټوله شپه وينس وم د سهار
خواته کله چي لږ، لږ رڼا سوه او قاری صاحب اوداسه ته پورته سو
سترگي مي سره تللي وې، يو چا مي په پښو سرې اوبه را توی کړې،
پخپل ځای کښي را کښېناستم، کليوال ملگري مي راباندي ږغ کړ:
_ پورته سه لمونځ دريدلی او ته لا ویده يې !، ژر، ژر مي بستره ټوله کړه
او دباندې راووتم د ويالې په غاړه مي اودس تازه کړ او جومات ته

ننوتم، لمونځ سوی وو، مولوی صاحب او مقتدیانو د دعا لپاره لاسونه لپه کړي وو، یوې خواته په لمانځه ودریدم لمونځ می ادا کړ، چي راوتم مولوی صاحب راږغ کړ او دځان خواته یې وربللم.

مولوی صاحب زما د ناوخته پورته کېدلو علت وپوښت، ما هیڅ نه وویل هغه په ډېره قهرجنه لهجه خبري پیل کړې هغه وویل:

— ته باید له نن وروسته سهار وختي پورته سې؛ آیا ته نه یې خبر سهار وختي پورته کېدل څومره گټي لري؟

زه غلی وم هغه خپلو خبرو ته دوام ورکړ:

— الله تعالی (ج) فرمایي: د سهار لمونځ ادا کړئ ځکه دا د شپې او ورځي د ملایکو د حاضریدو وخت دی؛

همدارنگه رسول الله (صلی الله علیه واله وسلم) فرمایي: د سهار دوه رکعتي لمونځ له ټولې دنیا او هغه څه چي په دنیا کي دي غوره دی، د م اخستن له لمانځه وروسته د علم له زده کړي پرته بل څه ته مه راټولېږئ، زما د امت په وختي پاڅیدلو کي برکت اچول شوی دی.

کله چې هغه خبري پای ته ورسولې، را ووتم او هغې خونې ته راغلم چیرته چي د مدرسې طالبانو د سهار ناشته تیاره کړې وه؛ د سهار په ناشته کې د معمول او نورو مدرسو په څېر وچه سره مړی او شین چای اینودل سوي وو، د ناشتې تر کولو وروسته درسونه پیل شول ما هم په لومړي ځل "صرف میر" راوخیست او د مولوی صاحب مخي ته کښېناستم.

مولوی صاحب د کتاب شروع او پای ته د ښه نیت دعا وکړه او ویې ویل: — صرف د علم مور او نحوه یې پلار دی، ته باید دا ټول یا نیمې کتاب یاد کړې، ما هم د "هو" او "سمه ده" په پار سر ورته ښور او، یوه شیبه زما او د کتاب په اړه ورغیده بیا یې زه رخصت کړم.

ماسپنين مهال بازار ته د خپل کليوال ملگري سره ووتم، په لاره کي مي هغه تخته چي د پوليسو ۱۱۹ بيړني شمېره ورباندي ليکل سوې وه سوځول سوې ده، تختې ته مخامخ د دوکان د پوال ږنگ او ور يې مات سوي وو، موږ هم هم دې دوکان ته ودريدو، يو پاو کلچې مي راوخيستي، له دوکانداره مي د مات وره او ږنگ د پوال پوښتنه وکړه يو سوږاسويلى يې وکينښ او ويې ويل:

تېره شپه طالبانو هغه وړاندي تخته چي د پوليسو لخوا درول سوې وه په راکټ وپيشتلې، راکټ تر تختې وتلى او زما د دوکان په کونج لگيدلى دى، زه نه پوهيږم دوى به د تختې په وپيشتلو کي څه تر لاسه کړې وي خو زما د کوچنيانو د خولې گوله يې نيمى کړه، پرته له دې چي نور څه ووايم له دوکانه يې راووتلو او د نور بازار په لور وخوځيدلو، ما د ځان او جامو وينځلو لپاره صابون راو نيولو او بيرته مدرسې ته راغلو.

★★★

شپي او ورڃي تڪراري سوڀ، د معمول سره سم هره ورځ به ٻنهي په خوند درسونه روان وو، زه به هم اوس هر سهار وختي پورته ڪېدم، ڪتاب مي تقريباً نيمائي ته رسېدلي وو، مولوي صاحب د ازموييني وويل د پنجشني په سهار د ڪتاب تر ازموييني وروسته ڪله ڇي بريالي سوم هغه راته وويل:

_ زه پوهيڙم ته به د دين گهٽونڪي او ساتونڪي يي، د خداي په لار ڪي ستا شهادت زما تر ٿولو لوڙه آرزو ده، لڪه ڇرننگه ڇي حسين ابن علي د مظلوم د حق او د عوامو د مصلحت د دفاع دود خپله دنده وگهله او په ڏي لاره ڪي يي ٿي و نه ڪڙه هغه خپل ڄاڻ يي د ڪربلا په لوي وڙتون ڪي قربان ڪڙ او د خپل پالونڪي په نزد د شهيدانو سرور شو او د انسانيت په تاريخ ڪي يي د سمون پالو د لار بنود مڊال په غاڙه واچوه.

ما د مولوي صاحب غٽو سترگو ته په حيراني سره ڪتل او هغه خپلي اوڀڙي ڇني يي تر خولي لاند ڪڙي، لاسونه يي په ريره ٽڙ ڪڙل يوه شيبه غلي وو، بيا يي وويل:

_ زما استاد د الله تعاليٰ هغه بنده وو ڇي هميشه يي دا تلوسه درلوده ڇي د خداي ج په سپڻخلي لاره ڪي د يو سخت زري ظالم او متجاوز ڪافر له لاسه په شهادت ورسپري؛ ڇڪه ده د خپل خالق ج او د هغه د پڻمبرص پر خبره پوره ايمان او باور درلود ڇي شهادت، جنت ته د تللو تر ٿولو لنڍڪي لاره ده، هغه د قرآن او حديث په ڏي خبره پوره باوري وو ڇي له ڏي نه پورته درجه يوازي د انبياء عليهم السلام ڪڙي شي ڇي يو مؤمن

د خدای تعالیٰ د فرض عین حکم د پرځای کولو په غرض د متجاوز ظالم کافر په وړاندې میدان ته د براء بن مالک او د انس بن نضر رض په څېر وړ ودانگي او بیا د هم هغه کافر له لاسه او یا زخمونه وگالي او په شهادت ورسېږي .

د وخت او بخت کیسې دي؛ یو بل طالب چې تر ما شو میاشتي مخکې مدرسې ته راغلی، ده به ویل ما ټول عمر دلته او هالته لکه د هوایي مرغه تېر کړی، خپل کور یې په سترگو نه دی لیدلی، علت یې څه دی ولي کور ته نه ځي؟

ددې پوښتنې په ځواب کې به لکه گونگ داسې غلی شو .
د جمعې د ورځې په رخصتۍ ټول لیري او نژدې شاگردان رخصت شول، دا وخت یوه نجلی په کړکۍ کې تر سپوږمۍ سپینه رابنکاره سوه، ویښتان یې شمال په یوه بله خوا وړي را وړي، سترگي مي ور وختې، تر وره را غبرگه مسجد ته را دننه سوه، نوکان یې ژوول، زما نوم یې اخیسته مور یې یوه مڼه ورکړې وه چې مسافر طالب ته به یې ورکړې؛ ور ولاړ و وتم، سترې مشې مي ورسره وکړه ورته ومي ویل:
_ هغه زه يم مور ته دي زما لطفه مینه او مننه.

طالب تر چخلکو غلي، غلي پسي کتل، سپیني پوندي یې له تورو سیندلو سره لا بنې بنکاریدې، کتاب یې پټ کړ د سترگو په اشاره یې د ځان خوا ته ور وغوښتم، خوله یې چوله کړه او ویې ویل:
_ څوک وه؟!

د باندي تیز باد سو، دورې او خاوري جومات ته راننوتې، ور ولاړ سوم کړکۍ مي پوري کړه او طالب ته مي مخ ور واپاوه ومي ویل:
_ د هم دې کلي جنۍ ده، څو ورځي وړاندي یې مور د مسجد سره نژدې زیارت ته راغلي وه، اوبه یې غوښتې، په مدرسه کېني څوک نه وو، اوبه

مي ورکړې، له ما يې نه پوهيږم تر څه پوري وپوښتل، ما يې په ځواب کښي وويل زه د پکتیکا يم او دلته د درس لپاره راغلی يم. هغه سترگي و مښلې لکه چي د غرمې خوب ته يې ځان آماده کاوه، لږ موده غلی وو، بيا يې خبري پيل کړې:

« د نا محرمي ښځي سره د سترې مشي پر وخت لاس تر څادر لاندي نيول بهتر او غوره دي، بل ځل پام کوه چي دا ور له انجونو سره پوښتنه و نه کړې او هو ياد لره د دې ميرمن زوی عسکري کوله، وسلوالو و واژه لاس يې په مونږ پاک کړی، هغه وايي په مدرسه کي طالبان او سپرې، دا هم دوی وژلی دی يوازي د مدرسې کسانو ميوند ښه پېژانده چي عسکري کوي.

ما له ځانه سره وويل:

((کيداى شي گمان يې سم وي، مدرسه سم او بد فکرونه روزلی شي)) هغه په ډېره قهرجنه لهجه وويل: ولي غلی شوې؟! لکه چي زما خبره ښه نه درباندي ولگېده.

ومي ويل:

« هيش، زه به څه ووايم، نه پوهيږم تر ما مخکي دلته څوک او څنگه .. طالب په غصه ښکاریده، په زوره، زوره يې خبري پيل کړې او ويل يې: « ته بايد سپين او تور وپېژنې، زوی يې زمونږ او د ديدن دښمن وو، له خولې دي خبري کاري، دا ښځه به هم له کوم چا سره ضرور کوم لاس لري دومره کور سلا بلانه چليږي.

ومي ويل:

« کور يې ما ليدلی، زه به وظيفې ته ورتلم، کړی ورځ د ټک او زرتارو کار کوي، د کلي ناوي او پېغلو ته بالښتونه گنډي، له هغه به يوه گوله مړی پيدا کوي، خوله او لاس به يې ورباندي ازاد وي.

سترگي يي د خوب په بهانه پټي کړې، لږ ځنډ کړار سو، اړخ يي په بله بدل کړ، ورو غوندي يي وويل:

_ ته لا دلته نوی يي خپله به پوه سې .

تليفون يي وشرنگېده، په منډه ووت، بيرته رانغی زه، قاري صاحب او کليوال ملگري مي په مدرسه کي يوازي پاتي شول .

نن خوومه وه، نازکي، او د شنو سترگو نجلۍ به هر ماځيگر دوه يا درې منځي د مسافر طالب په نوم مدرسې ته راوړې، نوکان ژوول يي يو عادت وو، په شونډو کښي يي يو څه وويل، ما وپوښتل:

_ پوه نه سوم څه دې وويل؟

په خندا کي شاته ولاړه وې ويل:

_ ته د پټکيکا يي؟

ما څه نه وويل دې لاس را اوږد کړ وې ويل:

_ ميړتون

په اوږه مي ميړی وو هم داسي مي پريښود، دې ته مي وويل:

_ يا زه د پټکيکا نه يم خود پټکيکاي يم .

دا پخپله خبره وشرمیده، تر وياله يي ټوپ کړل، منډه يي واخيسته پاوړۍ يي لکه د آسپي شرنگيدې، تر دېوال پټه سوه له سترگو مي پناه سوه .

د ٻني شپي (برات) شپه وه، غوڻبتل مي ڪور ته زنگ ووهم، مور به مي يادوي، گوندي زما د بڻ ڀه اوريڊو به خوشحاله شي؛ ڪله چي مي هڻه وڪڙه د ورور نمبر مي بند دي، فڪر مي خراب شو اوس هه وڪڙم، نن به مي همزولي لوبي ڪوي ٿول به د نن شپي له رواجي ميلڀ خونڊ اخلي او زه...

ملگري ته مي زنگ وواهه شماره يي بنده وه، صبر ڪومه بله شماره به يي ڪار ڪوي، مخابراتي شبڪه پرلپسي د ملگرو شمڙي بندي يادوي، د نيمي شپي انديبنو ڀه غڀر ڪڻي ونيوم، ڄني يادونه مي ترخوا او شا را تاو شول ڀه وجود ڪڻي مي نا آرامي احساس ڪڙه د باندي ووتم، د پينڄلسمي سپورمي لکه دچا ڀه انتظار ولاڙه وه ستورو د بنيادم ڀه ڪڙنو پسي پسڻد واهه، سر راباندي وگرڄيد دا وخت مي همزولي ويده شوي، نه پوهيڀم ڪوم درد مي اوبنڪي ويولي، ڪتاب مي خلاص ڪڙ موضوع يي راته بي خونده ويسپده، د ليڪلو هڻه مي وڪڙه هڻه، هڻه هر هه له ما تللي او خپه وو ساه مي واخيسته اوبنڪو ته مي له زڙه د درد لاره وشوه؛ سترگي مي سره ورغلي وڀ خوب مي ليد ،، باد رڻي اوبه خڙي ڪڙي ،، د سهار اڏانونه ڪڙدل سترگي مي وڃورولي پورته شوم اودس مي تازه ڪڙ لمونڇ مي ادا ڪڙ ، مولوي صاحب ته ڪڻپناستم، د خوب تعبير مي وڃوڻت هغه وويل:

ڀه خوب ڪي ڄان ڀه رڻو اوبو ڪي ليدل د روغتيا او سلامتي معناري دا چي تا خڙي اوبه ڀه خوب ليدلي برعڪس ته به ناروغه شي، هو زه نه

غوارڻ تاته ڪوم زيان ورسڀري، دوه رڪعتو لمونڻ ادا ڪرڻ او ڊپر تلاوت ڪوه.

هره شپه به ڊڪور او اڏي ياد راسره وو، ترناوخته به يي خوب ته نه پريڻسودم، په هم دغو ورڻو ڪي قاري صاحب هم ڪور او ڪلي ته ولاڙ؛ ڪه مائيگر به چڪر ته ووتم هم بيرته به ڙ راتلم ورڻ په ورڻ مي ڊخولڻ خونڊ خراييده، وخت به نه راباندي تپريده، ترروڙي پوري قاري صاحب نه راغي، په هم دغه ورڻو ڪني مولوي صاحب د هغه طالب خبره هم ياده ڪرڻ چي له مدرسي تللي بيرته نه دي راغلي، مولوي صاحب وويل:

_ داسي بختور خلڪ او داسي بختور نصيب د هرچانه وي، بختور سڀري دي چي ڊنبي شپي په شپه يي ڊ شهادت جام نوش ڪري .
ماته يي گوته ونيوه او زياته يي ڪرڻه:

_ زه باور لرم ته به هم يو ورڻ داسي شهيد سڀي، هو ڪه ته نه غوارڻي ڊتوڏي ويني په جوش ڪي له امريڪايانو او د هغوي له مزدورانو سره وڄنگيري په زور دي نه مجبورم، دا ياد لره هغه چا چي ڊ مدرسي سڀري مڙي خورلي وي له دين سره خيانت نه ڪوي .
له هم دي سره مولوي صاحب ووت، ماته ڊ خپل پلار هغه خبره را ياده سوه چي وويل يي:

تر هرڇه وړاندي "امن" ڪله چي ڊ يو هيواد خلڪ ڊ امن تر بيرغ او ڊسولي تر سيوري لاندي ڙوند ولري، تعليم او پرمختگ ڪوي، دين، مذهب او ناموس يي خوندي وي .
هغه به دا هم وويل:

زمورڊ په هيواد ڪي روانه جڪڙه پردي ده، ڊ دين او مذهب تر نامه لاندي نوري، نوري شخصي او سياسي گتي په پام ڪي نيول سوي دي، چي قربانيان يي زمورڊ يي وسه ولس گرڻي .

★★★

سبا ته روژه وه، قاري صاحب هم راغی، په راتگ يې خوشحاله سوم،
ماځيگر مهال مو جومات را پاک کړ، يو کليوال مقتدي نوي غالی.
راوړي وې هغه مو هواري کړې د لاوډ سپيکر بيټري. مولوی صاحب
چارچ کړه ترخو بيا سهار وختي د قران کریم تفسير د لاوډ سپيکر څخه
وشي، ماخستن مړی، وخورل سوه، لمونځ او تراويح وشوې، مولوی
صاحب راغی او ويې ويل: ستاسو د پشلمې لپاره به چای او نور هر څه
چي وي زمونږ له کوره راځي غم يې مه کوی.

او هم دارنگه هر پشلمې ته به يې خوندور د شيدو او شين چای، سوجي،
حلوا او يا پراټې به يې راوړې، د مدرسې طالبانو د مولوی صاحب
ستايينه کوله او دعاگانې يې ورته کړې.

يوه ورځ د غرمې په مهال قاري صاحب ته مي زنگ راغی له تليفون سره
دباندي ووت لکه چي کومه خبرې له ما پټوي، بيرته راغی وې ويل:
_ ما فکر وکړ له کوره زنگ دی خو هغه بل څوک وو

په خبرو کښي ورولويدم:

_ دا دي تر څه پوري وويل ما کله پوښتنه کړې ده ضرور يو څه شته چي
ته يې له ما پټوي؟

هغه وويل:

_ ورور دي وو!

ورته ومي ويل:

_ ښه نو بيا يې څه ويل ها؟؟

دی چي پوه سو خبره نه پټیږي ویي ویل:
 _ وسله والو په کلي کښي مخابراتي شبکې سوځولي؛ ورور دي له مرکز
 څخه اړیکه نیولې وه او ویل یې، ویل یې ... خبره یې سره وړوله، سړی یې
 ورپټ کړ ویي ویل:

_ هیڅ هسي ټوکه مي وکړه !

ورته ومي ویل:

_ څه یې ویل ته ولي له ما خبره پټوي؟
 سړی رالوڅ کړ، گړی ته یې وکتل د لمانځه وخت دی، را ولاړ سو ویي
 ویل:

_ ورور دي سلامونه ویل نن یا سبا به اړیکه درسره ونیسو ته به کابل ته
 راشي کورنی. موگا ونډي هیواد پاکستان ته ځي په کلي کښي ژوند سور
 اوردی .

درب ور یې را پوري کړ او له خوني ووت.

په سبا ورځ کله چې د ورور تلفون راغی که څه هم هیچا نه غوښتل چې زه
 له مدرسې څخه ولاړسم، یوازي د ادې خبره مي ومنله، زه او قاري
 صاحب مخ په کابل را روان شو، څو قدمه لانه وو راغلي چې مولوی
 صاحب په مخه راغی ماته یې یو څو افغانی را کړې او مدرسې ته د بیا
 راتلوی په ټینگار سره راته وویل.

دلاري په اوږدو کي هم دا فکر اسره وو، چې ولي زه په کراره سره درس
 نسیم ویلی، که هم دا یوه میاشت نور دلته پاتي سوی وای کتاب به مي
 خلاص سوی وو، د پلار هغه خبر مي ذهن ته راغله چې ویل به یې ،
 هڅه وکړئ هم دا نن مو د زده کړو وخت دی کله چې زه مړ سوم ناممکن
 چې تاسو به درس وواياست،

کابل له کوټه سنگي سره نژدې له ټیکسي رابنکته شو او د سړک له ژی،
 ژی سره غلي روان وو چې یو چا راپسي غږ کړو، ما ولیدل چې ادې او

کوچني وروڻه مي د سڙڪ له غاڙي سره په لمدو او ککږه ځمکه ناست وو، مشر ورور چي خوله يې له خندا ډکه وه زمونږ سره سترې مشي وکړه، ادي ته مي ور منډه کړه، دواړه لاسونه مي تر غاږه ورچاپېر کړل او ښه ډېر مو سره وژړل دا زمونږ د جدايي د درد او په وصال کي د خوښۍ اوبښکي وې.

قاري صاحب مو رخصت کړ، مو ترته پورته شو، د کابل ښار تر دنگو، رنگينو ودانيو، مارکيتونو او دوکانو راتېر شول، څومره چي مو تر له ښاره ووت دومره به ځوريدم.

ادي زما د تيرو شپو او ورځو په اړه پوښتنې کولې کومي چي په مدرسه کښي تيري شوي وې، زړه نا زړه مي ځواب ورکاوه، کله چې ما له ادي څخه د پاکستان ته تلو علت وپوښت، هغې وويل:

_ طالبانو دي مشر ورورته په هم دې تور گواښ کړي چي گواکي دي د دولت سره د جاسوس په توگه کار کوي، پرلپسې يې جومات ته ليکونه راليرل چي له دولت څخه دي لاس واخلي د دې لپاره چي موږ مطمئن سو يوڅه وخت دي له هيواده دباندې ولاړ سي، بلا څره موږ دې ته مجبوره شو چي کلي پرېږدو او پاکستان ته ولاړ سو.

زه ډېر تېرى سوم خو اوبه مي نه څښلې ځکه چي روژه وه، د مشر ورور او ادي هم روژه وه، خو کوچنيانو ته يې له هغه ماشوم څخه اوبه رانيولې چي د سڙک له غاڙي سره په خيرونو جامو کښي ولاړ وو.

د لاري په اوږدو کي خوب وړی وم، کله چي مو تر ودريد را وينې سوم که گورم مو تر د سڙک له غاڙي سره ولاړ دی او د چنارونو او ونو هاخوا ته پريمانه رڼې اوبه بهيدي، له مشر ورور مي دځای په اړه پوښتنه وکړه، هغه وويل:

دا د سروبي رواني اوبه بولي اصل کښي دا د کابل سيند اوبه دي کله چي د کابل له ښار څخه تيريږي د تينۍ په سيمه کي د لوگر سيند ور سره

يوځای کيږي او بيا د تنګي غار ته داخلېږي هم دارنگه د پنجشير سيند ورسره يوځای شي، د سروبي نه وروسته ورينمين تنګي ته داخلېږي، داسې لغمان ته او بيا د کنړ سيند ورسره يوځای کيږي او بلاخره د پېښور سيمي ته ځي چې د اټک په ساحه کي زړه نا زړه د سند له سيند سره يوځای کيږي.

زه د سړک له ژۍ اوبو ته وربښکته سوم، اودس مي تازه کړ، دوه، دوه رکعته د سفر لمونځ مو وکړ او مخ په ننگرهار وځوځيدل، د ماځيگر لمونځونه مو په ننگرهار کي ادا کړل، سترګه لويده ته تورخم بندر ته ورسيدل، د تورخم په بندر کښي مو پاکستاني عسکرو ته سل روپۍ په هم دې خاطر ورکړې چې مونږ افغانان يو او په غېرقانوني ډول د پاکستان خاوري ته ځو، ما وويل:

لراو بر... خبره مي لاپوره نه وه چې مشر ورور مي په خوله لاس راوښو او ويې ويل:

دلته دا خبري مه کوه دا د دې خبرو ځای نه دی ناوخته کيږي مونږ بايد ژر تر ژره مزل ترمنزله ورسوو.

کله چې د خيبر تر دروازه تېرسو، دا وخت د ما بنام اذانونه هم وشول، په هم دې سيمه کښي د يو جومات سره مو تېر ودريد، د جومات مخي ته ناستو ماشومانو سرې اوبه او خرماوي راکړې روژه مات او لمونځونه مو وکړل، پېښور ته چې رسيدلو په يو هوټل کښي مو مړۍ وخوره دا ځکه چې ټوله ورځ مو هيڅ هم نه وو خوړلي. په هم دې شپه د لاهور ښار ته وځوځيدو، سهار اذانونه شوي وو چې لاهور ته ورسيدلو، په هم دغه ورځ مونږ روژه نه ونيوه يو خو د پشلمي وخت تېر سوی و او بل ډېر زيات سترې سوي وو.

★★★

خوارلسم اگست د دوه زره يوولسم ميلادي كال چي د پاڪستان خپلواڪي ورځ نمانځل ڪېده، په لاهور ڪنبي زمونږ لومړي ورځ وه. گام په گام شور_ ماشور جوړ وو، شپېلي او سندري غږيدې، لاري او کوڅي يې د پاڪستان په ملي بيرغونو بنايسته ڪږي وې، د ماشومانو او ځوانانو په غامبورو د سپورمي او ستوري نښه انځور وه، تر دې وړاندي ما د کوم بل يا خپل هيواد د خپلواڪي ورځ نمانځل نه وو ليدلي، دوري، دوري لا ډېر په نندارو پسې وگرځيدم، ماخستن په تلويزون ڪنبي د هم دې ورځ په مناسبت خبري ڪېدې او د خپل هيواد د ملي دفاع عسکر او مهيمات يې نندارې ته وړاندي کول.

شپي او ورځي تېریدلې د کوچني اختر ورځ را ورسېده، اختر مروروو يا که مونږ له اختره مروروو، د کلي په نسبت اختر ډېر سوږ او بې خونده راباندي تېر سو، تر اختر وروسته مو په کارونو پيل وکړ، د نيمکو په يوه فابريکه کي مو کار کاوه، زه به د ورځي مهال ورتلم، مشر او تر ما کشر ورور به د شپي .

ماته يي درې زره پاڪستاني روپي تنخوا وټاکله، زمونږ کور چي په کرايه مو نيولی وو، له فابريکي څخه ډېر ليري وو، د شپي لخوا به په فابريکه ڪنبي پاتي ڪېدم، د غرمې مړي د فابريکي په څښتن وه، ماخستن به مي نه خوړله، د سهار ناشته يو گيلاس چاي او پراټه مي له نژدې هوټل څخه په پور اخیستل، کله چي د مياشتي اخيره سوه، تنخوا يې راکړه، زه مخکي له دې چي کورته ولاړ سم هوټل ته ورغلم زما د

ناشتي يو زره پينڇه سوه روپي. سوي وي هغه ته مي روپي. ورکړي او له پاتي نيمی روپيو سره کور ته روان سوم .
 په هم دغه شپو ورځو کښي زمونږ د يو کليوال سره په تلفون وغږيدم ،
 ما د قاري صاحب پوښتنه وکړه هغه مي په ځواب کښي وويل :
 _ قاري صاحب د ملي امنيت کسانو د سرک له غاړي سره د ماین
 اينښودلو په مهال نيولی او بندي دی .
 کله چي د قاري صاحب له بندي کېدلو زمونږ کورنۍ خبره سوه ، ډېر خفه
 شول ، هم دا وجه وه چي په ما باندي يې باور له لاسه ورکړ او زه يې له
 درس ويلو منع کړم مدرسې ته يې د تلو اجازه نه را کوله .
 له هغه وروسته مور د درې سره وروڼو د ايلفي په فابريکه کښي کار پيل
 کړ ، هر يو ته يې اوه ، اوه زره پاکستاني روپي تنخوا وټاکله ، دوه
 مياشتي کار مي وکړ د ايلفي د ډېر زيات گيس او ککړي هوا تنفس د
 سينې درد او ټوخي په ناروغۍ اخته کړم بشپړه مياشت کار ته نه ووتم ،
 ډاکترانو راته وويل :
 ته بايد هوا بدله کړې ناممکن چي ته په يوه محدوده فضا کښي ښه سې
 ترڅو دي ازاده هوا تنفس کړې نه وي .
 د ادې په مشوره خپل هيواد ته راستون سوم او يو ځل بيا مي په مدرسه
 کښي درسونه پيل کړل دا مدرسه زمونږ د ولايت (پکتیکا) په يوه نژدې
 سيمه کښي وه .

★★★

دلته مي يو بل ښه ملګري هم پيدا کړ، درسونه پيل شول، دې ملګري په درسونه کي زما سره ډېره مرسته کړه او هم دارنگه دارتيا وړ شيانو د اخیستلو لپاره يې پيسې هم راکولې، کله، کله به کور ته هم ورسره تلم، موريې ډېره مهربانه ښځه وه، زه يې هم خپل زوی کړم، د جمعې ورځ چي رخصت به سوم له ده سره به يو وار ضرور کور ته تلم که به نه ورغلم مور به يې خفه کېده، زما برخه وچه او لمده ميوه به يې مدرسې ته رالپړله، ماته هم لکه خپله ادې داسي زړه ته راښودې وه.

د قاري صاحب خو نورو شاگردانو هم په هم دې مدرسه کښي درس وایه، د قاري صاحب نوم به يې هروخت په خوله وو، خصوصاً د مولوي صاحب يوه شيبه هم له ياده نه ووت، قاري صاحب رښتيا چي د اخلاقو يوه ښه نمونه وه، د هغه بنديخانې ته تگ په شاگردانو ډېر اثر کاوه ځکه خو به مولوی صاحب هروخت د زندان ظلمونه بيانول او زموږ په غوږونو کښي به يې د قاري صاحب د خلاصون لپاره د پاڅون خبري راڅخولې هغه وويل:

— هغه بنديان چي حافظ او يا ديني عالم وي، په بېلا بېلو بهانو ترسختو شکنجو نيول کيږي، خوب ته يې نه پريږدي، برقي شاتونه ورکوي د مرگ تر پولې يې رسوي، دوی ته په کال کي يوه جوړه جامې ورکول کيږي، خپلي جامې نه ورپريږدي، هغه شيان چي د سره صليب له خوا بنديانو ته ورکول کيږي عسکري پټوي، اوبه او خوراک پخپل وخت نه ورته رسيږي، او هم دارنگه ځني بنديان له روغتيايي ستونزو سره مخ

وي، ڪورنيو ته ٻي ڊنوموري ڊ علاج لپاره اجازت نه ورڪول ڪيري او نه هم ڊو ڊ بنديانو تداوي ڪوي، چي له امله ٻي ڊر بنديان مڙه شي. په ڊي ورستيو ڪنبي مي ڊا ملگري وخت نا وخته په اونئ ڪي شو، شو واره له مدرسي خخه ڊ ڪور په بهانه به ولاڙو بلاخره پسي ورڪ سو او نه راغي، ڪله چي مونڙ خبريدل هغه بلي مدرسي ته تللي وو. زه يو خه وخت په هم ڊي مدرسه ڪنبي پاتي سوم او خپل درسونه مي ويل، يوه ورخ يو طالب ڊا خبره وڪڙه چي خبره سپينه ده:

_ له نن وروسته به ڊ ملا صاحب له ڪوره ڊ مدرسي چنيانو ته اوبه نه راخي ڊا حڪه چي ڊ ملا صاحب لور له چنيانو سره سپين سترگي ڪيري. يو بل طالب تر ڪڙي سر را ايسته ڪڙ چي زمور خبري ٻي اوريدلي وويل:

_ بنه نو خه به ڪوو په مدرسه ڪنبي تود ڊي خه چي يخې اوبه هم نسته مجبور يو چي ڊ ملا صاحب له ڪوره ڊ اوداسه او خبناڪ لپاره اوبه راورو، ڪلي ڪومه داسي عامه وياله يا نلڪه نلري چي ڊ نورو خلڪو سره، سره ڊ مدرسي چنيان هم اوبه ورخه راوري. ڊا خبري نن ڊ ملا صاحب او چنيانو تر منخ هم سهار له لمانخه وروسته وسوي، ڊوئ پريڪه وڪڙه له نن وروسته به اوبه ڊ گل اغا خان له ڪوره راوري حڪه ڊ هغوي ڪور ڊ ملا صاحب ڊ ڪور په نسبت و ڊوئ ته نڙڊي ڊي؛ اوس چي گل اغا خان خه وائي ڊا به وروسته مالومه سي. غرمه چي ڊ شنو سترگو چني ڊ گل اغا خان ڪور ته ڊ اوبو لپاره ورغلي، يوه بوڪه اوبه ٻي ورڪڙي چي ڊا به ٻي لومڙي او اخڙي بوڪه اوبه وي بيا به نه راخي، حڪه شين سترگي چني ڊ گل اغا خان اڪا ڊ ميرمني په سترگو بيخي بنه نه ورخي.

ومي ويل

_ نو چاره خه ده؟

طالب په غصه سو ويې ويل:

_ دوى وايي چي شنې سترگی به نه ورځي کوم بل يو دي اوبه راوړي
مهمه نه ده چي شين سترگی به اوبه راوړي.

ومي ويل:

_ شين سترگی به څه کوي د پيالو وينځلو هم نه دی تېره شپه يې هم د
ناظم الطلبا گيلاس مات کړی وو؛ ورزياته مي کړه:

_ سمه ده شين سترگی به وچه ډوډی راټولوي، کاکو به ديگ پخوي،
امين به دگل اغا خان اکاله کوره اوبه راوړي فيصله وسوه.

اوس ټول خپل، خپل کارونه کوي لکن ملا صاحب درس ته نه راځي بايد
پوښتنه يې وکړو چي څه کيسه ده؛ لور يې ماځيگر غوا پټي ته بيولې،
ميرمن يې هم دروازې ته په پيشو پسې راوتلي وه، خو ملا صاحب نن
څوومه ده جومات ته نه راځي کليوال يې له چا پوښتنه وکړي؟

زه پخپله که څه هم د ملا صاحب سره مي دومره نه لگيږي بايد ورسم او
پوښتنه يې وکړم، ورغلم ميرمن يې په څکو شونډو وويل:

_ خبره نه يم!

بیرته راغلم او په هم دې فکر کښي وم ناظم ته مي وويل:

_ نن هوا سمه ده؛ د ملا صاحب احوال به يو نه لايو څوک راوړي، ته
يوځل د مير احمد کور ته ورسه مير احمد د ملا صاحب پوخ ياردی.

_ مير احمد ته ورغلم هغه هم وايي:

خبر نه يم!

اوس چاره څه ده؟

په هم دې فکر کي وم؛ پرلپسې دوه، درې د موټر هارن ووهل سو، ور
وتم نا آشنا څوک دی، دسمال يې تر خولې تاو کړی، را بنکته سو، د
موټر کيڼي اړخ ته يې منډه کړه دروازه يې ور خلاصه کړه، ملا صاحب را
بنکته سو، موټر يې رخصت کړ او کور ته ننووت.

ماڻيگر لمانڻه ته جومات ته راغي زما د يوڀ پوښتني په خواب کښي
وويل:

_ په مدرسه کي د اوبو نه شتون دا هرڅه ته په کتو سره مي د ښکته
ولسوالۍ څخه چنده را ټوله کړه، ترڅو دا ستونزي ورباندي حل او بل ته
مولاس اوږد نه شي.

خو شپي وروسته ملا صاحب موټر هم واخيست، کله، کله يي د دروازي
مخې ته په چټياڼو وينځه؛ او هو رښتيا له ملا صاحب سره سور رنگه
سراچه موټر بيخي ښه ښکاري خو بشپړ کال ووت د گل اغا خان له کوره
اوبه راځي په مدرسه کي د اوبو نستي، هستي نه سوه.

★★★

د شپې ناوخته ډېر تېزې سوي وم، را پورته سوم په بدنې کښې اوبه نه وې، په اوبو پسې د مدرسې انګرې ته راو وتم سپوږمۍ بشپړه وه او ټول انګرېيې روښانه کړې وو، دا وخت که گورم د مدرسې له څلورو خواوو د ليزر سرې بټۍ را باندي واچول سوې، وډار سوم پرته له دې چې اوبه وڅښم مدرسې ته ننوتم او نور چنپان مي راوښ کړل، مخامخ دروازه خلاصه سوه او د امريکايانو ټانک د مدرسې انګرې ته را دننه سو، څو تنه امريکايي عسکرو د بام لخوا چوترې ته راټوپ کړل، خوني ته راننوتل، زمور په سرونو يې د ټوپک شپيلۍ ونيوې، په خولو يې پټۍ را وټرلې او انګرې ته يې راويستل، زما په شمول ټول چنپان حيران وو او هغه عسکر يې څارل چې زمور بسترې يې تر کړکۍ انګرې ته را غورځولې، د اشپزخانې وري يې مات کړ، ښه تر ډېره يې تلاشي وکړه فکر کوم هغه څه چې دوی يې په لټه وو پيدا نه کړل، دوه تنه عسکر زما خوا ته راغلل زما له خولې يې پټۍ خلاصه کړه، يو تن عسکر چې زه يې تر مټ نيولی وم راته وويل:

_ زه له دوی سره افغان ژباړن يم دا امريکايي عسکر غواړي له تا څخه څو پوښتني وکړي، امريکايي عسکر له ژباړن سره خبرې کړې ژباړن زما څخه پوښتني کړې او ځوابونه به يې امريکايي عسکر ته ويل:

_ نن ستاسو په مدرسه کښې د نابنده کسانو ناسته وه؟

ومي ويل:

_ فڪر نه ڪوم، نن موڙ يوازي وو او مولوي صاحب هم په مدرسه ڪنبي
نسته.

ژباړن ځان او د ټوپڪ شپېلۍ سمه ڪړه وويل:

_ ته بايد خبري پټي نه ڪړې موږ ڪولاي سو تاسو له ځانه سره يوسو او د
جېل په تيارو کي موبند ڪړو.

ومي ويل:

_ زه رښتيا وایم!

له ځانه سره يې روان ڪړم په داسي حال کي چي لاس يې زما په اوږه نيولي
وو وويل:

_ آيا ڪله هم دلته د طالبانو يا کومي بلي نابنده ډلي ناسته کيږي يا سوې
ده؟

ومي ويل:

_ مياشت ووته چي مدرسې ته راغلي يم داسي څه مي نه دي ليدلي،
يوازي موږ او مولوي صاحب دلته وي، هغه هم ڪله چي درس راته ووايي
بيرته ځي.

زه يې پرېښودم ژباړن امريکايي عسکر ته ورغی، يو بل عسکر له ټولو
چېناڼو تلاشي واخيسته بيا يې له خولې پټۍ ور خلاصي ڪړې، ټانکونو
ته وختل او حرکت يې وکړ، موږ لاد مدرسې د گډوډ سامان په سمولو او
راټولولو بوخت وو چي د سهار اذان وسو.

د لمانځه تر ادا کولو وروسته ڪله چي موږ درسونه پيل کړل د کليوالو
تگ، راتگ پيل شو او د بيگانۍ شپې د پيښي په اړه به يې ډول، ډول
پوښتني کولې، مولوي صاحب چي دخلکو تگ راتگ او پوښتني
وليدې موږ يې رخصت کړو او مدرسه يې د خوشبو په مخه رابنده کړه.
زه هم د خور ګره راغلم، څو شپې او ورځي هلته وم، يو مائيگر د
ولسوالۍ له بازار سره نژدې د ماین چاودنه وسوه، چي دهم دې

ولسوالي. عسکر پکښې شهيدان شول، زه د خور کره روان وم، د عسکر مو تر راغی او زه يې له ځانه سره بوتلم، د دې پرځای چې ولسوالي ته مي يوسي پوستې ته يې يوړم، دا عسکر چې اکثر يې زموږ کليوال او د شا او خوا نژدې سيمو وو، زه يې په رسی ووهلم، هغوی هم دا يوه خبره کړه، ته بايد اقرار وکړې چې دا ماين دي ايښی، که ما هر څومره د ځان سپيناوی وکړ په هم دې خاطر تور وم چې په ديني مدرسه کې درس وايم، شپه يې هلته د عسکرو په پوسته کې راباندې تېره کړه، د قومندان په ذهن کې دا هم ور ګرځيدل چې زما سره لوبي وکړي، تر دې وړاندې زما له ملګرو او همزولو سره يې په داسې کړنو خبر وم، دا چې په پوسته کې نور عسکر وو او دی پوهيده که داسې کومه هڅه وکړي مقاومت به يې وکړم، نه پوهيږم لوستونکي به څه فکر کوي، خو زما فکر برېښه او عقل خام دی، د باور وړ مي مات دی، کنه الوت ته د هرچا زړه کيږي، د سهار په لمر باور نسته، که شپه په شپه کې داسې تکه توره پاتې سي، نا ممکن چې زما په مخ به بيا شمال لاسونه تېر کړي.

تر سهاره پورې يې زما لاسونه را تړلي وو، يو عسکر چې د پوستې ساتنه يې کړه ماته څو واړه وويل چې اوس ټول عسکر ويده دي ته وتښته، هيڅوک هم ستا پوښتنه نه کوي ځکه د پوليسو قومندان دا حق نلري چې په خپله مخه يو څوک په پوسته کې بند کړي او ولسوالي ته يې نه بوځي، ما فکر وکړ که زه وتښتم هم دې عسکر ته لانجه جوړيدلی سي، کيدای سي قومندان يې له دندي وشړي، ټوله شپه داسې ويښ ناست وم که خوب به راغی سر به مي ښکته ولاړ او را ويښ به سوم.

سهار وختي اذانونه کېدل چې د پوليسو قومندان راويښ سو، زما لاسونه يې را خلاص کړل او کور ته تګ اجازه يې را کړه، کور ته راغلم او خور ته مي بهانه وکړه چې زه د يو ملګري سره تللی وم واده يې وو،

هلته مي شپه تپره ڪڙي ده، تر سهاره پوري سندري او اتهونه وو، خوب
راڻي غوارم ويده سم تر خولب آرام سم.

★★★★★

له هغه وروسته چې په هیواد کې له حالاتو زړه تنګ سوی وم او ادې مې هم ډېره یادیدله، بیرته خپل کور ته چې اوس په لاهور کې ده ولاړم، او هلته له یو افغان دوکاندار سره په دوکان کې د یو کال مودې لپاره منشي سوم، له یو کال تېرولو وروسته یو ځل بیا هیواد ته له ادې سره یوځای ددې لپاره ستون سوم چې خور مو هم د څه مودې لپاره له ځانه سره راوړم. که څه هم مشر ورور ډېر وویل چې دا ځل هغه خپله ولاړ سي، خو کور او کار ته په کتو سره ادې هغه دې ته راضي کړ چې زه له ادې سره یوځای وطن ته راسم.

دا هغه وخت وو چې په افغانستان کې د حامد کرزي تر ديارلس کلني دورې وروسته تازه په تازه د ملي یوالي حکومت رامنځ ته سوی وو، د ملي یوالي حکومت هغه وخت رامنځ ته سو کله چې ۱۳۹۳ کال ولسمشریزو ټاکنو د دویم پړاو د پایلو پر سر د دوو مخکښو نوماندانو، اشرف غني او ډاکتر عبدالله ترمنځ ناندري او اختلافات راپورته شول او له څو میاشتو دوام وروسته، دواړو ټاکنیزو ډلو د ملي وحدت حکومت پر جوړولو هوکړه وکړه.

کلي ته له راتګ څو ورځي پس هغې مدرسې ته ورغلم چې د امریکایي ځواکونو تر چاپې وروسته مو رابنده کړې وه، دلته ټول نابنده چینیان وو یوازي یو کس چې د مولوی صاحب د ترور زوی دی لا اوس هم شته، زما په لیدو خوشحاله سو، ما وویل:

_ ته پوهيږي زه دلته نه وم پوه اونۍ کيږي له لاهوره راغلی يم غواږم پوه
سم چي زما ملگري اوس چيرته او څنگه دي؟
کله چي ما د خپل هغه ملگري پوښتنه وکړه چي اوس يې په بله مدرسه
کي درس وايه هغه وويل:
_ ولي ته خبر نه يې چي هغه شهيد سو؟

ومي ويل:

_ داسي څنگه کېدای سي هغه ډېر هوښيار ځوان وو او د هغه مور به تل
ورته ويل چي له داسي کارونو څخه لري اوسه .
چهي وويل:

_ زه نه پوهيږم مور به يې هغه ته څه ويلي وي او کنه، بختور دی چي د
محبس په دروازه کېنې فدايي حمله وکړه او شهيد سو، داد ده برکت وو
چي څو تنه زندانيان يې راخلاص کړل، يو معقول او ثابت حقيقت دی
شهيد چي کله د الله ج په لاره کي خپله وينه تويوي، د الله جل جلاله د
رضا لپاره ځان قربانوي، د سر په بيه له اسلام او قرآن نه دفاع کوي، له
خپل کور، اولاد بلکې ټول ژوند نه د الله جل جلاله د رضا لپاره تېريږي،
يقيني خبره ده چي الله جل جلاله به يې تر ټولو زيات نازوي.

زه هلته ډېر نه سوم پاتي او بيرته د خور کره راغلم، د ملگري مړيني
راباندي زور وکړ، له ډېره خفگانه مي تبه سوه تردې چي ټوله شپه په
وينه راباندي تيره سوه.

په سبا ډاکتر ته ورغلم درمل يې راکړل، مگر بيا هم تبې دوام وکړ څو
شپې او ورځي ووتې، زه لا ښه سوې نه وم چي د لوی اختر ورځي شپې
سوې، دلته هم لکه د نورو ځايونو د مسلمانانو په څېر د قرباني لپاره چا
پسونه، چا وزې او گډي او چا غوايان رانيولي دي

د اختر دوه اوني. وتلي وڃي مونڙ بئرتي لاهور ته راغلل او خور مي هم
د ڏو شپو، ورڃو په مخه راسره را وستي، لاهور ته له رارسيدو سره سم يو
ڄل بيا له هم هغه کس سره په دوکان کي منشي سوم.

★★★

يوه ورځ د يو ملګري ليدو ته چي په روغتون کښي د ناروغۍ له امله بستر وو ورغلم، د ناروغ تر ليدو وروسته کله چي راووتم يوه نرسه په ډېره بېرته راپسې راغله او زما مخي ته ودریده، په داسي حال کي چي ساه يې دردیده او لاسونه يې په سينه نيولي وو وې ويل:

_ بښنه غواړم آیا تاسو مقتصد ياست؟

کله چي پوه سوم پښتنه ده او په روانه عامه لهجه خبري کوي حيران سوم، ځکه ما تردې وړاندي په پنجاب کښي پښتنه ډاکټره يا نرسه نه وه ليدلي، و مي ويل:

_ هوزه مقتصد يم دا چي تاسو ما پېژنئ. او زه دي نه پېژنم لږ بايد دځان په اړه ووايي؟! وې ويل:

_ زما نوم پلوشه ده، دلته په هم دې روغتون کي د خدمتګاري په ډول د عملياتو عملي زده کړي کوم، زه تاسو د پخوا لا په رسنيو څارم او درسره بلده يم که زما گمان سم نه وي نو بښنه غواړم. و مي ويل:

_ مننه اغلي زه مقتصد يم ستاسو گمان سم دی دا چي زه ناوخته سوی يم غواړم ژر ووايي څه خدمت دي کولای سم؟

دا وخت يو امبولانس د بېرني خدمتونو دروازي ته ودرید، هغې وويل د ناروغ بېرني حالت دی زه ځم ته نن ماخستن زما پيغام ته په طمعه اوسه.

په طمعه، طمعه دا شپه تپره سوه، بله ورغ او شپه تپره سوه، د پلوشي
 پيغام نه راغي، هم دې ته مي انديسنه وه چي دا به څوك وي؟
 د نا بلده روښان پيغام مي ولوست د سلام ځواب مي وركړ، ډېر ژر يې
 پيغام راغي:

ولي دي دومره ناوخته كړ؟

ورته ومي ليكل:

د كوم بل چا د پيغام په طمعه وم.

_ ياني تاسو ته لومړي دهغه شخص پيغام مهم وو؟

_ بلكل

روښان په انگرېزي تورو پښتو ليكله او تر ډېره به يې ناسمه ليكله، ما
 ورسره ډېري خبري و نه كړې او د كتاب په مطالعه بوخت سوم، خوب
 وړي وم كله چي راوينس سوم، شپه نيمه وه، كتاب مي كېښود او پخپل
 ځاي كي آرام ويده سوم.

سهار چي را پورته سوم، د ټولو ورځو په څېر نن هم لومړي پيغام د
 روښان وو، چي د ښې او نيكمرغه ورغ يې راته ويل، ځواب مي وركړ:

_ ستاسو دي هم ورغ نيكمرغه وي!

هغه په لفظونو كي د خدا تمثيل وكړ او ويې ويل:

_ غواړم پوه سم ولي د نورو شپو په نسبت ناوخته ويده كېږي؟

ما څه نه ورته وليكل او دوكان ته ولاړم، ماسپښين مهال په دوكان كي
 يوازي ناست وم روښان ته مي پيغام وليږو

_ سلامونه روښانه هيله ده ښه به يې؟

هغه دا مهال موجود نه وو، او ځواب يې ماخستن ناوخته راكړ:

_ وبخښئ وځنډيدم او د دې څو شپو هم چي انتظار دي وكړ بخښنه

غواړم هيله ده ما به وبخښي

_ رُونبانه زما او ستا تر منځ د خپگان څه نسته نو بيا ولي شيبه په شيبه
بخښنه غواړي؟

وي ليکل:

_ دا ځکه چي زه هم هغه پلوشه يم...!

اوږده ساه مي واخيسته پيغام مي وليک:

_ عجيبه کوي دا دومره ځوريدل په څه معنا وو؟

وي ليکل:

_ هيڅ! غواړم سبا زموږ روغتون ته راسې ځکه چي پلار مي هم راځي،
او هغه غواړي له تاسره وويني.

په سبا له خپل ورځني کاره وزگار نه سوم روغتون ته نه ورغلم، ما بنام
چي کورته تلم دلاري په اوږدې د پلوشې زنگ راغی، کله چي مي ځواب
ورکړ هغه نه وه غږ د سپري دی، له سلام وروسته يې وويل، زه د پلوشې
پلار يم او غواړم تا له نژدې ووينم، خپلو خبرو ته يې دوام ورکړ هم دا
اوس که ته هرځای يې زه هلته درځم، کله چي پوه سوم کومه بهانه نه مني
ورغبرگه مي کړه:

هم دا اوس زه روغتون ته درځم په طمعه اوسه، کله چي روغتون ته ورغلم
پلوشې ته مي زنگ وواهه، پلوشه او يو بل سپين بيري سپري چي لاسونه
يې سره ورکړي وو د روغتون له دروازي را ووتل، زه پوه سوم چي هم دا
يې پلار دی، موږ د سړک له غاړي سره يو گړدي ميز ته کښناستل،
پلوشې دوه گيلاسه تازه د منې جوس راوغوښتل، يو يې زما مخي ته
کښنود او بل يې د ځان، ما خپل گيلاس دهغې د پلار مخي ته ور نژدې
کړ، پلوشې په شونډو کي وخنډل:

د پلار مي د شکري ناروغي ده هغه جوس نه څښي دا ستاسو دي، په
ډاډه زړه يې وڅښه، پلار يې هم د پلوشې خبره تائيد کړه او زياته يې کړه:

آيا ته پوهېږې چې ما دلته ولي را بللی يې، رښتيا هم هيڅوک له خدای پرته د چا په زړه دومره ښه نه پوهيږي، پلوشه غواړي پښتو ليک لوست زده کړي که څه هم هغه اوس ډاکټره ده خو د پښتو ليک، لوست سره مينه لري، پرون يې ستا په اړه راته وويل او ما هم دا مناسبه وگڼله چې له تاسره ووينم، دا زما د نازولي لور پلوشې هيله ده چې پښتو ليک، لوست زده کړي زه لتا غوښتنه کوم چې دا هيله يې ورپوره کړې او زه باور لرم چې ته به په هم دې برخه کښي خپله همکاري له پلوشې څخه و نه سپموي.

دا وخت ماته له کوره زنگ راغی ادې وه، ناوخته سوی وم، کور ته چې راغلم د نورو شپو په پرته ژر ویده سوم، سهار د پلوشې په زنگ راوینس سوم، تليفون مي ورباندي بند کړ خبري مي نه ورسره وکړې، يوه شيبه مي بيا سترگي سره تللي وې چې ادې راباندي غږ کړ، لمانځه ته يې پورته کړم دلمانځه تر ادا کولو وروسته مي موبايل راوخيست، دپلوشې تر لسو زيات پيغامونه راغلي وو وروستی پيغام مي ولوست:

_ نه پوهيږم ته څومره بې غمه يې ما غوښتل چې خبري درسره وکړم خو تا...

ورته ومي ليکل:

_ ډېر وخبښه له خوبه وم ووايه څه خبره ده؟

د مخابراتي شبکې د خدمتونو دڅانگي ځوابي پيغام راغی چې ليکلي يې وو ،، پيغام ليږل ناکام سو دغي شميرې ته تر پيغام ليږلو وړاندي پخپل حساب کښي کريدت زيات کړی ،،

نن مي دسهار ناشته هم په کور نه وکړه د پښتو ژبي يو کتاب مي را واخيست او دوکان ته ولاړم، موبايل ته مي کريدت واچول، پلوشې ته مي زنگ وواهه، هغې ځواب نه کړ، ماځيگر مي يو قلم او کتابچه واخيستل روغتون ته ورغلم، پلوشه د روغتون په چمن کي ناسته وه، د

لاسو نوڪان يي پرڻي ڪول زما په ليدو را ولاڙه سوہ، خندل يي، تر
 سٽرڻي مشي وروسته يي ڏوڪي راتہ سمہ ڪڙه، د روغتون يوڻ بلي
 خدمتگاري ته يي غڙ ڪڙ جوس يي راوغونبتل، پٽه خوله ناسته وه او
 جوس يي ڏنبل، قلم، ڪتابچہ او ڪتاب مي د هڻي مخ ته ڪينسودل، په
 ليدو يي خوشحاله سوہ او زما لاس يي په لاس ڪنبي ونيو، يوه شيبه د
 پڻتوڙي ليڪدود په اڙه وڃيڏل، بيا يي ڪتابچہ پٽه ڪڙه او وڻ ويل:

_ غواڙم ولاڙه سم چي ناوخته ده

ما ڇه نه وويل، پٽه خوله را ولاڙ سوم د ماڻنام اذان سوي وو چي له
 روغتونہ را ووتم او دوڪان ته راغلم.

★★★

پلوشپي ته مي د خواله په رسني باندې د ليکدود په اړه مالومات ورکول او هغې به له ځان سره په کتابچه کي ليکل، يوه ورځ مي زړه وغوښتل ورسم او وگورم ليک يې څومره زده کړی، ماضيگر مهال مي زنگ ورته وواهه، ويل يې ناممکن نن به سره ووينو پلار ناروغه دی، خور مي روغتون ته راوړی له هغه سره بوخته يم کله چي وزگار ه سوم حال در سره نيسم زه هم په طمعه يم.

ما بنام يې زنگ راغی، ويل يې اوس راسه پلار مي اوس بڼه دی هغه هم غواړي تا وويني، زه هم وزگار وم او دستي ور روان سوم کله چي ورغلم، د روغتون هغې خدمتگاري وليدم چي تېر ځل يې موږ ته جوس راوړل، بستر خوني ته يې بوتلم، ما وليدل چي د پلوشپي پلار په بستر پروت وو، سيروم ورته چالان دی، څنگ ته يې يوه شنې سترگي نجلۍ ولاړه وه، طلايي څني يې پر سپين مخ را پرته وې، دا وخت پلوشه هم راغله پرته له دې چي ماته څه ووايي پلار ته ورنژدې سوه په تندي يې لاس ورکينبښود، او ورته ويې ويل:

_ آغا مقتصد راغلی دی...!

هغه سترگي روڼي کړې، د بڼو په اشاره يې سترې مشي راته وويل زه د بستر سره په نژدې څوکۍ کښېناستم، پلوشپي وويل: _ دا زما مشره خور روقيه چي په هم دې روغتون کي د قابلگي څانگي ډاکتره ده، که ته

و وایې چې مخکي ولي دلته نه وه او تا نه ده لیدلې دا ځکه چې روقیه د خو ورځني سیمینار په موخه اسلام آباد ته تللې وه. موندې خبرې نه وکړې، پلوشې چای را وغوښت ما منع کړه، ناوخته سوی وم، د کوم چا د تلفون په زنگ را ووتم او کور ته راغلم. د کتاب په مطالعه بوخت سوم خو پانې مې نه وې لوستي عینکي مې په سترگو وې خوب وړی وم، په اړخ واوښتم، عینکي مې خړپ ماتي سوې، ځان مې سم کړی ځای بدل بیرته ویده سوم، په میاشت کښي یو ځل یا کله په اونۍ کښي دوه ځله مې عینکي ماتیرې، څوک به دا گمان کوي چې د لوبو پر وخت یې ماتوم یا هم چا سره به مې لاس اچولی وي او څو سوکان به یې پر دا مخ، منځ وهلی يم؛ زه د دوی ټولو دا خبرې واورم او پر ځان یې ځکه زغمم چې عینکي مې ماتي کړي وي، سترگي مې له درده رپیږي، وخت نا وخته مې اوښکي هم راوینسي سي بهیږي، دا عینکي هم زما د ژوند یوه برخه گرځیدلې ده؛ په موند کې ډېرې غلطۍ شته چې له عینکو پرته له ورايه را معلومیري مگر موند یې بیا هم نه وینو، خپلي وړې، وړې غلطۍ په پام کښي نیول په ټولنه کښي د لوی او ژور مثبت بدلون سبب گرځېدلی شي؛ د تور گمان عینکي په پوزه گرځول لویه بدبختي ده او دا بدبختۍ خپل ځان ته په کتلو سره له منځه وړلی سو، سترگي هرڅه لیدلې شي او کله چې په سترگو کې خس ولویږي، سترگي یې نه ویني هم دا رنگه موند نورو انسانانو عیبونه وینو او خپل عیبونو ته مو پام نه وي، نن چې زما عینکي یو ځل بیا ماتي سوي وې د عینکو دوکان ته راغلم، سترگي یې وکتې، هغه وویل سترگي دي ژوبلي سوي دي د شپې مهال کله چې ویدیرې په یوه ټوټه باندي تره، او ستاسو عینکي به ما بنام ته جوړي سي.

موبایل ته مې پام سو چې د پلوشې دریم پیغام راغلی، ژر مې را خلاص کړ، سلام، که څه هم ما نه غوښتل درته ووايم، زه پوهیږم زما بل

خواخوڙي نسته او ڪه خواخوڙي مي وي نو هغه به ته پي، زمور د ارمانونو ڇلي وراڻ سو او له سيوري پي پي برخي شول، ڪه ڇه هم پلار مي ماخستن وفات سو تاته اوس و ايم مور ڪلي ته راغلل، مانه غوبنتل ته پي خوبه سڀ، پرون مي ستا سترگو ته ڪتل ڊپر سٽي وي،

زڙه مي نه ومنل يا خو ڊپر نا ارامه سوم، روغتون ته ورغلم د پلوشڀ پوڻتنه مي و ڪڙه يوي نرسي راته وويل پلار پي خپل پارتمينت ته وڙي، پارتمينت د روغتون شا ته پلازي په دوهم پور ڪنبي دريم نمبر دي، په پيره ورغلم دروازه مي خلاصه ڪڙه په مخامخ هنداره ڪنبي مي خپل بير وينستان او خلاصي تني گريوان وليد، د ميز په سر نيم گيلاس سوڙ چاي ايڻي او د پروني ورځي ورځپانه، يوه ڪتابچه فڪر ڪوم قلم به چاله ڄانه سره وڙي وي، په الماري ڪنبي ڪتابونه، ڪڙڪي خلاصه ولاڙه وه، پرده پي شمال ته لکه د يوچا ڪميس نڀده، د لمر وراڻگي راپرتي وي په ڪثافات داني ڪنبي مروڙل شوي ڪاغذونه؛ بيرته په زينو رانڀڪته سوم لاندي تبخونه ڪنبي يو څراغ روڻانه دي نه پوهيرم دا وريڻمين رومال به دلته له چا څخه لويدي وي، د اوبو نلکه خلاصه پاتي نري، نري اوبه بهيري، را ووتم يو ڄل بيا بيرته پورته خيڙم، وختم هرڅه په خپل ڄاي پاتي سوي دي، د پڻو ڻڪالو راپسي وه، وارخطا رانڀڪته سوم دوري، دوري مي ڪتل ڪڍاي سي ڇه ناڇه داسي پيدا ڪڙم چي پروني ڊپره سوي سڪوت و شري.

د پلوشڀ نمبر ته چي هرڅومره زنگ وهم، موبایل پي بند وي، نه پوهيرم دا ورځ څنگه تڙه سوه، د خپل پلار مڙينه به راته سترگو، سترگو ته ڪڍه، مانام د تلويزون له لاري خبر سوم چي مانام د پڪيتڪا ولايت د يحيي خيلو ولسوالي په پراو سيمه ڪي په داسي مهال ڄانمرگي بريد وشو چي د دريو ولسواليو د واليبال لوبي تيمونو پايلو به ڪوله.

جسمي او ذهني سٽريا راباندي بار وه، د خوب غڀر ته مي ڪان ور
وسپاره، ويده سوي وم.

★★★

په سهار کله چې دوکان ته راغلم، د نور کله په څېر غښتلی نه وم، شونډان مي هم وچ سوي وو او هم دا رنگه په ټول وجود کښي مي د درد احساس کاوه، د تلویزون پردې ته ناست وم چې د پروني چاودني په اړه يې راپور ورکاوه

د تېر ماښام په ځانمرګي بريد کي ۳۶ تنه ځای پر ځای ووژل شول او څوارلسو نورو د ژورو ټپونو له کبله په روغتون کي ساه ورکړه.

يو تن چې له خبريال سره يې خبري کولې وويل:

۴۸ ټپيان چې روغتيايي حالت يې نازک وو، د ملي دفاع وزارت د هليکوپټرو په واسطه پلازميني کابل ته ليردول شوي او د شهيد محمداود په پوځي روغتون کي تر درملني لاندې نيول شوي دي.

ده زياته کړه چې د ټپيانو د ليردولو پر مهال هم يو تن ټپي په لاره کي ساه ورکړې ده؛ خو په ټپيانو کي د درو تنو ټپونه برسيرن وو چې تر درملني وروسته کورونو ته رخصت شوي دي.

يو بل کس چې د امنيتي کسانو جامې يې په تن وې خبريال ته په خبرو کي وويل:

بريد د غيبي خيلو په نوم کلي کي چې د يحيی خېلو ولسوالۍ ليري کلي دی، داسي مهال ترسره شوی چې د درو ولسوالیو ځوانانو په خپلو کي د واليبال لوبه درلوده:

"د يحيی خيلو ولسوالۍ په يوه ليري سيمه چې د غيبي خيلو په نوم ياديږي او کلي دی، هلکانو او ماشومانو د واليبال په ميدان کي واليبال

ڪاوه او يو انتحاري چي چاوديدونڪي توکي يي په ځان پوري ترلي وو،
په هغه سيمه کي چي خلڪ د دې لوبي تماشي ته راتول شوي وو،
انتحاري عمل اجراء کړي دي."

د راپور ترڅنگ يي د سيمي انځورونه، او د زخميانو حالت نندارې ته
وړاندي ڪاوه، چي په ويڼو سرې خپلي او د قربانيانو د بدن ځني غري
پکښي بنڪاريدل، زه غلي ناست وم او د ټلويزون پردې ته مي کتل،
استاد زما د مړاوي حالت پوښتنه وکړه، زه چي ډېر ناهيلي سوي وم هيڅ
مي نه وويل او په خپل کار باندي بوخت سوم، ماضيگر مهال ډاکټر ته
د خپل ځان د درملني لپاره ورغلم هغه وپوښتل:

_ داسي کوم څه دي چي تا ځوروي ولي ته نه پوهيږي ژوند څومره بنکلی
دي؟

ومي ويل:

_ په موټر کښي کښناستم ژوند مي وليد چي ډېر په بيړه روان وو،
انسانانو د يو بل څخه د منځکي تللو هڅه کوله، د ابو غاري ته ودريدم،
د ژوند شيبې مي لکه اوبه بهيدي، د ونو پاني يي لکه زما ناکامي هيلي
له ځانه سره يوه، يوه وړې، په کشتۍ کښي سپور سوم ژوند مي لامبو
وهله، او کله چي د سرک بلي غاري ته اوبتم ژوند تمام سو. هغه زما په
خبرو وځنډل او ويي ويل:

_ ولي د ژوند ترڅې شيبې د خوږو شيبو په را يادولو نه هيروي؟

ومي ويل:

_ غواړم هغه څه هېر کړم چي په اړه يي فکر کوم فکر مي خرابيږي، هر
سهار مي د ژوند لومړنۍ او وروستۍ ورځ پيل کيږي زړه نا زړه د منزل
کولو لپاره راووم ځان مي ډاډه ساتم که وروستۍ ورځ مي هم وي بنايي
نن دلمر تر غروب وړاندي خپل منزل ته ورسيرم په منزل کښي او سپدل

راته مهم نه دي، منزل ته رسيدل مي هيله ده، زه مي هيڇڪله هم خپل
اميدونه نه ناهيلي كوم.
ڊاڪٽر خپله اله کڻيو ده سترگي يي زما په سترگو کڻي بنخي ڪري او وڃي
ويل:

_ نوبيا ولي دومره ناهيلي يي؟

ومي ويل:

_ نه پوهيرم ٿوند به ماته ڇهه راڪري، د خپل عمر په اوڀر باندي تڪيه يم د
شيبو په شمار شپي تپروم، هره شپه د شمعي په لمبه لاس سوڄم غواڙم
ڄان د درد له زغم سره عادت ڪرم.
ڊاڪٽر زما لاس ونيو ورو يي وويل:

_ هر هغه ڇوڪ چي تا ڄوروي بايد هڀر سي او نوريي په اڀر فڪر ڪول
ستا صحت ته تاوان رسوي نه فايده.

ومي ويل:

_ ياد يي لکه باد د درد سڪروٽي را تازه ڪري، د تريخ چاي تاوده
غوڙپونه ترستوني تپ ڪرم، له تا او خلکو ٽولي گيلي په يو کاغذ وليکم
اوس مي هم په جيب کي ڊپر کاغذونه وراسته سوي، نن به دا کاغذ
مخامخ د دڙوال په چاق کڻي کيڙدم، يوڀ آرامي سنڊري ته کڻينم
گوندي ٿوند مي زمزمه ڪري زه اوس له ڪرڙو او نارو لويدي يم، که
گونگ سم ڊپري چيغي به مي د زره دننه زندي شي.

هغه په زوره، زوره وڃندل او ويي ويل:

_ زه اوس پوه سوم په رڻتيا سره چي ته ليوني سوي يي. په هم دڀ وخت
کڻي زما په مٿ کڻي ستن نڀستله، سترگي راباندي درني سوي، بي
هونبه سوي وم.

کله چي په هونڀ راغلم، ڊاڪٽر او استاد دواڀر مي ترسرولاڀ وو، زه يي
په خپل ڄاي کڻي را کڻينولم، بيخي آرام سوي وم، ذهني ستريام مي له

منڃه ٽللي وه، ڊاڪٽر په يوه پرچي دوا راته وليڪله او له کتنجايه را ووتم، ساعت ته مي وڪتل د دوکان بندولو وخت وو، زه د دوکان په خوا روان سوم استاد ترلاس ونيوم هغه وويل دوکان مي بند ڪري ناوخته دي اوس بايد ڪور ته ولاڙ سو .

له هغه وروسته پرلپسي خوشي او ورڃي په ڪور پريوتم تبتي مي وي، يو مائيگر ڪله چي لڙبڻه وم د ماما له زوي سره راووتم، د بناڙ خنجه د باندي صحرا ته ولاڙو او د اوبو غاري ته ڪنهناسٽل، ما وليدل چي يو جوان ڇوڪر په دواڙو پڻو شل دي او دواڙه پڻي يي ڪڙي دي د اوبو له غاري سره په بايسڪل کي ناست دي، زما ديوي پوڻنتي په خواب ڪنهي راته وويل :

_ د زڙه په سترگو منزل ڪوم، ڪله چي مي پلار وفات سو، لاس او خوله مو نه سره چليدل لتا او ما سره مي مشوره وڪڙه، ڙاولي، پتاسي او نور واڙه، خواڙه به مي د سڙڪ له غاري سره پلورل گذاره مو ڪڙه، اوس مي شڪر هم دا د ڪور تر مخ دوکان دي سهار راو وڃم مانام لاڙ سم، دلور مي مينه ده چي د اوداسه اوبه او خواڙه تر دوڪانه راوڙي، زوي مي په پينڄم او لور ڪي مي په څلورم ٽولگي کي درس وايي هرڇه زما دوس په اندازه راسره سم دي راضي يم له خپل خدايه .
زياته يي ڪڙه:

_ د خدای تر خدائي جار سم چي هرڇه يي زما او خلڪو په وس پوره او برابر دي، ٽنيلي يوه ناروغي ده ڪه ڇوڪر و غواڙي علاج يي ٽينگه اراده او لوڙ همت په خان ڪنهي را پيدا ڪول دي.

مور ڊڙ نه ڪنهناسٽل چي د اڊي زنگ راغي او ڪور ته يي وبللم ويل يي ناوخته ده، زه او د ماما زوي دواڙه زمور ڪور ته راغلل په هم ڊي شپه د نورو شپو په نسبت ڙر ويده سوي وم، ما له خانه سره فڪر ڪاوه چي بڻه سوي يم، او اوس ڪولاي سم چي سبا دوکان ته ولاڙ سم. ★★★

په سبا ورځ سهار هم دوکان ته نه ولاړم، غرمه مهال د ترڅو وريجو دوکان ته له يو بل ملگري سره ورغلم، نن يي تر پرون وريجي لاسني پخې او خوندوري وې، د ده په وريجو غږېدل چي خبرې تر کيسو پوري سره ورسيدلې. ملگري مې له دوکانداره پوښتنه وکړه:

— تر دې دا ښه نه وه چي په همدې فابريکه کښي يا د ښار په کومه بله دولتي څانگه کښي دې کار موندلی وای اسوده به وې او هم به دي کار جوړو.

دوکاندار خوله خندا ته جوړه کړه او په خبرو کښي ورولويد وپې ويل:

— ،، محترمه! کله چي ما د سرک په غاړه په لاسي رپړۍ کښي وريجي خرڅولې ته په هم دې فابريکه کښي خدمتگار وې که ستا ياد شي کله، کله به د غرمې يا بريځر پر وخت راتلې او وريجي به دي خوړلې هغه وخت به ستا تنخوا تقريباً او ه زره روپۍ وه، ما به د ورځي زر روپۍ ټوله سودا کړه؛ اوس چي ته له خدمتگار وروسته د فابريکې منيجر سوې ما دوکان پرانيست ستا مياشتني تنخوا اتلس زره روپۍ ده او زه د ورځي اته زره روپۍ سودا چي په هغوي کښي درې زره روپۍ گټه کوم، د نن ټوله خواري مي زما وروسته د زوی استراحت دی، او ستا ټوله خواري ستاسو د فابريکې د څښتن، را تلونکی کال به زمونږ دواړو ځامن چي همزولي او ټولگيوال دي څنگه چي مونږ دواړه وو، زما زوی به دوکان ته او زه به کرار د ژوند تر وروستۍ شيبې د ميرمني په څنگ ووسم.

خبري يي لا پسي اوردې ڪڙي زما د ملگري په اوره يي لاس ور ڪښود
ورته ويي ويل:

_ ستا زوى به ستا په څپر لومړى خدمتگار او بيا ... ملگري جيب ته لاس
کړ په پټه خوله يي د دوه خوراڪه وريجو سل روپۍ ورکړې او له دوکانه
راووتل.

موبايل مي وشرنگېده، که گورم پلوشه ده، له ملگري څخه لږ څنگ ته
سوم او ځواب مي ورکړ:

_ سلام پنخیر راغلي هيله ده ښه به يي؟

هغې يوه شيبه څه نه وويل غلې وه، مجبور سوم بيا ورغږ کړم:

_ سلام ولي غږ نه کوي زما غږ اورې پلوشې!؟

په داسي حال کي چي سلگۍ يي وهلې وې ويل:

_ اورم!

زه پوه سوم چي دا غږ د پلوشې نه دی پوښتنه مي وکړه _ څوک يي؟

وې ويل:

_ روقيه يم د پلوشې مشره خور

لږ نور مخکي ولاړم په ډېره تلوار سره مي ورته وويل:

_ پنخیر راغلي روقيې هيله ده ښه به ياستې څه خدمت مو کولای سم؟

وې ويل:

_ پلوشه، پلوشه ناروغه ده، غواړم ته هم راشې هغه اوس په روغتون کي

بستر کوي، هيله کوم هم دا اوس راسه.

ارپکه يي پرې سوه، انديښنې واخيستم، ملگري مي په خپل ځای

پرېښود، زه د دوکان په پلمه روغتون ته ورغلم، روغتون ته له رسېدو

سره مي په روقيه سترگي ولگيدې د بېرني خدمتونو د دروازې مخي ته

ولاړه وه، زما په ليدو يي حوصله له لاسه ورکړه، کلک يي په غږ کي

ونيولم او په چيغو، چيغو يې ټرل، اوبنكي مي ورپاكي كړې د پلوشي
پوښتنه مي وكړه، هغې په ټرا، ټرا كي وويل:
_ پرون دا مهال مور خپلي دندي ته راغلو، د پلوشي صحت ښه نه وو، نا
آرامه وه، اوس لږ شيبه وړاندي يې هوبښه ولويده.
ومي ويل:

_ ته غم مه كړه ان شاء الله هغه به ټر ښه سي، ته دا راته ووايه اوس چيرته
ده؟

روقيې په داسي حال كي چي ټرل يې مخامخ خونې ته گوته ونيوه، زه پوه
سوم چي هلته ده، نژدې ورغلم، د وره خوا ته د وړې كړكۍ ترڅنگ چي
پرده ورباندي كښ وه ودرېدم.

د روغتون په لاوډ سپيكر كښي يې شپږويشتم نمبر او د ميوند نوم
واخيست، مور يې له څوكۍ پورته سوه ماشوم يې ترلاس ونيو، د ډاكترو
خوني ته ننوتل له لږ ځنډ وروسته بيا غږ سو وويشتم نمبر يې وويل،
وروكۍ ماشوم او مور يې له كتنځاي څخه راوتل په انتظار خونه كښي
زما ترڅنگ په ماته څوكۍ كښناستل، وروكي ماشوم غلي، غلي مور
ته غږيده، مور به يې په وينتانو كې مهرباني گوتي ور وهلې، په سينه
پوري به يې ونيو، د دهليز له وروستۍ خوني يوه نازكه نري پېغله چي
سپين كوت يې اغوستي وو، د وړوكي ميوند خواته راغله، له وجود او
جامو يې د عطرو وړم راته، په نرمه او خوږه ژبه يې ورته وويل:

_ ماشا الله څومره ښه ماشوم دى نوم دي څه دى؟

ماشوم وويل:

_ ميوند!

نرسي په داسي حال كښي چي پيچكاري يې ډكوله وې ويل:
ښوونځي ته ځي كه نه، كه ځي نو په څووم ټولگي كښي درس وايي؟
ميوند وويل:

_ دريم ټولگي کي
 _ پلار به دي ويل ميوند ډېر تکړه هلک دی لستونى دي درونغاړه چي
 ته څومره زورور يې؟
 ميوند لستونى ورونغبت لاس يې غبرگ کړ، خپلي مټي ته يې وکتل او
 ويې ويل:

_ سلمان خان يم!

نرسي د پمبې له پمبې څخه لږ پمبه ورپرې کړه، او ميوند ته يې وويل:
 _ رنبتيا هم لکه سلمان خان، ته دي دا سترگي پتې کړه اخ څومره بڼې
 سترگي دي، سپين نرم لاسونه، او دا لاس دي موټ کړه.

ميوند چيغې کړې:

_ وڅخڅ ته هم چيچکي لگوي!؟

نرسي وخنډل:

_ سترگي دي پرانېزه مور دي ويل د پيچکاري له ستنې ډېر ډار پرې.

په هم دې وخت کي يو بله نرسه راووته دا هم هغه نرسه وه چي زه يې
 پېژندلم د پلوشې ملگرى يم، له ځانه سره يې بوتلم، آسماني رنگه
 پلاستيکي خولۍ يې را په سر کړه، مول يې را ووهه او د پلوشې بستر ته
 يې ودرولم، يوه شيبه لا وتلې نه وه چي پلوشې سترگي را رڼي کړې،
 اوږده ساه يې واخيسته، زما په ليدو فکر کوم خوشحاله سوه، په شونډو
 کې وخنډل، ما يې لاس ونيو، دبستر ترڅنگ نژدې په څوکۍ
 کښېناستم، روقيه هم راغله خنډل يې، ژر، ژر يې خپلي او بڼکي پاکولې،
 پلوشه يې په دواړه مخ بڼکل کړه، ډاکتر راغى د پلوشې نبض يې وکاته،
 په پرچۍ يې درمل وليکل او پلوشې ته يې د آرام کولو مشوره ورکړه.

پلوشې يو سوړ اسويلى وکښ او وې ويل:

_ دلته مي زړه تنگيږي، غواړم خپلي کوتي ته ولاړه سم، دا چي د پلوشې کوټه هم د روغتون شاته نژدې وه، ډاکټر ورسره ومنله او ډېر ژر يې موږ ته رخصت را کړ چي پلوشه خپلي خوني ته ورسوو .

چي د پلوشې خوني ته ورسېدل، روقيې وژړل کله چي ما يې د علت پوښتنه وکړه هيڅ يې هم نه ويل، ما فکر وکړ د پلار ياد يې تازه سو، خو پلوشې وويل:

_ د روقيې سبا ته واده دی، خاوند او خسروگنی يې نه غواړي نور روقيه داسي ووسي، دا چي د روقيې کوژدن پروسېکال سوې ده موږ هم شه ويلي نسو، دا وخت روقيه را ولاړه سوه او ماته مخامخ کښېناسته وې ويل:

_ زه دا نه وایم چې زما واده کيږي يا هغه شخص زما خوښ نه دی، يوازي او يوازي هم دا درد را کوي او ما خوروي چي کاش اوس مي پلار ژوندی يا موږ داسي بې وروره خويندي نه وای پيدا سوي. ما که هرڅومره تسلي ورکړه، کوم گټه يې نه وکړه، ما بنام ناوخته په مړاوي قدمونو کور ته روان سوم .

ځني وخت يا که ووايم هر وخت هم سمه ده د انسان الوت ته زړه کيږي، لاسونه مروړي او وايي کشکي وزري مي لرلی چي الوتې وای په لوړو او ژورو، انسانان که د مرغانو په څېر وزري نلري مگر بيا هم الوت کولای شي، هيلي د انسان وزرې دي د لاس ته راوړلو لپاره يې هر ډول ممکنه هڅه الوت دی، ناهيلي د انسانانو له وزرو بڼکي کارې او له الوت څخه يې را گرځوي، ژوند په اميد کيږي، هدف منزل دی هم منزل که په ژوند کښي هدف و نلرو منزل نه شو کولای چي منزل و نه کړو منزل ته نه رسيږو، په هم دې فکرونو کي ډوب وم چي کور ته ورسېدم.

هم هغه شپه زه چي راتلم ادې مي د ماما کره تللې وه، څو گولې ډوډی مي وخوره ځان مي د خوب غېږي ته ور وسپاره، تر ډېرو په خپل ځای

کښي لټ په لټ او بنتم خوب نه راته، د شپې ناوخته چي د کورنۍ ټول غړي ويده شول، سترگي مي پټي کړې او خوب وړی وم. ماغونبتل د خپل روح تر نزوله د شپې په تور تونل کښي شو گامه منزل وکړم، د خاموشه دېوالونو حال واخلم او دمړو هيلو په قبرونو سلام ووايم، د ښار په څلور لاري کي روان وم، يوازي يو څراغ بليده نوره تياره وه، د څراغ ژيربخوني رڼا ته ودریدم که گورم يو څوک په لرگينه څوکۍ ناست دی سلگۍ وهي، ور نژدې سوم او پوښتنه مي وکړه:

ايا تاسو هم زما په څېر يو ورک څوک ياست چي د خپل روح نزول ته د شپې تر ناوخته د ښار په لارو او کوڅو کي انتظار باسي؟

سر يې په داسي حال کښي را پورته کړ چي سترگي يې له اوبڼکو ډکي چيني گرځېدلي وې په مخ يې د اوبڼکو ويالې را رواني وې د دې پرځای چي څه ووایي را ولاړ سو، بيا يې په دواړه مخه ښکل کړم، په ځير، ځير يې زما وجود او جامې تر نظر تېرولې وويل:

زما خدای ډېر مهربان دی، او زما دا يقين وو چي يو څوک به زما د سکوت د شور کرارولو ته راليري، زه پوهيږم چي زما او ستا د درد شريکولو تړون په ازل کي سوی او موږ دواړه هغه څوک يو چي د شپې تر ناوخته پوري د ښار په لارو او کوڅو کښي د خپل روح په لټون پسې گرځو، بيا يې د خپل جيب څخه يو کاغذ راويست او ماته يې ونيو:

ها دا ولوله هغه جمله ده چي ما هيڅکله شعر نه کړه مگر په لوستلو يې د درد احساس کوم، په وجود کښي مي څرېکه راولي او له سترگو مي اوبڼکي بهوي...

دا هغه شپه وه چي يو څوک مي د خپل ځان په څېر وموند چي د ښار په لارو او کوڅو کښي د خپل روح په لټون پسې په لوڅو پښو راوتلی وو، نغښتل سوی کاغذ مي پرانيست ليکلي يې وو، کاش انسانان په ماتو سرکونو کښي د وړو تورو ميريانو او په ويرانو کورونو کښي د مرغانو

خالو ته ڪير وای، تر ڇو پوه سي مينه او ژوند تر لويو، لويو مانيو په
ويرانو دپوالونو ڪنبي ڊپر بنڪلي دي،، ڪله چي ما وغونبتل يو څه
وو ايم، راوينب سوم سڀي مي له سترگو پناه سوي او زه په خپل هغه بستر
پروت وم چي ماخستن مي د مور په نه شتون ڪي د خوب لپاره پخپله را
غورلي وو .

زه پخپلو ورځنیو کارونو بوخت وم، د روقیې واده په پټه خوله تېر سو، که څه هم زه یې وربللی وم، نه ورغلم، ما هیڅکله د هغوی په سترگو کې اوبنګي زغملی نه سوې، زه پوهیدم څومره درد لري، په هم دې ورځو کېني مي یو سهار د پلوشې لیک ترلاسه کړ چې د ډاګ په واسطه یې دوکان ته رالیږلی وو ، د خدای په دومره خدایي کېني زما تنهایی، دا هیڅوک نه مني نور خلک لا پرېږده زه پخپله په هم دې اړه که فکر کوم ګوته په غاښ سم، د سوچونو سیلاب مي واخلي، د خیال په یو لوی سمندر کېني مي واچوي، که مي لامبو زده نه وای پخوا به ډوب سوې وم، حوصله مي د بې اعتمادۍ په کاني چا ویشتلې، زړې، زړې وه، په راټولولو یې بوخت يم نری ګوتي مي زخمي، زخمي په وینو سرې دي، څرېکه درد راسره ګرځي، بلاخره دا دی بلده سوم ماته درد یوه نشه وګرځېده، تا درد راکړ ما په ورین تندي د زړه په خونه کېني د یوې لرغوني تابلو په څېر راځوړند کړ، ما هیڅکله د درد په نوم چیغه نه وکړه زه پوهیږم که چیغي کړم درد ته دي توهین کیږي، په دې ورستیو کېني تا او خدای دواړو ته شرمنده يم، ډاریږم که له ژونده وروسته ژوندی او ستا په لیدو بیا و مرم خدای به زما په بیا مړینه نورو بندګانو ته څه ځواب ورکوي، هم دا سوال دی چې په ذهن کېني مي ګرد ګرځي د خیال ونی مي خوري، هو رښتیا ستا راکړی د درد تخم راسره دی، په وجود کې به مي یو، یو راټو کیږي لکه شنې تنکی کبلي،

د ليک تر لوستلو وروسته يو وړانديښنه راسره سوه، داسي کوم درد دی چي ما پلوشې ته ورکړې، هغې دا خبري ماته په تليفون هم کولای سوې، ولې د ډاگ له لاري، ډارپرم که له ژونده وروسته ژوندی او ستا په ليدو بيا و مرم خدای به زما په بيا مړينه نورو بندگانو ته څه ځواب ورکوي، هم دا جمله مي په ذهن کي گرځېدله او تر سترگو، سترگو کېدله.

ما د پلوشې سره اړيکې ښکته کړې، په خواله رسنۍ به يې تل دخپل پښتو ليک نمونې رالېږلې، زه پوهيدم چي اوس يې پښتو ليک زده کړی او تر پخوا ډېره تکړه ده، او ښه پښتو ليکلې سي اوس به يې زما سره هم په پښتو تورو پيغام لېږو، د پاکستان په رسنيو کې پرلپسې د ، ضرب عضب،، عملياتو خبري رواني وي چي د بلوچستان په سيمه کېښي د تحريک طالبانو پر ضد وو، د پاکستان پوځ په شمالي وزيرستان کي د ضرب عضب عمليات په داسي حال کي پيل کړل چي امريکا او نورو غربي هيوادونو ترې غوښتنه کوله چي د حقاني شبکې او نورو ډلو پر ضد دي بيړني گامونه پورته کړي.

يوه ورځ ما ځيگر د پلوشې تليفون راغی زړه نازړه مي ځواب ورکړ هغې وويل:

_ د بې ځايه شويو کورنيو د درملني لپاره، شمالي بلوچستان او قبائلي سيمو ته چې د ، ضرب عضب،، عمليات روان دي ميډيکل کيمپ په پلان کېښي نيول سوی، دغو عملياتو لسگونه زره قبائلي وگړي دې ته اړ کړي چي خپل کلی ولس پرېږدي او په بنو، پېښور او نورو سيمو کي د کډوالۍ ژوند وکړي، او د درملني لپاره کومه خاص وزله نلري.

زه پټه خوله وم هيڅ مي نه ويل يوازي د پلوشې خبري مي اوريدلې وې ويل:

_ مقتصده! ته زما غږ اورې! زه هم د ډاکترانو له ټيم سره ځم، کېدای سي هلته مخابراتي شبکې کار نه کوي او هم دارنگه موږ ته د تليفون

ڪولو اجازت هم نسته، ڪڪه مي وڃونبتل درسره خبري وڪرم لطفاً په دعا
ڪي مي ياده لره، اڀيڪه يي پڙي سوه ڪله چي ما وڃونبتل يوڪل بيا
ورسره اڀيڪه ونيسم ٽليفون يي بند سوي وو.

★★★★★

تلویزون ته ناست وم خبریال وویل:

پاکستاني پوځ ادعا کوي په تېرو دريو کلونو کې چي ضرب عضب عمليات يې پيل کړي تر ۳۵۰۰ پوري وسلوال او د هغوی قومندانان وژلي دي خو ولس پوښتنه کوي چي وژل شوي کسان څوک دي، نومونه يې څه دي، او د کوم ځای اوسيدونکي وو.

يو بل کس د تلویزون له خبريال سره خبري کوي او ويل يې:

ترڅو چي د بنو او بدو ترهگرو د توپير تگلاره نه وي ختمه شوې او د اسلام اباد د بنمن د کابل او نوي ډلي د بنمن نه وي گپل شوی تر هغو پوري به نه په پاکستان کي ترهگري ختمه شي او نه به دا عمليات کومه پایله ولري.

د پلوشې تر تگ وروسته هيڅ نه پوهيدم څه وکړم، زړه مي غواړي څو شيبې په دا خپلو غوږونو کښي گوتي ونيسم، چيغې په سينه کښي بنخي کړم او هغه غمونه چي د خوځيدو نه دي د ياد په امسا يې د خيال په کوڅو کښي نادرکه کړم، ژوند په کولو ارزي اکثر زما څخه د اوبو له غاړي ياد تورو شپو په رڼولو تېر سي، څوک به دا هم وايي د چا سترگي به يادوم ممکن که د پرهرونو په گنډلو بوخت وم څوک به را ياد سي، ناممکن په اړه يې تر يو غزل زيات فکر وکړم، نيمه شپه ده، د کتاب تر څوومي پاڼي تېر سوی يم، يو ځل بيا لومړی پاڼه را اړوم موضوع يې څه وه، نه پوهيرم فکر مي گډه وډ دی هم دا اوس کتاب ږدم، د تلویزون نندارې ته کښېنم، دا به څووم چينل وي چي زما نه خوښيږي، نن تر هغه فلم هم تېر سوم کوم

چي به ما په ډېر خوند سره کاته، غواړم ګوښه ووسم، موبایل مي بايد کيږدم، عينکي په ميخ ځوړندي کړم، سرته بالښت کيږدم او ويده سم، دا څو ساعته ووتل لا وينس يم خوب نه راځي، کله، کله فکر کوم فکر مي خراب سي، نه پوهيږم شپه څنگه تېره سوه، څه وخت خوب وړي وم، په سبا ورځ مي زړه وغوښتل د پلوشې ليک ته ځواب ووايم، ورځ ټوله فکرونو وخوره، لمر د راوي سيند پښو ته ورولويد، زما په څېر يې د ټولي ورځي ستړيا د غرونو په رڼو اوښکو کي پرېمځله، شپون د خپلي رمې تر شا تنده تر خپل وارپوري ساتلي وه، تر اوبو ټوپ سوم ښار ته مي په نړۍ لاره مړاوي، مړاوي قدمونه وهل ښار ته له رسېدلو سره سم د کتابخانې په زينو وختم سينه يې بنده وه، د پارک ژي ته مي د تنه يي سوږ ما ښام رسولی، له جيبه مي د پلوشې ليک راويست، د سپرک له غاړي سره مي د هوټل په تناره لمبه کړ، يو گيلاس اوبه مي وڅښلې، انتظار تر نيمي شپې دی، که نن بيا د درد ټناکي را وينسي سوې سهار ته به مي سترگي ووځي.

ما خستن په ليک ليکلو بوخت سوم

السلام عليكم...!

زړه خو به مې هر وخت غوښتل چي درته ووايم، دا دريم کال دی چي مونږ يو بل پېژنو ډېر رازونه او خاطرې مو له يو بل سره شريکي دي، خو ما تر اوسه پوري تاسو ته لا هم هغه خبره نه ده کړې چي دوه کاله وړاندي مي بايد درته کړې وای، پوهيږم چي زما دا خبره نه هم نن تاته ارزښت لري او نه يې کوم بل وخت درته ارزښت درلود يا به يې ولري، د دې خبري څرگندوني ته هيڅ اړتيا نه وينم، په زړه او روح مي بار دی، ځوروي مي، ژوند نيمگړی دی، ښايي سبا په رڼو سترگو نه ووينم، ما ډېر ناوخته کړو، ملامت يم، غواړم د زړه ټناکه مي وچوي هغه ټناکه چي له څو کلونو مي په زړه ولاړه ده او دردوي مي، داسي شيبه ه زما نه په ياد

کیري چي ستا ليکل شوي کړنبي ولولم او اوبنکي مي نه وي بهيدلي، دا تر ټولو سخته ده چي زما د اوبنکو د بهيدلو علت څه دی، زه ولي ژاړم هيڅ نه پوهيږم.

دا ليک چي تاته يې ليکم په داسي حال کي چي لاسونه مي پرک اخیستي، د زړه درزا په غوږنو اورم، د تلویزون غږ بند دی، د چای پیاله راته سره شوې ده په غږپ کولو نه ارزي، زه ډېره بڅښنه غواړم چي اوس هم نشم کولای چي په هم دې ليک کي د خپل زړه خبره ستا زړه ته دروليږم،

کاغذ مي له کتابچې را خيري کړ، نغښتی، نغښتی مي په جيب کي واچاوه، نه پوهيدم څنگه به دا ليک پلوشې ته وليږم، هغه اوس دلته نسته او تليفون يې هم مسلسل بند وي، آیا پلوشه به هم په عملياتو کي وژل سوي وي، چيرته به وي، څه به کوي، مړه ده که ژوندي؟

دا او دې ته ورته نوري ډېري خبري مي په ذهن اخته وې، چي د پلوشې زنگ راغی، ژرمي ځواب ورکړ، ناپامه مي تر خولې ورووتل:

— سلامونه زما گرانې چيرته يې، ولي دي داسي پرېښودم؟
بیرته غلی سوم لکه پخپلو الفاظو چي پښېمان وم، ما داسي کله غوښتل ممکن دا به د زړه او روح ناروغي وه، تليفون مي له لاسه ولوید، وارخطا غوندي ودریدم، په تکرار سره يې څووم زنگ راغی، د ځوابولو جرئت مي نه درلود، حوصله مي له لاسه ورکړې وه، په هم دې وخت کي د پلوشې پیغام راغی، زما زړگيه هيله ده ما وبڅښنه، زه پوهيدم چي تاته به ډېره ياديږم، دلته مخابراتي شبکې کار نه کوي نن چي رخصت وم له خپلو ملگرو زه د بلوچستان شاه نوراني مزار ته په چکر روانه يم د دلاري په اوږدو کي درته زنگ وهم، بيا هم درته وایم هيله ده ما وبڅښنه، د پیغام تر لوستلو وروسته مي بيا هڅه وکړه چي زنگ ورته ووهم، نمبر يې بند سوی وو.

★★★

د تلویزون پردې ته ناست وم، په یوه او دوه یې نه پوهیدم، ما بنام ناوخته می خان ته یو چای راوغوښت، چای یې لانه وو راوړی چې د تلویزون په پرده بیرنې خبر سو، د تلویزون ویاندي په ډېره بیرنې لهجه خبري کولې او په تکرار سره یې هم دا یوه خبره کړه ،، چې د بلوچستان په خضدار سیمه کي چاودنه شوې ده ،،

مسلسل یې له خپلو خبریلانو سره اړیکه نیوله زه هم پته خوله ورته ناست وم، دا وخت د دوکان خاوند هم راغی، د پېښې د لاسه تفصیل لپاره یې چینل بدل کړ، د تلویزون په پرده په غټو ټکو لیکل سوي وو (د بلوچستان په خضدار سیمه کې د «شاه نوراني» په نامه زیارت کي چاودنه شوې چې په نتیجه کي یې شاوخوا پنځوس تنه وژل شوي او شاوخوا سل تنه پکي ټپیان شوي دي) ځمکه راباندي وگرځیده، په هیڅ نه پوهیدم، د پلوشې نمبر پرلپسې بند وو، پیغامونه مي ورته ولیکل هیڅ ځواب یې نه راته.

رسنیو هم دا یو خبر تازه کاوه او مالومات یې خپرول، یو تن خبریال په خپلو خبرو کي وویل:

نن د شنبې په ما بنام په دې مزار کې له پنځو تر شپږ سوه زیارت کوونکي موجود وو چې نابیره ورباندي چاودنه وشوه او په نتیجه کي یې شاوخوا یو نیم سل کسانو ته مرګ ژوبله واوښته.

د چاودني یوه عیني شاهد وایي:

"چاودنه وشوه، مور له خپلو بچيانو سره د پيښي له ځايه په منډه را ووتلو، په مزار کي عرس روان وو، د ښځو رقص يا «دهمال» شروع وو، چاودنه وشوه."

د عيني شاهدينو په وينا په مزار کي چي خلک راټول وو، ځکه هم زياتو خلکو ته پکي مرگ ژوبله واوښته.

يو بل عيني شاهد وايي:

"مور ولاړ وو خلک د وجد په حالت کي وو، نابيره چاودنه وشوه، د هيڅ چا پر حالت دچا حال نه وو، خلکو منډي وهلې، هلته اتيا نيوي کسان په وينو کي لت پت پر ځمکه پراته وو.

شپه په داسي حال کي چي ځمکي د خوب لپاره ځای نه راکاوه راباندي تېره سوه، د لمانځه تر ادا کولو وروسته مي موبایل راواخيست ما غوښتل چي د پلوشې حال واخلم د روقيې په پيغام مي سترگي ولگيدلې:

هڅه مي وکړه درسره خبري وکړم ته لکه چي ويده سوی وې کېدای سي خبر سوی به هم يې چي د صوفيانو په مزار کي چاودنه سوې ده، زه هم دا اوس کوي ته روانيږم په پروني پېښه کي پلوشه او د پلوشې په شمول زموږ دوه نوري ډاکتراني هم شهيداني دي.

★★★★★

کله چي د پلوشي له مږيني خبر سوم، سر راباندي وگرځېده، په دواړو لاسو مي کلک ونيو په ځمکه کښېناستم، او له سترگو مي اوبنکه را جلا سوه، د دې لپاره چي څوک راباندي پوه نسي له کوره را ووتم او دوکان ته راغلم، د غرمې وخت وو چي استاد د کوم کار لپاره دباندي ووت او زه يوازي پاتي سوم، زړه تنگي راباندي بار سوه، لکه ليونی سر مي د ميز په شيشه وواهه، له خپل ځايه راولاړ سوم او د ځان وژني اراده مي وکړه. د استاد تر راتگ وړاندي د بريننا تارونو په لوشولو لگيا سوم، په ډېره تلوار او وارخطايي سره مي د چاقو په مرسته د بريننا تارونه لوخ کړل، له ژوند څخه سټري او ماتي مي منلې وه، ما نه غوښتل نوريوه شيبه هم ژوندي پاتي سم، تارونه مي په موټ کې ونيول، کوم اثريې نه وکړ، يو حل بيا مي لاس وروړ هم داسي وشول او هيڅ اثريې نه راباندي وکړ، وروسته پوه سوم چي بريننا نه راځي او تر راتلو پوري يې نيم ساعت وخت پاتي دی.

د بريننا د راتگ په طمعه وم چي استاد راغی، پرته له دې چي سلام واچوي يا د نور کله په څېر د کار په اړه خبري وکړي زما سترگو ته ځير سو او وې ويل:

_ په تا څه شوي دي؟ سترگي دي ولي داسي سرې اوبنتي لکه بڼه ډېر چي دي ژړلي وي.

زه غلی وم هغه خپلي خبري لاپسې اوږدې کړې:

_ په خو، خو واره مي منع کړی يې چې تلویزون او موبایل ته ډېر مه گوره، تا هیڅکله زما خبري و نه منلې، ته وگوره سترگي دي څرنگه لکه د وینو ډکي کاسې سرې، سرې او بستي دي، راځه چې اوس ډاکتر ته ورسو، چې بڼه سې.

ومي ویل:

_ زه بڼه يم او نه غواړم ډاکتر ته ورسم، زما د سترگو درد پخوانی دی او دا له هغه وخته چې په مدرسه کې وم، تر نیمو شپو مي کتابونه لوستل، او بې خوبه به وم.

هغه وویل:

_ ته وگوره په هغه مخامخ هنداره کې ترڅو پوه سې زه ولي درته غصه يم، آیا ستا پام نه دی نن څه وړ بنکار یې، لکه یو بڼه، گنهگار، چې شراب يې څښلي وي، یا هغه قاتل چې ډېر بې گنا انسانان يې وژلي وي. ما نه غوښتل چې استاد هم ډاکتر ته راسره ولاړ شي ورغبرگه مي کړه:

_ وخت د کار دی بڼه به دا وي چې ته په دوکان کې پاته شې زه پخپله هم دا اوس ډاکتر ته ورځم.

روغتون ته ورغلم کله چې خدمتگاري نجلۍ ولیدم را وړاندي سوه او راته وې ویل:

_ آیا ته هم هغه څوک يې چې تردې وړاندي هم راغلی وې او د دې روغتون ډاکتر دي ملگری دی؟

که ته هم هغه څوک يې نو بیا ولي د دې پر ځای چې بڼه سې حالت دي ترپخوا هم خراب سوی.

ما څه نه ویل، دې تر لاس ونيوم او کتنځای ته يې بوتلم، ډاکتر چې زه ولیدم را ولاړ سو تر مټ يې ونيولم، څوکۍ يې راته سمه کړه،

ڪنڀناسٽم. ڊاڪٽر زما سترگي او فشار وڪاته، خپله الهه يي په غاڙه ڪي
واچوله او په خبرويي پيل وڪڙ:

_ موڙ د ڄو لسيزو راهيسي د جگڙي او لانجو له امله ڪڙيو چي دغه
ناورينونه نه يوازي جسماني روغتيا بلڪي زمور او تاسو په رواني
روغتيا يي هم اغيزه ڪڙي ده.

خپگان او له حادثي وروسته رواني اختلالات د رواني ستونزو له
معمولو اختلالاتو څخه دي چي پخوا به په زرو سپو او بنڄو ڪي ليدل
ڪڍل، له بده مرغه نوموڙي رواني ستونزي په اوس وخت ڪي ستا
غوندي په نورو ڏڀرو ڄوانانو ڪي هم ليدل شوي دي.

چي باعث يي د دوامداره جگڙي شتون، اقتصادي ستونزي،
تاوتريخوالي، بي سواڊي او نور گڻ شمپر لاملونه دي زه نه غواڙم په هم
دي اڙه بحث اوږد سي بايد ووايي چي ڪوم داسي درد دي چي تا
ڄوروي؟

دا ستا لپاره تڪراري پوښتنه ده، مگر زما لپاره نوڙي ده ڄڪه چي تراوسه
پوري تا ڄواب نه دي راکڙي.

ومي ويل:

_ ڊاڪٽره! زه نه پوهيم ڊ ڪوم يو درد ڄڙيڪه به وي چي ما تر نورو ٽولو
دردونو ڏڀر ڄوروي، زما تر ٽولو لوي ارمان چي له ليسې فارغ سم او بيا
د خپلي خوبني په ڄانگه ڪڀي پوهنتون ولولم هيڄڪله پوره نسو، په اتم
ٽولگي ڪڀي وم چي زده ڪڙي په هيواد ڪڀي د نا امنی. له امله راڄڄه
پاتي سوڙي، او ڪله چي ما وڄوښتل د پلاڙي ڄڙي بڻه ديني عالم سم، عالم
نه سوم، اوس هم چي را ياد يي ڪڙم زما د همزولو له احساساتو سره
ڄرنگه لوبي وشوڙي او په يوه بله بهانه يي د خپل مقصد لپاره قرباني
ڪڙل، په خپل حال شڪر ادا ڪڙم.

او بيا ...

ڊاڪٽر انٿڊي سو وڃي ويل:

_ او بيا ڇهه وشول ولي پڇپله خبره ڪنبي ودريدي؟

ومي ويل:

ما په دومره پٽه خوله مينه وکره چي زما چوپتيا چيغي ووهلې او ٽول خپل، پردي يې راباندي خبر ڪرل، هرڇه مي وکرل د ميني لپاره، انتظار، سجدې، دعاوي، ٿراوي او ڊپر هغه ڇه چي ناممکن وو ما يې د ممکن کولو لپاره هڅي وکرې، لاکن دا به زما نصيب وو، او بيا ڪله چي زه دلته راغلم، په کار مي پيل وکر، له ڪاره سره بلد سوم...

پڇپلو خبرو کي ودريدم ما نه غوڻستل تردې زياتي خبري وکرڻ

ڊاڪٽرو ويل:

_ انديسني، عاطفي ترينگلتوب، دزور ودونه، د کورني او کوم خاص چا ڇخه جلا والي دا هرڇه يو انسان په رواني ناروغي اخته کوي، زه يې په تا ڪنبي نبي وينم، ته بايد د زره حال بيان ڪرې چي زره دي سپک سي او درملنه دي وسي.

ومي ويل:

_ د پلوشي سره د زره ٽرل او هم دارنگه هغه ليک چي هيڻڪله به هغي ته نه ورسيري ما اوس هم ڇوروي.

بيا مي هغه ليک چي پلوشي ته مي ليکلي وو، ڊاڪٽر ته ونيو، هغه ٿر، ٿر عينکي په سترگو ڪرې او د ليک په لوستلو بوخت سو، ڪله چي ليک يې پای ته ورساوه زما لاس يې پڇپل لاس کي ونيو وڃي ويل:

_ مقتصده ! ڪه ته پوه سې اوس هم کولاي شي بيا بيرته يو نوي ژوند پيل ڪرې، ته وگوره لمر په لويو دي، سهار به د لمر له نويو هيلو سره را پورته ڪيري.

آرامتيا ته د رسيدو لپاره بايد په خپل ژور خپګان باندي غلبه وکړې، د ژوند د مسايلو په وړاندي مثبت حالت ولره، په ډېره آرامۍ له خپله ځايه پورته شه.

دا وخت يې زه له کتنځايه خپلي خوني ته راوستم، کړکۍ يې خلاصه او څوکۍ يې راته سمه کړه، زما سترګي په هغه تابلو ونښتې چې د طبيعت منظره پکښې جوړه وه، رواني اوبه، ديوې پېغلي نجلۍ شوخ عکس دی چې د کين لاس نری سپينه گوته يې په سرو شونډو کښي نيولې په مړوند کښي يې زرغونه بنگرې دي، شنې غټې سترګي او تور خنجر باڼه، په څنگ باندي راګوري، ګارګوتۍ څښي يې په مخ راپرتې دي په بني لاس کښي يې کتابچه نيولې، په کتابچه د لمر غروب عکس دی، سپينه غاړه ډک، ډک غامبورې لري، په سوريخن کميس کي ولاړه وه او د نجلۍ شاته يوه ونه بنکارېږي چې په بناخونو يې مرغان ناست دي.

هغه وويل:

ـ کښېنه! ته بايد قدم ووهې، له خپلو دوستانو سره مشوره وکړې او هر څومره چې کولای شې له ځانه انديښنې لري کړه، له ځان سره خبرې اتري وکړه، ترڅو وکولای شې، د ژور خپګان او د راتلونکي ژوند په وړاندي يو کلک او ټينګ شخصيت وروزي.

په څوکۍ باندي کښېناستم، يو سوړ اسويلی مي وکښ او ډاکتر ته مي وويل:

ـ زه نه پوهېږم څه وکړم ته ووايه زه څنگه کولای سم يو نوی ژوند پيل کړم ؟

وي ويل:

ـ له خپل خداي سره راز و نياز وکړه، او هغه ځواک چې الله (ج) پوري اړوند دی، هغه ته يې پرېږده، چې هغه خپلي چاري کنټرول کړي، هغه

ڪسان چي تل بريد ڪوي او وي ره ڇيروي، د مؤمنانو او آرامه انسانانو په پرتله ڊپر لږ بريا ته رسيږي .
 دا وخت روغتون له ناروغانو ڊڪ سوي وو، او د ڊاڪتر په طمع ه ناست وو، خدمتگار ه نجلي. دا خووم حل دي چي په ڊاڪتر پسې راغله، زه يې رخصت ڪرم او د سبا لپاره يې بيا وبللم، پرلپسې يوه اونۍ ڊاڪتر ته ورتلم او هغه به راسره په بېلا بېلو موضوعگانو خبري ڪرې، ڪله، ڪله به يې دومره وڙولم چي سترگي به مي له اوبنڪو وچي سوي، درد به يې ڪاوه.

زه اوس ترپخوا ڊپر بنه سوي وم، ڊاڪتر به وييل:
 خپلو سترگو ته استراحت ورڪول او خو دقيقو لپاره د سترگو پٽول، شنو ڄايونو او روانو اوبو ته ڪتل، خو شيبو لپاره ژوره او آرامه ساه اڃيستل او دي اداشت ڪتابچه کي خپل ڄورونکي خاطرات ليڪل ٿولي هغه لاري چاري دي چي په ژور ڇپگان اخته ڪس سره مرسته ڪولاي شي.

★★★★★

په افغانستان کي د ملي يوالي حکومت له گلبدين حکمتيار سره د سولې تړون لاسليک کړ، په هم هغه ماښام مي له خپل مشر ورور سره دا پريکړه وکړه چي موږ او زموږ کورنۍ هم بايد ژر تر ژره خپل هيواد ته ستانه شي.

«دغه هوکړه په (۱۳۹۵ ال د تلي ۸) ولسمشر محمد اشرف غني او گلبدين حکمتيار لاسليک او سمدلاسه يې د عملي کېدو ډاډ ورکړ شو.»
په هم دې شپه تر سهاره پوري کړکۍ ته وينس پروت وم او له سپوږمۍ سره مي د ماضي ترخه کيسه تېروله. سهار چي

آئينې ته ودرېدم خپل گنهگار مخ مي وليد، ورنژدې سوم سترگي مي په سترگو کبني بنخي کړې، د ډوال مي په سوک وواهه په هنداره کي مي ځان مخاطب کړ او ورته ومي ويل:

په رښتيا سره چي ته لوی گنهگاري يې! يوازي دا نه ده چي تا د خپل خدای نا فرماني کړې بلکه تا پخپل ځان ظلم کړی، له ژونده تېښته برياليتوب نه دی.

بيا مي مخ ته يوه لپه اوبه ور واچولې له ځانه سره مي وويل:
له انسان پرته بل هيڅ داسي مخلوق نسته چي له ژونده يې زړه تور سوی او ځان يې وژلی وي.

هو که ته داسي لکه دان او پرون په وړو، وړو خبرو مایوسه کېدې نو په دې پوه سه چي ته لاتراوسه لوی سوی نه يې.

هغه ورځ ڇي ما په خپل خيال کي خپله جنازه په اوږو اخیستې روان وم،
يو ناڅاپه چيغه مي تر غوږ سوه، له خپل سيوري سره ودریدم، له دوهمي
چيغي سره يې پوه سوم چي اميد راپسې راغی، يوه شيبه د فکر د پوالت ته
و دریدم، له ډېري ژړا کمزوری سوم، لويدم، پورته کېدم، اميد تر لاس
ونيوم راپورته يې کړم په مخ، مخ يې دوه زور وري څپيري راکړې او وې
ويل:

لتا مي دا طمعه نه کېده چي ته دي زما په ناخبري کښي خپله جنازه
خاورو ته وسپاري، زما پر مخ چي تودې اوبسکي رواني وې د دريدلو
هيڅ توان مي نه درلود ورغبرگه کړه:

ما همېشه په تنهائي کښي ستا لاس نيولی او تا همېشه داسي پرېښودم
نن چي راوگرځېدې خپل ځان راباندي وزن کوي، ولي زما فکر دومره
غدار قاضي درته ښکاره سو؟

هغه خپل تندي ته په لاس پس ورکړ:

او و فته هيڅکله پوه نه شوې آيا تا کله له خپل سيوري پوښتلي چي ولي
په تياره کي له تا تبنتي او په رڼا کي درسره وي؟
يوه شيبه غلی سوم او بيا مي له خپل سيوري وپوښتل:
تا ولي يوازي په رڼا کښي زما لمن نيولې وي؟
هغه زما د حرکتونو پېښې وکړې او وې ويل:

دا مي لتا زده کړل، څرنگه چي يو انسان تر خپل مقصد پوري د بل چا لمن
نيسي او هم دارنگه زه تل د حقايقو تر پښو لاندي تړلی يم؛ پوښتنه مي
وکړه:

حقايق څه دي؟

_ حقايق هر هغه څه چي په تور کي سپين او په سپين کي تور راباسي لکه
رڼا.

ورغبرگه مي کړه:

_ د هر شعور او لاشعور شي سره د خپل وجود سيوری وي تا کله په هم
 دې اړه فکر کړی؟
 زما په څېر يې لاس ترزني لاندي کېنود په مغروره لهجه يې وويل:
 _ کېدای سي دوی نه پوهیږي زه ولي د دوی لمن نیسم مگر زه دومره
 پوهیږم هيڅ يو حقيقت له عقل او سترگو پتېدلی نه شي، زه يو سيوری يم
 چې تاسو ته ستاسو د وجود شتون بيانوم تل هڅه وکړئ له تيارې رڼا ته
 ووځئ، تياره حقايق وژني د خپل وجود شتون درک کړئ، ترڅو چې هم
 دا د حقيقت شتون ممکن وي ناممکن که ما تياره چيرته زندگی کړي، کله
 چې ما خپل شتون درک کړ، امید مي ترلاس ونيورا ولاړ سوم، يو ځل بيا
 د خپل منزل پر لوري زړه نا زړه له ځان سره و خوځيدم، لمر په ژوند باندي
 تودخه خرڅوله.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**